

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
பிள்ளையுலகாசிரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாதாம் தீபகத்யாபிசுணாணவம்
யத்தீரபவணம் வத்தே ராயலுமாதரம் முநிம்
லோகாசாரியாய குரவே கருஷணபாதஸ்ய ஸுலதவே
ஸம்ஸாரபோகிஸத்தஷ்டஜீவஜீவாதவே நம:.

முழுக்ஷுப்படி ஸாரார்த்த விவரணத்தின் முன்னுரை.

* மாநிமாநிப் பல பிறப்பும் பிறந்து துன்பக்கடலுள் துவள்கின்ற நம்போலியர்
நல் வீடு பெறுவதற்கு உறுப்பாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் பலபல
வுண்டு. அவற்றுள் அரித்த பஞ்சகஜ்ஞானம் மிகவும் முக்கியமானது.

1. பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
2. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
3. உபாய ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
4. புருஷார்த்த ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
5. விரோதி ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.

என்கிற இவ்வைந்து விஷயவுணர்ச்சியே அரிதபஞ்சகஜ்ஞான மெனப்படும்.

இவ்வரித்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தைத் தீவிரமாய் தவயம் சமர்ப்போகும் என்கிற
மூன்று ரஹஸ்யங்களும் வெகு விசதமாகவுண்டாக்ருகின்றபடியால் முழுக்ஷுப
களுக்கு இந்த ரஹஸ்ய தரயமே முக்கியமாக அறியத்தக்கதாயிற்று.

இந்த ரஹஸ்யதரயம் அவதரித்த கிராமம் யாதெனில்: பெரிய திருமந்திர
மென்றும் மூலமந்திரமென்றும் சொல்லப்படுகிற திருவஷ்டாக்கர மஹாமந்திரமானது
பதரீகாச்சரமத்தில் அவதரித்தது. அதாவது, நாராயணமூர்த்தி நரமூர்த்திக்கு இதனை
உபதேசித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மந்திரரத்தமாகிய தவயமானது ஸ்ரீவிஷ்ணு
லோகத்திலே பிராட்டிக்காக வெளியிடப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. சரம
சீலோகமென்பது ஸ்ரீபகவத்கீதையிற் சேர்ந்ததாகையாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே
யிருந்து அர்ஜுநனுக்காக அவதரிப்பிக்கப்பட்டதாம். ஆகவே இம்மூன்று ரஹஸ்ய
யங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ஸர்வேச்வரனேயாவான். இக்காரணத்தினால் ஆசார்ய
பரம்பரையில் முதல் ஸ்தானம் ஸர்வேச்வரனுடையதாக ஆயிற்று. "ஷக்ஷிநாத
ஹரமரம்பம்.....வத்தே குருபரம்பம்" என்று கூறத்தாழ்வான் அருளிச் செய்ததும்
இது பற்றியேயாம்.

ஆகஸிப்படி மஹாதயானாவான ஸர்வேச்வரனுலே இந்நிலவுலகத்தில் ப்ரவர்த
திப்பிக்கப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யதரயமானது சொல்வடிவத்தில் சுருங்கியிருந்தாலும்
மிகவும் கம்பிரமான அரிய பெரிய பொருள்களையுடையதாதலால் ஸகல சாஸ்த்ர
ப்ரவீணர்களான நம் பூருவாசாரியர்கள் இதில் பிரவேசித்து இதன் அரித்த விசே
ஷங்களைபெல்லாம் அருமருந்தாக உபதேசித்து வந்தார்கள்.

எம்பெருமானுக்கு முன்புள்ள பூருவாசாரியர்கள் இந்த ரஹஸ்யத்ரயப் பொருள்களை மிகவும் சேமித்து வைத்துக்கொண்டிருந்து வெகு ஏகாந்தமாகவே உபதேசித்து வந்தார்கள். இப்படி வகுக்கையில், எம்பெருமானுக்கு தமது விசாலமான திருவுள்ளத்தினால் ஸகல ஸம்ஸாரிகள் பக்கவிலும் கருணை கரைபுரண்டு, வரம்பு கடந்து தாம் உபதேசித்தும், தம்முடைய சிஷ்யர்களைக்கொண்டு உபதேசிப்பித்தும் போந்தார். இவ்விஷயம்,

“ஒரான்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர், ஏராதேவாசரின்னருளாக்—பருவகில்
ஆசையுடைபோக்கெல்லா மார்க்காகன் கூறுமென்று, பேசி வரம்பறத்தார் புக”

என்ற, உபதேசரத்தினமாய்ப்பாசுரத்தினாலும் அறியத்தக்கது.

எம்பெருமானுக்கு காலம் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயார்த்த விசேஷங்கள் விரிவாகவே உபதேசிக்கப்பெற்றாலும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை அவ் வெம்பெருமானுக்கு காலத்தில் ஏடுபடுத்தினவர்கள் யாருமில்லையென்றே சொல்லலாம்.

ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாகக் கூரத்தாழ்வான் ஒரு க்ரத்தம் அருளிச் செய்திருந்தாரென்று ஊழிக்க இடமுண்டு: ஸ்ரீமத் வேதாந்த வாசிரியர் பணித்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரமல்லோகாதிகாரத்திலே “ஆழ்வானுடைய சரமல்லோக வ்யாக்கியானத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமானவால் ஒரு விரோதமுமில்லை” என்று காணப்படுதலால், கூரத்தாழ்வான் ரஹஸ்ய வ்யாக்கியானம் அருளிச் செய்ததாகப் புலப்படுகின்றதன்றோ. ஆனால் அந்த க்ரத்தம் ஐப்பத் [மறைந்து விட்டது].

ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரரான பட்டர் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அருளிச் செய்தது அஷ்டாங்கே என்கிற ஸம்ஸ்கிருதக்ரத்தம். இது ஸம்ப்ரஸித்தமானதே. எட்டுச் ச்லோகங்கள் கொண்ட இச்சிறிய க்ரத்தத்தில் அந்த விசேஷங்கள் பலவும் “பெரிய கணகவரையைச் சிறிய கடுகினில் அடைத்து வைப்பன்” [திருவரங்கக் கலம்பகம்] என்ற கணக்கிலே தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

தேவப் பெருமானுடைய அபராவதாரமென்று ப்ரஸித்தமும், வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞமான பிள்ளை லோகாசாரியர் தாமே ரஹஸ்ய க்ரத்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அநவத்யமாகவும் அருளிச் செய்தவராவர். அஷ்டாங்க ரஹஸ்யம் என்று ஸம்ப்ரஸித்தமான க்ரத்தஜாலம் பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச் செய்ததேயாம்.

இவர்க்குப் பிறகு ஆச்சார்பிள்ளை பரத்த ரஹஸ்யம் முதலான சில நூல்களை யிட்டருளி ரஹஸ்யார்த்தங்களை வெளியிட்டார். அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள், யாதுஞ்சீகப்படி, பரத்தபடி, சீய்யபதிப்படி என்னும் க்ரத்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வ்யாக்கியானமாக அவதரித்தவைகள் இருந்தாலும், முழுஷூப்படி என்னும் தீவ்ய க்ரத்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்றதாயிற்று. மற்ற க்ரத்தங்களானவை அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம், ஸம்ஸ்கிருத வாக்ய பாஹுஸ்யம் முதலியவற்றால் குறை பெற்றிருக்கமென்றும் அவ்வகைக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவை யெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முழுஷூப்படி யென்னும் இந்த க்ரத்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்த க்ரத்தத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கலாயினர் என்றும் அறியக் கிடக்கின்றது. மற்ற க்ரத்தங்களில் அருளிச் செய்யப்படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதனில் குடிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்பதும் ஒர் ஏற்றம்.

ஸ்ரீ:
பின்னை ஹோகாசானியர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களில்
பதினெட்டாவதான

மு மு ஷ்டு ப் ப டி

மண்ணாழனிகளின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவி அன்னப்பாட்டி தானை எளிய
நடையில் தேவிய எழுதிய

ஸாரார்த்த விவரணத்துடன்.

1. முமுஷ்டுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

மூத்தரம்.

மோஷுத்திலே விருப்பமுடையவனுக்கு அவசியம் அறியத்தக்க ரஹஸ்யங்கள் மூன்றாகும்.

விசேஷ விவரணம்

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பெறவேணுமென்னும் விருப்பத்தினால் ஸம்ஸாரநிலத்தில் ஜிஹாஸை பிறந்தவன் முமுஷ்டு எனப்படுவான். அன்னவனுக்கு மிக அவசியமாக அறியவேண்டியவை மூன்று ரஹஸ்யங்களாம். ஒவ்வொருவரும் ஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தையும் புருஷார்த்தத்தையுமே முக்கியமாக அறிதல்வேண்டும். அம்முன்றையும் ரஹஸ்யதர்யமே உள்ளபடியறிவிக்கவல்ல தாதலால் இதுவே முமுஷ்டுக்களுக்கு முக்கியமாக அறியவேண்டுவது என்னக்குறைவில்லை. திருமந்தரம், த்வயம், சரமல்லோகம் என்னுமையே ரஹஸ்யதர்யமென்று உத்தேசிக்கப்படுகிறது. முமுஷ்டு என்னும் வடசொல் "மோக்தும் இரீகா" என்கிற வ்யுத்தத்தினால் தோறும். ஸம்ஸாரவிமோசனத்தில் இச்சைபிறந்தவன் என்றதாவிற்று, ஆதம்பராப்தியாகிற கைவல்ய மோஷுத்தில் இச்சை பிறந்தவனுக்கும் 'முமுஷ்டு' என்கிற பெயர் உண்டாயினும் இந்த ஸ்தலத்தில் அவனைப்பற்றின விவனை இல்லை; ஏனென்றால், "அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று" என்று மேலே சொல்லுகிறபடிக்கு அவனுக்கு (இது) அறியவேண்டுவதன்றே. (1)

2. அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்தரம்.

அந்த ரஹஸ்யதர்யத்தினால் இவ்வறிக்கைக்கு முத்தர முன்னம் அறியவேண்டியதான ரஹஸ்யம், திருவஷ்டாஷ்டர மஹாமந்தரம்.

2. முமுஷ்டுவுக்கு அறியவேண்டியவையாகச் சொல்லப்பட்ட மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்குள், முந்தறமுன்னம் அறியவேண்டியதான ரஹஸ்யம் திருமந்தரம் என்கிற திருவஷ்டாஷ்டரம் இதுவே முந்தற அறியவேண்டுவதென்பானென்? என்னில்: ஸ்வஸ்வரூபத்தின் உண்மையை நன்கு தெரிந்துகொண்ட பின்பே மற்ற உபாயான உபாயோபேயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும் ஆகவே உபாயோபேயங்களைத் தெரிவிப்பனவான மற்றையீரண்டு ரஹஸ்யங்களிற்காட்டிலும் உபரூபவுண்மையை நன்கு தெரிவிப்பதான திருமந்திரமே முந்தற அறியத்தக்க

தென்னத் தட்டில்லை. “ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டவன். எம்பெருமானையே உபாயமாக வுடையவன். எம்பெருமானையே போக்யமாகக் கொள்ள விரியவன்” என்று தெரிந்து கொள்வதே ஸ்வஸ்வரூபவுண்மையைத் தெரிந்து கொண்டபடியாம். இதனைத் தெரிவிப்பதிலேயே முழுநோக்குடையதான திருமந்திரம் முற்படுவது உசிதமேயாகும்.

திருமந்திரமானது ப்ரணவமேன்றும் மந்த்ரசேஷமேன்றும் இரண்டு பகுதியாகியிருக்கும். ஒம் என்பது ப்ரணவமாகும்; த்ரியோந்நாயனாய என்பது மந்த்ரசேஷமாகும். ப்ரணவத்தை மந்த்ரசேஷம் விவரிக்கின்றது; அப்படியே மந்த்ரசேஷத்தைத் த்வயமென்கிற ரஹஸ்யம் விவரிக்கின்றது; த்வயத்தை சரமச்சலோக ரஹஸ்யம் விவரிக்கின்றது; ஆக இந்த நியாயத்தாலும் திருமந்திரமே முற்படத் தகுவதாயிற்று.

மந்த்ரம் என்னும் வடசொல் “மந்த்ரம் த்ராயதே” என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் தோறுகின்றது; தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்களை ரக்ஷிக்குமது மந்த்ரம் என்றதாயிற்று. மந்த்ரம் செய்கிற ரக்ஷணம் இருவகைப்பட்டதாகும்; 1. சப்தசக்தியாலே ரக்ஷித்தல். 2. அத்தத்ததை யுணர்த்தி அவ்வழியாலே ரக்ஷித்தல்.

(1) திருமந்திரத்தைக்கொண்டு ஜபம் பண்ணியும் றேறாமம் பண்ணியும் காரியங்கொள்ளப் பார்க்கின்ற உபாஸகர்கள் பெறும் ரக்ஷணம் சப்த சக்தியாலே விளையும் ரக்ஷணமாம். (2) எம்பெருமானே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்தர்கள் பெறும் ரக்ஷணம் அத்த போததத்தாலே விளையும் ரக்ஷணமாகும். இரண்டாவதான இந்த ரக்ஷணக்கரமத்தை அஷ்டச்சலோகியில் பட்டர் ஒரு சலோகத்தினால் அருளிச்செய்துள்ளார்; அதாவது—“தேஹாஸக்தாத்மயுத்திரி யதி பவதி பதம் ஸாதுவத்யாத் த்ருதீயம் ஸ்வாதந்திரியாத்நோ பதி ஸ்வாத் ப்ரதமம் இதரசேஷத்வதீச் சேத் த்வீதீயம். ஆத்மந்த்ராணோந்முக்ஞ்சேத் தம இதி சபதம் பார்த்தவாபாஸலோலா சப்தம் நாராயணாக்க்யம் விஷயசபஸதீச் சேத் சதுர்த்தீத் ப்ரபந்தா” என்பதாம்.

இந்த சலோகத்தில் கருத்தாவது:—“தேஹமே ஆத்மா” என்று ஒருவன் பிரமித்தால் அவன் ப்ரணவத்தில் மூன்றுவது பதமாகிய மகாரத்தை நோக்க வேண்டும்; மகாரமானது அறிவுள்ளவனான ஆத்மாவைச் சொல்லுவதாதலால், அறிவு இல்லாத தேஹம் ஆத்மாவாக இருக்கமுடியாதென்று அதனால் உணரலாகும். ‘தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவன் ஆத்மா’ என்று அறியப்பெற்றாலும், அந்த ஆத்மா சுதந்திரனே யல்லது பரதந்திரனல்லன்’ என்று பிரமிக்கவுங் கூடுமாயினாலே அத்தகைய ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது முதற்பதமாகிய மகாரத்தை நோக்கவேண்டும். சதுர்த்தீவபக்தி [நான்காம் வேற்றுமை] ஏறிக் கழிந்திருக்கப்பெற்ற அந்த அகாரமானது ‘ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கு சேஷப்பட்டவன்’ என்கிற பொருளை யுணர்த்துதலால் ஜீவாத்மா சுதந்திரனல்லன் என்று அதனால் உணரலாகும். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலும் அவனுக்குப் போலவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கலா மாதலாலும், உலகத்தில் ஒருவன் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பதான நியமம் காணாமையாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதோடு கூடவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கலாமென்கிற ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது இரண்டாவது பதமாகிய மகாரத்தை நோக்க

வேண்டும். உகரமானது பிரிநிலிப்பொருளாதாய் 'எம்பெருமானுக்கே உரியவன்' என்னும் பொருளைக் காட்டுதலால் அந்யசேஷத்வப்ரமம் அதனால் தொலைந்ததாகும். பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையின்றிக்கே எம்பெருமானொருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருந்தாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் தானே முயற்சி செய்து கொள்ளலாமன்றோ என்று நினைக்குமளவில் தம் என்கிற பதத்தை நோக்கவேணும்; தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு உரிமையில்லாமையை அந்த தமயதம் காட்டுகையாலே நம்மை ரக்ஷிக்கும் கடமையும் எம்பெருமானையே சேர்ந்தது என்கிற உறுதி அதனுண்டாகும். *கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருமான ஆபாஸ பந்துக்களிடத்தே பற்று உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தை நோக்கவேணும்; எல்லாவுறவு முறையும் நாராயணனையென்று அறிதல் வேண்டுமென்கை. அற்ப விஷயங்களிலே ஊற்றம் உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தீய பக்தியை நோக்கவேணும்; அதனால் எல்லா வடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறதாகையாலே விஷய ப்ராவண்யத்திற்கு அவகாசம் அறும். ஆக இவ்வளவு அர்த்தங்களைத் திருமந்திரம் தெரிவிக்கின்றதாகையாலே, இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை யுணர்ந்தும் வழியால் இது ப்ரபந்தங்களுக்கு ரக்ஷகமாகுமென்றுணர்க. ... (2)

3. திருமந்திரனுடைய சீமைக்குப் போகுப்படி பிரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்.

இத்திருவஷ்டாசுர மந்திரத்தில் பெருமைக்குத் தரும்படி தனக்குண்டான ஆதாம் நேற்ற அசலவாதபடி மறைத்துக்கொண்டிருந்து அநுஸந்திக்கவேணும்.

3. இத்திருமந்திரத்தினுடைய பலவகையான பெருமைகள் இனிமேல் சொல்லப்படப்போகின்றன. இதனை அநுஸந்திக்கவேண்டிய முறைமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் ஒரு வைபவம் முந்துற முன்னம் காட்டப்படுகிறது. *ருசோ யஜுரீம்ஷி ஸாமாநி ததைலாதர்வணாதி ச. ஸர்வம் அஷ்டாசுரார்த்தஸ்ஸதம். * [ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், ஆதர்வணவேதம் ஆகிய நான்கு வேதங்களும் மற்று எல்லாமும் திருவஷ்டாசுர மந்திரத்திற்குள் அடங்கியுள்ளன] என்று சொல்லி விருக்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமாயும், *மந்த்ரானாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாதாம் குஹ்யமுத்தமம்; பவித்ராஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாததஃ [மந்த்ரங்களுக்குள்ளே சிறந்த மந்த்ரம்; ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளே உத்தமமான ரஹஸ்யம்; பவித்ரங்களான வஸ்துங்களுக்குள்ளே பரமபவித்ரம்—திருமந்திரம்] என்று சொல்லுகிறபடியே பரம மந்த்ரமாயும் பரம ரஹஸ்யமாயும் பரம பவித்ரமாயும் விளங்குகின்றமையாகிய சீமைக்குத் தரும்படியாக, கணிந்த நெஞ்சுடனும் அதி காடிகளல்லாதாகுடைய செனியிலே ஸிமாதபடியும் இதனை அநுஸந்திக்கவேணும். நெஞ்சு கனிவில்லாமல் சங்கடங்களுடைய [அதாவது—ஈரமில்லாத நெஞ்சுடனே] அநுஸந்திப்பதும் பிறர் காநிலேபட அநுஸந்திப்பதும் ஆகாது என்கிற தியமமும் இதிலே உறைந்திருக்கும். ... (3)

4. மந்தரத்திலும் மந்தரத்துக்குள்விடான வந்துவிடும் மந்தரப்ரதனன ஆசார்யன் பக்கவிலும் ப்ரோமம் கனக்கவுண்டானும் காரியகரமானது.

இத் திருமந்தரத்திலும், இந்த மந்தரத்தின் உட்பொருளாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும், இந்த மந்தரத்தைத் தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யன் விஷயத்திலும் அன்பு அதாவித்து வினைத்தால். இம்மந்தரம் இவனுக்குக் காரியஞ் செய்யும்.

4. நெடுகுகனித்த அன்புடன் அநுஸத்திக்கவேணும்மென்று கீழே சொல்லப் பட்டது; அந்த அன்பு திருமந்திரத்தில் மாதிரம் உண்டானால் போதுமோவென்னில், போதாது; இத் திருமந்திரத்திலும் இதற்குப் பொருளாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் இந்த மந்திரத்தைப் பரம கருணையோடு தனக்கு உபதேசித்த ஆசார்யன் திறத்திலும் அன்பு அதிகரித்திருக்குமாயின், அப்போதுதான் மந்திரம் காரியகரமாகும். இவ்விஷயத்திற்கு "மந்தரே தத்தேவதாயாம் ச ததா மந்திரப்ரதே குரேள, திரிஷு பக்திஸ் ஸதா காரியா ஸா ஹி ப்ரதமஸாததம்" என்கிற வசனம் பிரமாணமாக அநுஸத்திக்கவுரியது. (4)

5. ஸம்ஸாரிகன் தங்கனையும் சர்வரனையும் மறந்து சர்வ வடிவரீதியத்தையுமீழ்த்து இமர்தோ மென்கிற இமரூபினித்திகே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து தோடிபட, னர்வேச்வரன், தன் கருவையாலே, இவர்கன் தங்கனயறிந்து கணமாகு் கோரும்படி தானே கீழ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் தீவ்ற திருமந்தரத்தை வெளிப்பட்டுவினான்.

இவ்விருள் தருமாஞ்ராவத்தில் கட்டுண்டுவிடக்கிற பத்தசேதநீகன் அடிமையே வடிவான தங்கனையும் னவாமீதவரீம வடிவான எம்பெருமானையும் அறிவாமல் (தங்களுடைய சேஷத்வத்தைதும் எம்பெருமானுடைய சேஷித்வத்தைதும் அறிவாமையாலென்ற படி), எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து வாழப்பெறாமல், முக்கியமானதை இழந்து விட்டோமென்கிற அனாதாபழமில்லாமல், கடக்கவரியதான ஸர்ஸா ஸாகரத்திலே விழுந்து கிலேசப்படா திறக்கையிள், எம்பெருமானுடைய தனது தீர்ணேதும் கருணையாலே, இந்த ஸம்ஸாரிகன் ஸர்வேச்வரனுடைய தங்கனயறிந்து ஸம்ஸாரிக் கடலுக் கடந்து அக்கரைப் படுப்படியாக, தாராயணஞ் தானே தானும்கோலத்தில் கட்டி வரையும் தாராயணஞ் கோலத்தில் ஆசார்யனாயும் தீவ்ற, அந்த பஞ்சகப்ரதிபாதமென திருமந்தரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருவினான்.

5. இனி இத்திருமந்திரம் அவதரித்த அடைவைக் கூறும் முகத்தால் இதினுடைய லைபவம் விளக்கப்படுகிறது. அநாதியான ப்ரக்குதி ஸர்பத்தத்தினால் இடையருது வருகின்ற பொய்ந்நின்ற ஞானம் பொல்லாவொழுக்கம் அழுக்குடம்பு கட்டுப் பரவசப்பட்டுப் பிறப்பிதப்பு முதலிய வருத்தங்களை யடைந்து உழல்கின்ற ஸம்ஸாரி சேதநீகன், தங்கனையும் சர்வரனையும் மறந்து விடந்தாரிகள். தங்களை மறக்கையாலது- "தாஸபூதா: ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹி ஆத்மாந: பரமாத்மந:, நாத்யதா வக்ஷணம் தேஷாம் பத்தே மோக்ஷே ததைவச" [ஸகல ஆத்மாக்களும் இயற்கை யாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள்; இந்நிலவுலகில் இருக்கிற காலத் தோடு வீண்ணுலகமெய்திய காலத்தோடு வாசியற எப்போதும் தாஸத்வமே ஆத் மாக்களுக்கு லக்ஷணம்; வேறுவிதமாக லக்ஷணமில்லை] என்று சொல்லியிருக்கிறபடி இயற்கையாகவே அமைந்த தங்களுடைய சர்வர சேஷத்வத்தை மறந்தொழிகையே

தங்களை மறக்கையாம். ஈசுவரனை மறக்கையாவது—* பதம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்
சாச்வதம் சிவமச்யதம்.* *ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்.* என்பது முதலிய
ப்ரமாணங்களிற் சொல்லுகிறபடி எம்பெருமானுக்குள்ளதான ஸர்வேச்வரத்வத்தை
அந்யாதொழிகையாம்.

இப்படி ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை மறந்ததனாலே எம்பெருமான் விஷ்
யத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணுகையாகிற பரம புருஷர்த்தத்தையும் இழந்தார்கள்.
இழந்தார்களாயினும் 'ஐயோ இழந்துவிட்டோமே!' என்கிற அநுதாபமாகிலும்
உண்டானால் குறையில்லை; அவ்வநுதாபத்தானுடிலுடையே விருத்தார்கள். இப்படி
விருந்துகொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினுள்ளே விழுந்து பலவகைக் கஷ்
டங்களையும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைக்கண்ட ஸர்வேச்வரன். *ஏவம்
ஸம்ஸுகுதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாயணே ஸ்வகர்மயி, ஜீவே தூக்காகுலே விஷ்டேணு:
க்ருபா காப்யபஜாயதே* [இவ்விதமாக ஜீவாத்மலக்கங்கள் ஸம்ஸார சக்ரத்திலே
கிடந்து தம் கருமங்களாலே சுழன்றுமுன்று வருமளவில், எம்பெருமானுக்கு ஒரு
கருணையுண்டாகிறது] என்று சொல்லியுள்ளபடியே தன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கங்
கொண்டான். அதனால், "இந்த ஸம்ஸாரிகள் நம்மைப்பற்றித் திறைக் கடக்கக்கூடாது
அக்கரைப்படவேணும்" என்று சிந்தை கொண்டான். அதனால் "நரநாரணனாய்
உலகத்து அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்" என்கிறபடியே நரநாரணனான ருபேண
இரண்டுபடியாக அவதரித்து நானான தான் சிஷ்யனுமாய் நாராயணனான தான்
ஆசார்யனுமாய் நின்று, ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாயும் அந்தத் பஞ்சகத்தை
ஸபஷ்டமாகக் காட்டுமதாயுமுள்ள திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான். (5)

6. சிஷ்யனாய் தீவ்ரது—சிஷ்யனிருக்குமீருப்பு நாட்டார்

அந்யாதமையாலே அத்தை வறிவிக்கக்கூடா.

ஆசார்யர்களில் தலைவனுன எம்பெருமான் சிஷ்யத்வத்தையும் ஏறட்டுக்கொண்டு
தீவ்ரதானது (எதற்காகவென்னில்), சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய சீதியை இவ்வுலகத்த
வர்கள் அந்யாதமையாலே, அதனை ஸ்வாதுஷ்டானத்தாலே அறிவிப்பதற்காகவே.

6. திருமந்திரத்தை வெளியிடவேண்டிய அவசியம் நேரித்தால் ஆசார்யனாக
யட்டும் நின்று வெளியிட்டால் போராதோ? தானே சிஷ்யனாகவும் ஒரு கோலம்
பூணவேணுமோ? என்னில்: சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய இருப்பை உலகத்தார் அறி
பாமையாலே அந்த சிஷ்ய லக்ஷணத்தைத் தன்னுடைய அனுட்டான முகத்தாலே
அறிவிக்க வேண்டியே சிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு தீவ்ரது. சிஷ்ய லக்ஷணத்தை
நாட்டார்க்கு அறிவிக்கவேண்டுமாகில் உபதேசத்தாலே அறிவிக்கலாகாதோ?
அனுட்டானத்தாலேயே அறிவிக்கவேண்டுமோவெனில்; உபதேசத்தாலே அறி
விக்குமளவில் "தனக்கு ஒரு பெருமை தேடிக்கொள்ள வந்தான் போலும்" என்று
தீவ்ரதுவிடவுங்கூடும்; அப்படியல்லாமல் அனுட்டானத்தாலே அறிவிக்குமளவில்
"தனக்கும் இது வேணும்" என்று விரும்பிப் பற்றவுடலாயிருக்கும்; ஆனது பற்றியே
சிஷ்யனுமாய் நின்று.

சிஷ்யனிருக்கவேண்டியவிதம் யாதெனில்; *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச் ச சீலவாத்
ஸிஷ்யவச் சசி:, கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபித்யதே* என்கிறவிது சிஷ்ய

லக்ஷணம் கூறுகிற ஒரு பிரமாணம்; (இதன் பொருள்) சாஸ்த்ரவிச்வாஸமுடைய வனாகும், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்களை அனுட்டிக்க வேண்டுமென்ற மனமுடையவனாகும், அதற்குத் தக்கபடி ஆசாரமுடையவனாகும், விஷ்ணுபக்தியுடையவனாகும், இவ்வளவால் வந்த தன் பெருமை தெஞ்சில் தட்டாதவனாகும், ஆசார்ய விஷயத்தில் தனக்குண்டான அன்பு பிறரால் அளவிடவொண்ணாதபடியிருப்பானாகும், ஆசார்யனை அனுவர்த்திப்பதில் சதுரனாகும், ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் துணிவு உடையவனாகும்பான் யாவன் அவனை சிஷ்யனென்று சொல்லப்படுவானென்கை. *சாரீரம் வஸு விஜ்ஞாதம் வாஸு: கர்ம குணாத் அஸூக்தி, குர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸது ஸ சிஷ்யோ தேதரஸ் ஸம்ருத: என்பதும் ஒரு பிரமாணம், தன்னையும் தனது உடைமையையும் ஆசார்யனுக்கென்றே வைத்துக்கொண்டிருப்பவன் யாவனோ அவனை சிஷ்யனாவான் என்றபடி.

*ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரித: தத்வபோதாபிலாஷீ சுக்ருஷு: த்யக்தமாந: ப்ரணிபததபர: ப்ரச்சகாலப்ரதீக்ஷ: சாந்தோ தாத்நோநஸூய: சரணமுபகத: சாஸ்த்ர விச்வாஸசாலீ சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவிதமேதம் தத்வாதச் சிஷ்ணேய: என்பதும் நியாஸனம்சதியில் சிலோகம். இதுவும் சிஷ்யலக்ஷணத்தை விரிவாகத் தெரிவிக்கும். (இதன் பொருள்.) இன்னது த்யாயும் இன்னது உபாயேயம் என்கிற பகுத்தறிவு உடையவனும் அதுக்கடியாகப் பெரியோர்களைப் பணியுமவனும், ஞானத்திற்குத்தக்க அனுட்டானத்தையுடையவனும், உண்மைப்பொருளை யுணர விருப்பமுடையவனும் ஆசார்யனுக்குக் குற்றேவல் செய்யவனும், அறங்காரமற்றவனும் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்யவனும், கேட்கும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவனும், உள் இத்திரியங்களையும் வெளியித்திரியங்களையும் அடக்கியிருப்பவனும், அஸூக்தியில்லாதவனும், குருகுலவாஸம் பண்ணுமவனும், சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், நன்றியுறவுள்ளவனுமான சிஷ்யன் பரீக்ஷாபூர்வகமாகத் திருத்திப் பணி கொள்ளப்பட வேண்டியவன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட சிஷ்ய லக்ஷணத்தை உலகத்தவர்களுக்கு உணர்த்துகைக்காகவே தானே சிஷ்யனுமாய் தின்றுணைந்ததாயிற்று. (6)

7. ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்பூஜிதம் போவே;

தீருமந்தர்த்தம் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் அபக்தகதனம் போவே.

*குதிதக் ஸமிகுதிதக் முதலான எல்லா சாஸ்த்ரங்களாலும் சேதமனுக்கு உண்டாகின்ற ஞானமானது. தானாக வொருவன் சிரமப்பட்டுச் சம்பாதிக்கும் பொருள்போலே மிகவும் ஆயாஸ ஸாத்யமாயிருக்கும்; திருவாஷ்டாஷ்டாமத்திரத்தினால் ஆசாரியோபதேசமடியாகப் பிறக்கும் ஜ்ஞானமானது பித்திரோமன பரம்பரையாய்வந்த பொருள் போலே எளிதாயிருக்கும்.

7. உலகில் எம்பெருமான் காட்டிக்கொடுத்த பலபல சாஸ்த்ரங்கள் இல்லையோ? அவற்றை அதிகரித்து ஞானம் பெற்றாலாகாதோ? * ஞானக்கலைகள் * என்று நம்மாழ்வா ருளிக்கையதபடியே அந்த சாஸ்த்ரங்களும் ஞானத்திற்கு ஸாதனமாகத்தானே யிருக்கின்றன; அவற்றைவிட்டுத் திருமந்தர்த்தினாலேயே ஞானம் பெறவேண்டுமென்று நியதியுண்டோவென்ன; அந்த சாஸ்த்ரங்களினால்

ஸம்பாதிக்கப்படும் ஞானத்திற்காட்டிலும் திருமந்தரத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்படும் ஞானமே மிகச் சிறந்தது என்னுமிடம் தருஷ்டாந்தத்துடன் மூதலிக்கப்படுகிறது. ஒருவன் தானே தேவாச்சரமங்கன் பட்டுப் பொருளிட்டிகின்றான்; மற்றொருவன் தான் திருநீர் சிரம்பட வேண்டாதே தன்னுடைய முன்னோர்கள் சேமித்துவைத்த பொருளையுபயிர்க்கிறான். இவ்விருவரும் பொருளை அநுபவிக்கின்றார்களெனினும் ஐந்தினவன் அநுபவிப்பது ஆயாஸநிர்வாகமும், பித்தினவன் அநுபவிப்பது அநாஸனமாகவுமுள்ளது. அதுபோலவே சாஸ்தரங்களால் பெறும் ஞானம் மிகவும் ஆயாஸப்பட்டுப் பெறவேண்டியிருத்தலால் வகுத்தம் விஞ்சியிருக்கும்; அருளே வடிவெடுத்த ஆசார்யன் நிஷ்கருஷ்டமாக உபதேசித்தருளும் அத்த விரேஷய வன் திருமந்தரம் மூலமாக நமக்குக் கிடைக்கின்றமையால் இவ்வாற்த ஞானம் வகுத்தமற்றிருக்கும். (7)

8. பகவத்பந்தரங்கத்தான் அநேகங்கள்.

எண்ணிறந்த பகவத் குணங்களையும் அக்குணங்களுக்குப் பரிவாற மூப்பங்களான அவதாரங்களையும் சாத்திரத்திலின்ற மந்தரவிசேஷங்களானவை எல்லையிலாதவை வாயிருக்கும்.

8. சாஸ்தரங்களின் மூலமாக அறிவு ஸம்பாதிப்பதில் ஆயாஸமுண்டு கூடுதல் விஷயத்தை அப்படியே இசைத்துக்கொள்வோம்; மந்தரோபதேசம் மூலமாகவே அறிவு பெறவேணுமானாலும், திருவஷ்டாஷா மந்தரத்தையே கொள்ளவேணு வேண்டு என்ன நிப்பந்தம்? மற்றும் பல பல மந்தரங்கள் இல்லையோ? என்று கேள்வியுண்டாக; ஸகல மந்தரங்களிற் காட்டிலும் திருமந்தரத்திற்குண்டான சாஸ்தரத்தைத் தெரிவித்தருள விரும்பி, எம்பெருமான் விஷயமான மந்தரங்கள் அனேகம் உள்ளனவென்பதை முந்துற இசைத்து அவற்றை இரண்டு வகுப்பாகப் பிரித்து ஒரு வகுப்பிலே நமக்கு ஊற்றம்ல்லாமையைக் காட்டி, மற்றொரு வகுப்பிலே திருமந்தரமே பலபடியாலுஞ் சிறப்புற்று விளங்குவதென்பதை விரிவாக அருளிச் செய்தபடி. [மேல் பதின்மூன்றுவது குரையோடு ஒருவாறு முடிவுபெறும்.]

எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் எண்ணிறந்தவை; அத்தத் திருக் குணங்களையாக ஏற்படுகின்ற அவதாரங்களும் எண்ணிறந்தவை. இதுபோலவே திருக்குணங்களைப்பற்றின மந்தரங்களும் எண்ணிறந்தவை, திருவவதாரங்களைப் பற்றின மந்தரங்களும் எண்ணிறந்தவை. மந்தரங்களானவை எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைப்பற்றித் தெரிவிப்பனவாகச் சில இருக்கும்; திருவவதாரங்களைப் பற்றித் தெரிவிப்பனவாகச் சில இருக்கும். அத்தத் திருக்குணங்களுக்கும் திருவவ தாரங்களுக்கும் தொகையிலையென்றபோதே அவற்றைப்பற்றின மந்தரங்களுக்கும் தொகையிலை என்பது விளங்கிற்று. (8)

9. அவதரன் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வகை.

அத்த அஸங்க்யேயங்களான பகவத் மந்தரங்களானவை, லீவல்வ்யாபகமான பகவத் லீவகுபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகமந்தரங்களென்றும், பகவதவதார குணசேஷத்தங்களில் ஒரொன்றைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் இருவகை வகுப்பாகப் பிரிவுறும்.

9. எம்பெருமானைப்பற்றின மந்த்ரங்களெல்லாம் ஒரே வகுப்பாக இருப்ப தில்லை; வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும், அவ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் ஆக இரண்டு வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. 'எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வவ்யாபகம்' என்னுமிடத்தைக் காட்டுகின்ற மந்த்ரங்கள் வ்யாபக மந்த்ரங்களாகவும், அவ்வனன் றிக்கே, எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களோ குணங்களோ சேஷ்டிதங்களோ இவற்றில் ஒரொன்றைக் காட்டுகின்ற மந்த்ரங்கள் அவ்யாபக மந்த்ரங்களாகவும் வகுக்கப்படுகின்றன. (8)

10. அவ்யாபகங்களை வ்யாபகங்கள் மூன்றுச் சரேஷ்டங்கள்.

கீழே காட்டிய விவரணப்படி அவ்யாபகங்களான ஸகல மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும், நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணுநாமங்கள்கொண்ட அஷ்டாஷ்டரி, த்வாத சாஷ்டரி, ஷ்டாஷ்டரி என்கிற மூன்று விவ்யாபக மந்த்ரங்களும் சிறத்தவை.

10. கீழ் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களுள் அவ்யாபக வகுப்பிற் சேர்ந்த மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் வ்யாபக வகுப்பில் சேர்ந்த மந்த்ரங்கள் சிறத்தவை. அந்த வ்யாபக வகுப்பிலும் மூன்று மந்த்ரங்களே சரேஷ்டங்கள். நாராயண தீமயே வாஸுதேவாய தீமயே. தத்மே விஷ்ணு: ப்ரஸாதயாத் * என்கிற விநாயகாயத்ரியென்று ப்ரஸித்தம். இதில் நாராயண, வாஸுதேவ விஷ்ணு என மூன்று திருநாமங்கள் ஒதப்பட்டுள்ளன. இவை மூன்றும் ஸர்வ வ்யாபகமான பகவத் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவாதலால் வ்யாபக மந்த்ரங்களாகும். அவ்யாபக மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் இம்மூன்று விவ்யாபக மந்த்ரங்களும் சிறத்த வையனாம்.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய விஷ்ணு காயத்ரியில் நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு சப்தங்கள் உள்ளனவேயன்றி மந்த்ரங்கள் இல்லையென்று சங்கை பிறக் கக்கூடும். உள்ளவை நாமங்களேயானாலும், அவை அந்த மூன்று மந்த்ரங்களுக்கும் உள்ளிடான நாமங்களேயாகையாலும், ஸகல மந்த்ரங்களுக்கும் பொதுவான ப்ரண வம், தமஸஸு, சதுர்த்தி ஆகிய இவைகளை இவற்றோடே சேர்த்தால் மந்த்ரங் களாக ஆகக்கூடியவைகளாகையாலும் விஷ்ணு காயத்ரியிலுள்ள அந்த மூன்று நாமங் களும் மூன்று மந்த்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகுமென்று கொள்க. (10)

11. இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய தீருமத்தரம் ப்ரதானம்.

அவ்யாபகமந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறத்தவையான வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றிலுள் ளும் திருவஷ்டாஷ்டர மஹாமத்தரம் ப்ரதானமாகிடுக்கும்.

11. * ஒம் நமோ நாராயணாய * ஒம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய * ஒம் நமோ விஷ்ணவே * என்கிற வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றினுள்ளும், பெரிய தீருமத்தரம் என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமதஷ்டாஷ்டர மஹாமத்தரமே மேம்பட்டிருக்கும். *யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர, ததா ஸர்வேஷு மந்த் ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாஷ்டராத் பர, * என்று நாரதீய அஷ்டாஷ்டர ப்ரஸ்ஸமஸித்யை யில் சொல்லிற்று. தெய்வங்களுக்குள்ளே நாராயணனுக்கு மேற்பட்ட தெய்வமில் லாதாப்போலவே மந்த்ரங்களுக்குள்ளே அஷ்டாஷ்டரிக்கு மேற்பட்ட மந்த்ரமில்லை

வென்பது இதன் பொருள். ஸூத்ரோத்தவபாஹுரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரஸீமி வ நே பத்ர சிஷ்யா! ச்ருணுத ந மத்த்ரோஷ்டாஷ்டராத்பரா. என்று நாராயணம் நாரணத்தில் சொல்லிற்று. ஒ மக்களே! மாணுக்கர்களே! உங்களுக்கு ஆணையிட்டுக் கொடுக்கச் சொல்லுகின்றேன்; திருவஷ்டாஷ்டர மத்தரத்திற்கு மேற்பட்ட மத்தரத்தை—என்றபடி விஷ்ணு காயத்தியில் நாராயண மத்தரத்தை முத்திரை மூலம் எடுத்திருக்கையாலும் இதன் ஏற்றம் அறியவெளிது. ... (11)

12. மத்தரமேவ யிவந்துக்கும் அசிஷ்டபரிக்கரணம் அபூர்த்தியுமுண்டு.

ஷ்டாஷ்டரணமத்தரம் தவித்த தவாதாஷ்டரியம் ஷ்டாஷ்டரியமாயிவ இரண்டு வ்யாபகமத்தரங்களுக்கும், குத்ருஷ்டிகன் மிகவும் ஆதரித்துப் போருகையாதிர அசிஷ்டபரிக்கரணம், அத்பாஹாரம் முதலியவை அபேஷிதமாயிருக்கையாதிர அபூர்த்தியுமுண்டு.

12. வானுதேவ மத்தரமும் விஷ்ணு மத்தரமும், நாராயண மத்தரம் உகலே வ்யாபக மத்தரங்களாகப் போப்பெற்றிருக்கச் செய்தே அவை பிரண்டிற் றவர்களும் இதுவே சிறந்தது என்னும்படியாக அவற்றுக்குண்டான நாழவு உதேவன்; அவையிரண்டுக்கும் அசிஷ்ட பரிக்கரணமும் அபூர்த்தியுமுண்டு என்று வானம் கூறப்படுகிறது.

அசிஷ்டபரிக்கரணமாவது நிர்விசேஷ சித்மாத்ர வஸ்துவாதிகளான குத்ருஷ்டிக ன்ளவ ஆதரிக்கப்படுகைய அபூர்த்தியாவது—பிரதிபாதிக்கப்பட வேண்டிய அத் தவர்களெல்லாம் குறைவற பிரதிபாதிக்கப்படாமல் ஸ்வல்பமாகப் பிரதிபாதிக்கப் பெற்றிருக்கை விஷ்ணு மத்தரத்தையும் வானுதேவமத்தரத்தையும் குத்ருஷ்டிக ன் அநேகமாக ஏன் ஆதரித்துப் போருகிறார்களென்றால்; கேண்மின்; அவர்களோ டிர்விசேஷ சித்மாத்ர ப்ரஹ்மவாதிகள்; பகவானுக்கு விசேஷணமாகக்கூடிய குண ன்களான விபூதிகளொன்றையும் ஸத்யமாகக் கொள்ளாமல் [விசேஷண சூத்யமாய்] வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்திரத்தையே அங்கீகரிப்பவர்கள் என்றபடி. விஷ்ணு வானுதேவ சப்தங்கள் விசேஷணங்களான குண விக்ரஹ விபூதிகளைக்காட்டாமல் வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்திரத்தையே காட்டுகின்றனவாதலால் இவற்றிலே அவர் களுக்கு ஆதரம் மிக்கது.

அசிஷ்டர்கள் பரிக்கரணித்து விட்டாலென்ன? நாம் உண்ணுகிற வஸ்துவை அசிஷ்டர்களும் உண்பார்களானால் அதுகொண்டு அதற்கு ஒரு குறை சொல்லலா டுமோ? என்று சிலர் கேட்கக்கூடுமாதலால் இரண்டாவது காரணம் அருளிச்செய்தி —அபூர்த்தியுமுண்டு என்று.

வ்யாப்தியைச் சொன்னமாதிரத்தில் துருப்தி பிறவாது; வியாபிக்கப்படும் சொல் துன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபிக்கிறவிதம் இன்னதென்று காட்ட வேணும்; வியாபிப்பதற்குப் பலன் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபகனுடைய வ்யாபகத்தையும் காட்டவேணும். விஷ்ணுமத்தரம் இவற்றைக் காட்டவில்லை. வானுதேவ மத்தரமோவென்னில்; [அபூர்த்தி வ்யாப்தி] என்கிற வ்யாபகத்தியாலே அத்தவாயித்தவத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியால் வியாபிக்கிறவிதத்தைக் காட்டியிருக்க

ஆனாலும் வியாபிக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்கு வாசகமான சப்தம் இல்லை; குணங்களைக் காட்டுகிற சப்தம் அடியோடு இல்லை; அதற்காகவே 'பகவதே' என்று வேடுகு சப்தம் இதில் கூட்டிக்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகிறது. எதற்காக வ்யாப்தி? என்று வ்யாப்தியின் பலனும் சொல்லப்படவில்லை; ஆகையாலே தவறாகாணிகரி யான வாஸுதேவ மந்திரமும் அபூர்த்தியையுடையதாயிற்று. திருவஷ்டாக்கர மந்திரத்திற்கு இப்படி அபூர்த்தி சொல்லுவொண்ணாது; தாரகத்தாலே வியாபிக் கப்படும் வஸ்துக்கள் சொல்லிற்று. நாராயணபதத்தில் பஹுஸ்ரீஹிஸமாஸத்தாலே அத்தர்யாமிக்ஷம் சொல்லிற்று. தத்புருஷ ஸமாஸத்தாலே தாரகத்வம் சொல்லிற்று. அயத் சப்தத்தில் கரணே வ்யுத்தபத்தியால் உபாயத்வமும், கர்மணி வ்யுத்தபத்தியால் உபேயத்வமும் சொல்லிற்று. ஆக, வ்யாப்ய பதார்த்தங்கள், வ்யாபந ப்ரகாரம், வ்யாப்திபலன் வ்யாபகனுடைய குணங்கள் ஆகிய எல்லா மும் சொல்லப்பட்டன வா தலால் இதுவே அர்த்தபூர்த்தியை யுடையதாயிற்று. (12)

13. இத்தத் வேதங்கமும் சிஷ்கமும் ஆழ்வரீகமும் ஆசாரீயீகமும் விரும்பீனீகம்.

இத்திருவஷ்டாக்கர மஹாமந்தார்த்தை. நாராயணநவாகம், ஸுப்பரோபதிஷத்து, மீனாபதிஷத்து, அத்தர்யாமிபாஹ்மணம் முதலான வேதங்களும், வேதார்த்தங்களை விசதீகரிக்கத் தோன்றிய வ்யாஸர் முதலான பரமரீஷிகளும், பொய்கை வர் முதலாத் திருமங்கையாழ்வாரீருஷர்கள் ஆழ்வரீகமும், ஸ்ரீமந்தாதாரமுத ட. திலோதிசனான ஆசாரீயரீகளும் மிகவும் ஆதரித்திருப்பது கண்ணுதிகரேம்.

13. வெரிய திருமந்திரம் தவிர்ந்த மற்ற மந்திரங்களுக்கு அபூர்த்தி காரணமாகவே அசிஷ்ட ப்ரகரணம் ஏற்பட்டதுபோல, திருமந்திரத்திற்கு அர்த்த பூர்த்தி காரணமாகவே சிஷ்ட ப்ரிக்ரஹாதிசயம் ஏற்படவேண்டியது ப்ரார்ப்தமாதலால் அவ்வுணம் ஏற்பட்டிருக்கின்றமை திருபிக்கப்படுகிறது. வேதங்கள் என்றது வேதங் களின் சிகர பாகமாகிய உபதிஷத்துக்கள் என்றபடி. பல உபதிஷத்துக்களிலும், மஹர்ஷிகள் பணித்த இதிறாஸ புராணங்களிலும் ஆழ்வாரருளிக் செயல்களிலும் ஆசாரியர்களின் உபதேச பரம்பரையிலும் திருவஷ்டாக்கரமஹாமந்திரப் பெருமை ஸுப்ரஸித்தமேயாம். (13)

14. வர்ப்யம்ப்ரபாவம்போஷிது, வரகம்ப்ரபாவம்.

பகவானுக்கு வாசகமான மந்திரத்தினுடைய பெருமையானது, தனக்கு வர்ப்யனுபீருத் துள்ள எம்பெருமானுடைய பெருமை போன்றதன்று (அதைவிட அதிகமானது என்பபடி.)

14. மற்ற மந்திரங்களிற்காட்டிலும் திருமந்திரம் மிகச்சிறந்ததென்று இது வரையில் திருபிக்கப்பட்டது; எம்பெருமானைக்காட்டிலுங்கூட இத்திருமந்திரம் சிறப் புற்றதென்கிறது இனி.

வர்ப்யம்—சொல்லின் பொருளான எம்பெருமான்; வரகம்—சொல்லாகிய திரு மந்திரம். எம்பெருமானுடைய பெருமை எவ்வளவோ அவ்வளவேயன்று திருமந்திரத்தினுடைய பெருமை; இஃது அதிற்காட்டிலும் விஞ்சியது என்க. ... (14)

15. அகன் தூயத்தனமுள்ள இது கிட்டின்று உதவும்.

வாசகமான எம்பெருமான் ஸமீபஸ்தமையாகவாய் தூயத்தனமுடையதாயும், வாசகமானவியு அனுபவித்து, தன்னைச் சொன்னவர்களுடைய அபேஷிதங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்.

16. வாசகமான எம்பெருமானுடைய பெருமையிற்காட்டிலும் வாசகத்தினுடைய பெருமை அதிகம் என்பது எத்தரவே தெரிந்தென்னில் வாசகமானவியை அந்தத்தனமுள்ள எம்பெருமான் ஸமீபஸ்தமையாகவாய் தூயத்தனமுடையதாயும் வாசகமானவியு ஸமீபஸ்தமையாக இருந்தகொள்ளு. தன்னைச் சொன்னவர்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும்படி தெரிவித்தென்னாக.

18. தீர்ப்புபதித்து குபத்தியை புடவை காத்தது தீர்ப்புபதித்து.

உதாரணம்: தூயத்தனமுள்ளவர்களுடைய தீர்ப்புபதித்து அவ்வாறத்திலே கொண்டு வந்தது கொடுத்து தீர்ப்புபதித்து கொடுத்த தாமதமேயன்றே.

18. வாசகமான எம்பெருமான் வெகுதூரத்திலிருக்கச் செய்தேயும் வாசகமான ஸமீபஸ்தமையாக கொண்டு உதவுகிறபடிக்கு ஒரு உதாரணம் காணலாம்: சண்டலர்கள் குதிலே தோற்று தீர்ப்புபதியை இழந்ததாம் பரவித்தம்; அவனைப் கொடுத்தோ ஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸகர் வஸ்துபாறாராம் பண்ணத்தொடங்கி ஸா அபிபாது தீர்ப்புபதியானவன் தாக்கத்தானே அபிபாதுக்கொள்ள முயன்று எத்தம் அந்த முயற்சியையப்பாறாம் கொண்டான். 'மறந்தான் ஆபத்து உண்டா' என பகவானுள் றாசியை ஸமீபிக்கக்கூடாது' என்று ஏத்கொண்டோ டுதால் தனக்கு உதையு. முனிவர் சொல்லிவைத்திருந்ததை ஸமீபித்த அவன் ஏத்கிக்கத்தாய்வே! தாயை தீர்ப்புபதி, கோதித்தி புண்டிகாஷி! தாயை ஏத்கிக்கத்தாய் (இதன் பொருள்: சகலசக்தியை கதை ஆகிய இவற்றைத் திருக்கையிலேத்தியுள்ளவனே! தவாரகாபுரி உட உத்பாறனே! அடியவர்களை ஒரு காரும் தழுவவிடாதவனே! கோலத்தனே! கொதாயனாக்கண்ணனே! அடைக்கலம் புருத்தவென்றாக் காப்பாற்றியருள் கொண்டு) என்று சொல்லிச் சாணம் புருத்தான் அந்த ஸமயத்தில் கண்ணனோன் துக்கென்றக்கே நெடுந்தூரத்திலிருந்தா கொள்பது "கோதித்தி யதாக்கத்திக்குடினா உத்பாறனே, இனம் பரவருத்தமே மே றுருதயாத் தாயைப்பதி" (இதன் பொருள்: தாயைப்பதியானவன் நெடுந்தூரத்திலிருந்த வென்றின் கோலித்த புண்டிகாஷி! உத்பாற சொல்லிக் கதறினானே, அஃது என்னென்றை விட்டு ஒருநாளும் கண்ணனடைய வகுத்தம்; வட்டியேநின் கூன்போலவே அது என்னை வகுத்ததாய், என்கிற பகவத் வசனத்தினால் விளங்குகின்றது. வாசகமான பகவான் தூயத்தனமுடையதாயும் தீர்ப்புபதியை புடவைவைய வளர்த்திக் கொடுத்தது மாதஸம்ரகணம் பண்ணினது அந்த அவதாரத்திற்கு வாசகமான வெகுத்த தாமதமேயன்றே.

தாயை தாமத்தின் பெருமையை திருக்க வேண்டியதான இவ்விடத்தில் கொடுத்த தாயைத்தப்பந்த் பரஸ்தாவம் செய்வது எதற்காகவென்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும். தாயை தாமத்தின் பொருள்களில் ஏத்கேசத்திற்கு வாசகமான கோலித்த தாயைச் சொல்கே இதுவானால் அந்த தாயை தாமத்தின் பெருமை சொல்லவும் இயலாதுவென்று கைமுதிகத்யாயத்தாலே காட்டினபடி. (18)

17. சொன்று உபமொழிவர் சொன்னும் தன் ஸ்வரூபம் கேட நினைது.

தன்னைத் தஞ்சமாக விடவெடுத்துச் சொல்லுகையாகிற கரமம் தப்பி, எங்கேதேனோ தாதுவகைகளினாலே சொன்னும் தன்னைச் சொன்னவர்களைத் தான் தாழ்த்துகையாகிற ஸ்வரூபத்தில் தழுவுதில்லாது.

17. மற்று மொருவகையாகவும் திருநாமத்தின் வைபவம் கூறப்படுகிறது. மந்திரங்கள் அனைக்கள் என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டுள்ளது. எத்த மந்திரமும் தன்னைப் பரிபூர்ணமாக நம்பி பக்திச்சத்தையுள்ளோடு எச்சரி பவர்களுக்குக் காரியம் செய்யுமேயல்லது மற்றையோர்க்குக் காரியம் செய்யமாட்டாது. இத்திருமந்திரமோ வெள்ளில், தன்னைத் தஞ்சமாக நம்பிச் சொல்லுகையாகிற அடைவு தவறி ஏதேனுமொரு டி சொன்னாலுங்கூட சொன்னவர்களைக் கரமத்திலே தாழ்த்தே திரும். தாழிப்பதாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் தன் தழுவுமாட்டாது. ... (17)

18. இதுதான் சூலத்தருமென்றபடியே என்னைப்பளித்தங்கனவும் கொடுக்கும்.

இம்மந்திரமாகது. சூலத்தரும் செல்வத்தத்தும் சூலத்திற திருவகையாழ்வார் பாசரப்படியே அதிகாரத்துணைமாத் அபேகதெய்களை வெல்லார் கொடுக்கும்.

18. அவரவர்களுக்கு அபேகதெய்களான அசேஷமென்களையும் அளிக்க வல்லது இத்தத் திருமந்திரம் என்று இவ்வுழியாலும் இன்னுடைய வைபவம் இனி திருநிகற்படுகின்றது. "சூலத்தரும் சொன்ன தத்திரபடியால் படுதயாராவென்களும் தீவத் தாழ்சொடியும் நீயென்களையுமு அதுவோடு பெருநீயென்க்கும், வசத்தம மதற தத்திரும் பெற்றதயினையென்களையும், தவத்தருக்கோகளை நான்களிகொண்டென் தாராயனுமென்க ளும் நாமம்" என்பது திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல். இதன் பொருளாவது - தாராயண நாமமானது தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்களுக்கு உயர்ந்த சூலத்தைக் கொடுக்கும்; ஐஸ்வர்யத்தை யளிக்கும்; அடியவர்கள் அனுபவிக்கிற துக்கமென்று பேர் பெற்றவை யெல்லாவற்றையும் தரைமட்டமாக்கி விடும்; பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்; எம்பெருமானுடைய கருபையையும் உண்டாக்கும்; பகவதபவத் திருவுப் பாங்கான சக்தியைக் கொடுக்கும்; இன்னமும் வேண்டிய நன்மைகளை யெல்லாம் செய்து கொடுக்கும் — என்கை. ஆகையாலே அதிகாரத்துணைமாக அபேகதெய்களை வெல்லும் இத்திருமந்திரம் தருமென்றதாயிற்று. ... (18)

19. ஐஸ்வர்ய கவகம் பகவத்யைபங்களை ஆசரப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

இஹலோகரலோக ஐஸ்வர்யங்களையும், ஆதாரபோகமாகிற கவகப்பதத்தையும், பரம புருஷார்த்தமான பகவதபவத்தையும் ஆசரப்பட்டவர்களுக்கு, ஐபேனோ மாதிகளாலே தான் ஸாதனமாயிருந்துகொண்டு அவ்லோ புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கும்.

19. எல்லாவபேகதெய்களையும் கொடுக்குமென்று கீழ்ச்சொன்னது விசதி கரிக்கப்படுகிறது. ஐஸ்வர்யமானது இஹலோகத்துச் செல்வமென்றும் பரலோகத்துச் செல்வமென்றும் இருவகைப்படும். இத்திலவுகின்னகன் ராஜாதிராஜனுய் விளங்குவது இஹலோகத்துச் செல்வமாகும். கவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களில் பல பதவிகளை தீர்வதற்குப்பெறுவது பரலோகத்துச் செல்வமாகும். ஆக இவ்விரு

கவையான ஐஸ்வர்யங்களையும், பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை யநுபவிப்பதாகிற கவைய யோகத்தையும், பரம புருஷார்த்தமான பகவத் ப்ராப்தியையும் ஆகாப் பட்டவர்களுக்கு இத்திருமத்திரகரணது ஜபம் ஜ்ஞாமம் முதலிய வழிகளாலே தானே உத்தமாயிற்று கொண்டு அத்தத்தப் பேறுகளைப்பெறுவிக்குமென்றதாயிற்று. * ஜ்ஞானேனக்ஷேமம் ஸங்கீகத்யம் பரமேனக்ஷேம, கவையம் பகவத்க்ஷேமத் தீயமக வாத்யயதி. * என்ற பிரமாணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ... (19)

20. கர்மயோகத்தினால் இழிந்தவர்களுக்கு விநாசத்யம் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

கர்மயோகத்திலோ ஜ்ஞானயோகத்திலோ பக்தயோகத்திலோ அநுபவித்தவர்களுக்கு, (தன்னை ஸாராயமாகக்கொள்ளுமளவில்) அத்தத்த யோகத்தின் ஆரம்பப்பதற்கு விநாசத்யான பரத்தைப் போக்கி அத்தத்த யோகத்தின் திறவேற்றத் தரும்.

20. கர்மயோகம் முதலான மரபுகள் திறவேறுவதற்குத் துணையாக வர்க்கையாகிற வைபவமும் இத்திருமத்திரத்திற்கு உண்டென்று இனி திருநீக்கப் படுகிறது. கர்மயோகமாவது, * கர்மயோகன் தபஸ்தாத்த தாபஸ்தூத்தீனவநம் * என்று தீர்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி, தவம், வேளவி முத லானவற்றைப் பலன் பெறுமளவும் அதாததோடும் தியாததோடும் தீர்த்தமாசப் பக்கரஹக்கையாம். ஜ்ஞானயோகமாவது, * ஜ்ஞானயோகே ஜீதன்வாததாபகீததாபதி கதீதீ * என்கிறபடியே இத்தியஜ்ய பூர்வகமாய் தீர்த்த சித்தந ரூபமாகப் பக்கதாதாத்யானத்திலே ஸந்தி யிடுக்கையாம், பக்தியோகமாவது * பக்தியோகே - கரீகதாபதீதாப த்யாததீதீ * கதீதீ * என்கிறபடியே பரமபுருஷார்த்திலே ஐகாத் ததான ப்ரீதயோகே த்யானம் அக்காணம் ப்ராணமம் முதலியவற்றிலே தலைத் தருக்கையாம். ஆக இப்படிப்பட்ட யோகங்களுக்குள்ளே, கர்மயோகத்தில் சிலர் தீர்த்தாட அளிகள் ஜபம் ஜ்ஞாமம் முதலியவற்றுலே இத்திருமத்திரத்தினித் தனைகொள் றுமளவில், கர்மயோகத்தை ஆரம்பப்பதற்கே இடைபுறாய் திற்கும். * பக்தியோப் போக்கி அத்தயோகம் இடையாகுது செவ்வாய்படியாக அதனை திறவேற்றிக் கொடுக்கும் இத்திருமத்திரம் கர்மயோகத்தில் இழியாதே முதலி யெல்ல ஜ்ஞானயோகத்தில் இழிந்தால் அவர்கள் இத்திருமத்திரத்தைத் துணை கொள் றுமளவில், கர்மயோகஸாத்யமான ஜ்ஞான யோகத்தின் ஆரம்பத்திற்கு இடைபுறம் பரமபகைப்போக்கி அத்தஞானயோகம் தாடோறும் அதியம் பெறும் * பண்ணுதின்கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். பக்தியோகத் திலே விழிந்தால் அவர்கள் இத்திருமத்திரத்தைத் துணை கொள் றுமளவில் பக்தி யோகத்தை ஆரம்பிக்க வொட்டாமல் தடைசெய்யவும் பாவங்களைப் போக்கி பக்தி யோகம் வள ருப்படி செய்வதாய்க் கொண்டு அதை திறவேற்றும். ... (20)

21. பரமபீதியை இழிந்தவர்களுக்கு ஸனகுபஜஞாதந்தா பிழப்பித்துக் காலேடிபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஜெதுவாயிடுக்கும்.

உவரூபாநுபவான ப்ரபத்தியிலே விழித்தவர்களுக்கு, அங்குறப்பான பகவத் ப்ரா தந்தியமாகிற ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தி, அத்ததாநுஸந்தாதிகளாலே யோபு யோகத்துகக்கும் ஜெதுவாய், ஸ்வயம் பரமயோகவமுமாயிடுக்கும்.

21. கீழ்ச்சொன்ன கர்மஸூதான பக்தியோகங்கள் அறுட்டிக்க அரியன வாயும், ஸ்வாநுவிருத்தங்களாயுமிருப்பது உண்டு அவற்றில் இழியாமே எளிதாயும் ஸ்வரூபானுபாயமுள்ள ப்ரபத்தியிலே யிழிந்தால் அவர்களுக்கு அதற்குத் தகுதியான பகவத் பாரதந்திரியமாதிரி ஸ்வாநுபத்தின் உணர்ச்சியைப் பிறப்பித்து அரிதானதுஸத்தானம் முதலியவற்றால் போது போக்குகைக்குக் காரணமாயும், எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம், நானாந்த சொன்னேன் தமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த படியே எனக்குத் தேனோ பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருந் சோலைக் கோனே என்கிற எம்பெருமானைப் போலே இதுதானும் ஸ்வயம் பரமபோக்யமாயிருக்கையாலே போகத்துக்கு நோதுவாயும்கூடும். [போகமாவது - இனிமையான அனுபவம். (21)]

22. மற்றெல்லாம் பேசிவெள்கிறபடியே அறியவேண்டு
மத்தபெல்லாம் இதுகூடவே உண்டு.

"நீன் திருவெட்டெழுத்துங்கற்ற மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசாரப்படியே, ஆதமோஜஸ்வகத்தந்தை அறியவேண்டிய அரித்த லீசேஷங்களெல்லாம் இத்திருமத்தரத்தலெய்க்குள்ளாக.

22. அறியவேண்டிய அரித்தங்களை யெல்லாம் தன்னிலே உடைத்தாயிருக்கையாதிரி பெருமையும் இதற்குண்டென்னுமிடம் திருநெல்வேலி திருமங்கையாழ்வார் மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப் பரோடுற்றிலேன், உற்றவரும் உன்னடியார்க்கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நீன் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நான் கண்ண புரத்துறையம்மனே! என்றார். இதன் பொருளாவது:- திருக்கண்ணபுரத்தெம் பெருமானே! உன்னைக்காட்டிலும் வேறொரு தெய்வம் ஆதரயிக்க உரியதாகவுண்டு என்று நினைத்திருப்பவர்களோடே நான் இணங்கமாட்டேன்; உனது திருவஷ்டாக்கார மத்திரமானது அறிய வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் சொல்லுவின்ற தாகிலும் அப்பொருள்களிலே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் பாகவத சேஷத்வமொன்றையே திருமத்தரப் பொருளாக நான் தெரிந்து கொண்டேனென்கை. இதில் "மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்றபடியாலே ஆதமோஜஸ்வகத்தந்தை உறுப்பான அரித்தங்களெல்லாம் இத்திருமத்தரத்தலே உண்டென்பது ஸித்தமாயிற்று. (22)

23. அதாவது அஞ்சுத்தம்.

அறிய வேண்டுமத்தமெல்லாம் எனவெயின்னில்; இறைநிலை, உயிர் நிலை, உபாய நிலை, லீசோநிலை, பேற்றநிலை ஆகிய அரித்தபஞ்சவம்.

23. வேதங்களும் வேதாங்கங்களெல்லாம் ஐந்து அரித்தங்களையே முக்கியமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன; அவையாவன-ப்ராப்யஞான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவான சேதநனுடைய ஸ்வரூபம் எம்பெருமானை யடைதற்கு உபபான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், அடைத்து பெறவேண்டிய பேற்றின் ஸ்வரூபம், அப்பேற்றைப் பெறவொட்டாத பிரதிபத்தகத்தின் ஸ்வரூபம் என்பனவாம். இவையே அரித்த பஞ்சகமெனப்படும். 'மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர் நிலையும், தக்கதெறியும் தடையாகித் தொக்கிடலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும்

பொதுக் குறையைக்கொள் யாழினிசை வேதத்தியல்" (திருவாய்மொழித்தனியன்) என்கிறபடியே திருவாய்மொழியாவிரத்தினுள்ளும் இவ்வந்தப் பஞ்சகமே விவரிக்கப்பட்டுள்ள தென்பதும் தீவகு உணரத்தக்கது. திருமந்தரத்தில் ப்ரணவத்தாலே சேதனவருபத்தையும், நமஸ்ஸாலே ஹிரோதீயினுடையவும் உபாயத்தினுடைய உபாயத்தையும், தாராயண பதத்தாலே பரம புருஷனது ஸ்வரூபத்தையும், ததக் சந்தர்த்தியாலே புருஷர்த்த ஸ்வரூபத்தையும் பிரதிபாதிக்கையாலே திருமந்தரம் அந்தப் பஞ்சகப் ப்ரதிபாதகம் என்னுமிடம் தேறிநிற்கும். ... (23)

23. பூர்வாசரியாக இஃத அத்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிரத்திகளாக நினைத்தார்கள் : இஃத அத்தஜ்ஞமும் பிரத்த பின்பு பிரத்தபின் மறத்திலே வேக்கிறபடியே இஃதையொழிய வேடுகுளருக் காலகேஷமும் பண்ணியநியர்கள்.

முந்தரதமுனிகள் முதலான தப் புருவாசரியர்கள். இத்திருமந்தரத்தின் பொருளை உணரப் பெருதவனாகிய அன்று நான் பிரத்திலேன் என்கிற திருமழிசையாழ்வார் பாகரத்திப்படியே தங்களை அஸ்தாஸ்பராகலே நினைத்திருந்தார்கள் ; திருமந்தரத்திற்குள்ளுள்ள முண்டான பின்பு, பிரத்தபின் மறத்திலேன் என்கிற அத்திருமழிசையாரின் பாகரப்படியே இத்திருமந்தரத்தின் தவிர வேடுகுளருக்கும் பொது போக்கியநியர்கள்.

24. இத்திருமந்தரத்தினுடைய அத்தத்தின் பெருமையைப் பொதுவாக அருளிச் செய்து; ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எப்பெருமானார் முதலான பூர்வாசரியர்கள் திருமந்தரத்தின் பொருளைத் தாங்கள் அறிவதற்கு உணரம் அன்று நான் பிரத்திலேன் என்கிற திருமழிசை யாழ்வாரருளிக் செய்கிறபடி தங்களைப் பிரத்தவர்களாகலே நினைத்திருக்கமாட்டார்கள்; இதன் பொருளை நன்றுணர்ந்த பின்பு பிரத்த பின் மறத்திலேன் என்கிற அஸ்வாழ்வாரருளிக் செய்கிறபடியே இத்திருமந்தரத்தின் அத்தத்ததைத் தவிர்த்து வேறு எது கொண்டும் பொது போக்கியநியர்கள்.

"அன்று நான் பிரத்திலேன் பிரத்தபின் மறத்திலேன்" என்கிற பாகரம் திருச்சந்த விருத்தத்தில் அறுபத்துநான்காவது; ஞானமில்லாதபோது ஆத்மாவுக்கு உத்தமையில்லை யென்கிற தூத்கொள்கையைக் கொண்டு அன்று நான் பிரத்திலேன் என்கிறது. எப்பெருமான் மயர்வற மதிதவமருளின பின்பு ஸத்தைபெற்று சாத்தவமாக உஜ்ஜீவிதகப் பெற்றபடியையக் கொண்டு பிரத்தபின் மறத்திலேன் என்கிறது. திருமந்தரப் பொருளின் உணர்ச்சியில்லாமை ஸத்தாஹாதி; அத்த ஞானத்தின் இடையருததிகழ்ச்சி - ஸத்தை என்றதாயிற்று.

"பூர்வாசரியர்கள் இத்தையொழிய வேடுகுளருக் காலகேஷமும் பண்ணி உபார்கள்" என்று சொல்லத்தகுமோ? வேதசாஸ்த்ரங்களாலும் ஆழ்வாரருளிக் செய்கின்றவரும் பொது போக்குவதில்லையோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அஃது உண்மையே; அவற்றால் பொது போக்கும் போதும் இத்திருமந்தரத்தின் அத்தத்தை உட்கொண்டே அதுஸத்திக்கையாலே இங்குனே சொல்லக் குறையில்லை யென்றார்கள். ... (24)

25. வாகத்தீர்த்தாட்டில் வாக்யத்தினை ஊன்றலுக்கு அடி
தீவ்யனை உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

தீவ்ய உபாயத்திதபடி வாக்யனான எம்பெருமானின் கட்டிலும் அதிலான பாய்வும்
பொறித்த வாக்யம் (திருமந்திரம்) திருக்கூ, திருவெங்காட்டில் திருமந்திரத்தின்
வாக்யனான எம்பெருமானானதிலே நம் முதலிலே அதிலாக அநீதியை
கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றால், இது பல்கணிகளே திருத்த
உபாயமாகக்கொண்டு ஸாதிப்பதோ, வேறு உபாயங்களை நோக்கித் திருத்த ஸக
காரியாகக் கொள்ளுதலோ இவையே வாக்யமே வாக்யம் உபாயமும் உபாயமும்
தீவ்யனை வென்று நினைப்பது அநீதவாக்யம் கொண்டிருக்கையாகும்.

25. திருமந்திரத்தினுடைய சக்திநீசேஷங்கள் தீவ்ய பரக்க உபாயத்திதப
பட்டன; திருமந்திரத்தானே ஸகல பல்கணிகளுக்கும் ஸாதனமாகித் திருத்தமென்றும்
கிம்மஞான பக்தி முதலிய போகங்களிலும் இதுவே தனியாயிடுகிறது அவற்றைத்
தரிசிக்கட்டிக் கொடுத்தொன்றும் கொள்ளப் பட்டதே. ஆகத் திருமந்திரத்திற்கு இங்
வளவு சக்தி அமைந்திருக்கும்போது அனைவரும் இந்த மந்திரத்திலேயே ஊன்றி
யிருக்கலாமே; அப்படியில்லையே; நம் பூதவர்கள் மந்திரத்திற்குக் கட்டிலும் மந்திர
பிரதிபாத்தியனான எம்பெருமான் பக்கனிலே அதிகமாக ஊன்றியிருக்கிறார்களே;
இதற்குக் காரணம் ஏது? என்னில்; அநீதயோபாயத்தவம், அநீதயோபேயத்தவம் என்கிற
இரண்டும் நம்மவர்களுக்கு அஸாதாரணமானவை. வேறொரு பல்கணிகளின்
அநீத ஸாதனமாகத் திருமந்திரத்தைக் கொண்டு அநீதப்பல்கணிகளை ஸாதித்த
கொள்ளுகின்றவர்களாயும், (அல்லது) எம்பெருமானையே உபேயமாகக்கொண்டு
கருமயோகம் ஏனையோகம் முதலான உபாயத்தாங்களை அனுபவிப்பவர்களாய்
அவற்றுக்கு இத்திருமந்திரத்தைத் தனியாகக் கொள்ளுகின்றவர்களாயிருக்கின்ற
மகாதேயோகனைப் போலன்றிக்கே நம்மவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகவும்
உபேயமாகவும் ப்ரதிபாத்தி பண்ணியிருக்கின்றவர்களாதலால், இது காரணமாகவே
வாக்யமான மந்திரத்திலுங்காட்டில் வாக்யனான எம்பெருமான் பக்கனிலே அதிகமாக
ஊன்றியிருக்கிறார். ஆக இவ்வளவும் இத்திருமந்திரத்தினுடைய வையவம் பலபடி
யாக திருக்கப்பட்டதாயிற்று. (25)

26. இவ்நிலைக் கோக்குகிற அத்தம் - ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுபமான ப்ராப்யமும்;
ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பழைமென்னவுமாம்.

இத்திருமந்திரத்தில் சொல்லப்படுகிற பொருளாவது இவ்வாத்மாவின் கோத்தவ
பாத்தத்தியங்களைவிட ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற கைவாய்
மாகிற ப்ராப்யமும். (அன்றிக்கே) ப்ரணவத்தாலே கோத்தவனாகிற ஸ்வரூப
மும், தஸ்ஸாலே தான் கைவாய்ந்திருக்கையாகிற உபாயமும், தாய்வனாய்
என்பதனாலே பலமும் சொல்லுகிறது என்று நினைப்பதுமுண்டு.

26. இவ்நிலை இத்திருமந்திரத்தினுடைய அத்தங்கள் அலகலகாப் ப்ரதி
பாதிக்கப்படும். முதலில் ஸமுதாயவாக்யார்த்தம் இரண்டு வகையாகப் ப்ரதிபாதிக்கப்
படுகிறது. ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுபமான ப்ராப்யமும் இத் திருமந்திரத்தில்
ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாக ஒரு வாக்யார்த்த யோஜனை. ஸ்வரூபமும் உபாயமும்

...கூடப் பித்து எத்க்கப்படுவதாக மற்ருளு வாக்யார்த்த யோஜனத. இவ்வாற்றினி
துண்டிய சேஷத்வமும் பாரதத்தீரீயமும் ஸ்வரூபமெனப்படுகிறது. கைங்கர்ய
பாணபரம்பரையெனப்படுகிறது. திருமத்தரத்தீர முதலிலுள்ள பரணவமும் அதற்
கெத்தடையுள்ள நமஸ்ஸாயம் ஸ்வரூபமாகிய சேஷத்வ பாரதத்தீரீயங்களைக் காட்டு
கின்ற நாராயண எவப்பதனாலே ஸ்வரூபாத்ரபமான பராயமம் [அதாவது
கைங்கர்யம்] காட்டப்படுகிறது. ஆகவே 'கையூபமும் கையூபாத்ரபமான பராயமமும்
திருநகரை நோக்குகிற அந்தம்' என்று முதல் வாக்யார்த்த யோஜனத பணிக்கப்
பட்டது. இனி, "ஸ்வரூபமும் பராயமம் பலமுமென்னவமாய்" என்கிற இரண்டா
வது யோஜனதக்க, சார்பாகத் திருவுள்ளம்யற்றினபடி என்னென்னவிலு :—பரணவம்
நமஸ்ஸாயம் ஆகிய இரண்டாறும் ஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளுகை
பெற்றத்தே ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாயலே பராயமும்,
நாராயண எவப்பதாலே பலனும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளக்கடவது.

தமஸ்ஸாவ் உபாயம் எப்படி. பிரதிபதிக்கப்படுகிறதென்னில், தன்னை
புகழ்த்திக்கொள்ளுதில் ஸ்வபுருத்தி நின்றுத்தயே உபாயமாதலால், அதற்கு
உறுப்பாக ஸ்வஸ்வாதத்திரியம் கழியவேண்டுமெனல் அது தமஸ்ஸாவே கழியுண்ட
தலால் உபாயம் பிரதிபதிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. ... (28)

7. பரமீசுத்தாபடி பரமேயசோகந்தினம் அம்சபதத்தினம் போகனெனும்.

[illegible]

27. கீழ்க்கொள்ள வாக்கியர்த்த யோஜனையில் தாராயண பதத்தாலே
கூன் சொல்லுகிறதாகப் பரஸ்தாஸிக்கப்பட்டிருக்கிறதே; அந்த பலஸ்ஸரூபம் எப்படி
வந்திருக்கிறது என்று அறிய விருப்பமுண்டாமளவில் இதைப்பற்றி ஏற்கெனவே இரண்டு
பலஸ்ஸ கர்த்தங்களில் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் அநுஸித்தெய்திருக்கையாலே
அதை இங்கு நினைப்பூட்டியிருக்கிறார் "பலஸித்தம்யடி பரமேய சேகரத்திலும்
அச்சிராதித்திலும் சொன்னோம்" என்று; முழுசுடந்தவமுண்டாவது தொடங்கி
பலஸ்த்தம்யடிகளோர் நாட்டிலே அத்தானிக் சேவகம் பெறுவது அருகவுள்ள பலன்
யைப் பரமேய சேகரமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே சுருக்கமாகவும் அச்சிராதித்தி
யென்னும் ரஹஸ்யத்திலே விரிவாகவும் அநுஸித்தெய்திருக்கையாலே அங்கே
கொடுக்கொள்வது என்றாயிற்று. (27)

28. இதுதான் எட்டுத்தொகையுமாய் முன்ற பதமாயிருக்கும்.

இந்த நூல்தான் என்னை எழுதினான் என்பதைப்பற்றி, மூன்று பதங்களைப்படைப
தாபுக்குக் கிடைத்தது.

25. இத்திருமந்தரத்தினுடைய அஷ்டாஸங்க்யையும் பதஸங்க்யையும் கூறிய படி. மேலே பரதிபதம் பொருள் ஸிவரிக்னகக்காக

சென் ஸ்டீபன்ஸ்தபதமான நாராயண பதத்தில் நாராயணத்தைப் பிரித்து ஷடக்ஷர சூக்தி (அநாவது 'நார அபநாய' என்று ஆறு அஷ்டமிகக்கொண்டு) பரணவ

மில்லாமலே அஷ்டாஷ்டரமாய் விடுகிறதென்று சொல்லுவார்கள்; அது ஒழித்தபேராக ஷரம். நம இதீ தவே அஷ்டரே, நாராயணாயேதி பஞ்சாஷ்டரணி* என்கிற கருதிக்கு தோன்றத்தமையாலே அந்த பணம் அவைதிகமென்றிட்டு அநாதா னியமென்பது இங்கே ஸூசிதம். ... (28)

28. மூன்று பதமும் மூன்று அத்தத்தைக் சொல்லுகிறது.

பரணவமும் நமஸ்ஸு:1 நாராயணவமாய்கிற மூன்று பதங்களும், (அடுத்த மூன்று விக் விவரிக்கிறபடி) மூன்று அத்தத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

29. கீழே "இதுதன்னில் சொல்லுகிற அத்தம் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநு ரூபமான ப்ராப்யமும்" என்றருளிச் செய்த யோஜனைக்குச் சேர 'மூன்று பதமும் மூன்று அத்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று கொள்க. ... (29)

30. அதாவது சேஷத்வமும், பாரதத்தீயமும், கைங்கீயமும்.

அந்த மூன்று அத்தம் எவையெனில், ப்ரணவத்தின் அத்தம் சேஷத்வம்; நமஸ்ஸின் அத்தம் பாரதத்தீயம்; சரமபதத்தின் அத்தம் கைங்கீயம்.

30. அத்த'அத்தங்கள் எவையென்னில், சேஷத்வமும், பாரதத்தீயமும் கைங்கீயமுமாகும் சேஷத்வ பாரதத்தீயங்களிரண்டும் சேர்த்து ஸ்வரூபம்; கைங்கீயம் பலன்; ஆகையாலே 'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்' என்றயோஜனை விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரணவமாகிற முதற் பதத்தாலே சேஷத்வமும், நமஸ்ஸாகிற இரண்டாவது பதத்தாலே பாரதத்தீயமும், ஆக இரண்டாவதும் ஸ்வரூபமும்; நாராயணாவென்கிற மூன்றாவது பதத்தாலே கைங்கீயமும் சொல்லப்பட்டதாக உணர்க. ... (30)

31. இதில் முதல் பதம் ப்ரணவம்.

இம்மூன்று பதத்தினால் முதற்பதம் ப்ரணவமென்பதாம்.

31. ஒம் என்கிற ப்ரணவமானது திருமந்தரத்தில் முதற்பதமாகவுள்ளது. சிலர் ப்ரணவத்தை விட்டும், அதன் ஸ்தானத்தில் 'அம்' என்று சொல்லியும் அஷ்டாஷ்டர மந்த்ரமாகக் கொள்வதுண்டாகையாலே அந்தக் கொள்கையைத் தவிர்ப்பதற்காக 'இதில் முதல் பதம் ப்ரணவம்' என்றருளிச்செய்திருர் போலும். 'ஒம்' என்று எடுத்துக் காட்டாமல் ப்ரணவம் என்றே காட்டினது அது உபதேச முகத்தாலேயே பெறவேணும் 'தற்காக. ... (31)

32. இது அ என்றும் உ என்றும் ம என்றும் மூன்று த்ருவகாரம்.

இந்த ப்ரணவமானது அகாரோகார மகாரங்களாகிற மூன்றெழுத்தின் சேர்க்கையாம்.

32. இனிமேல் ப்ரணவத்தின் அகாரங்கள் பிரித்துக் காட்டப்படுகின்றன. அகாரமும் உகாரமும் சேர்த்து குணஸத்தி பெற்று 'ஓ' என்குருமாதலாலும், அதற்கு அடுத்தபடியாக மகாரம் இருக்கிறபடியாலும், இந்த ப்ரணவமானது அ என்றும், உ என்றும், ம என்றும் மூன்று த்ருவகாரமாக இருக்கின்றதென்று கொள்க. கருதியில் ஒமிதி ஏகாஷ்டரமே என்று ப்ரணவத்தை ஒடு அகாரமாகவே சொல்லி

சூதக மூன்று அக்ஷரமாகப் பிரிப்பது தகுதியோ என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். சூதக ஸம்ஹிதாக்காரம், அஸம்ஹிதாக்காரம் என்று இருண்டு படியுண்டு. ஸத்திபெற்ற ஆகாரத்தை ஸம்ஹிதாக்காரமென்றும், ஸத்திபெறாத ஆகாரத்தை அஸம்ஹிதாக்காரமென்றும் சொல்லுவது. அஸம்ஹிதாக்காரத்தையிட்டுப் பார்க்கும்போது ப்ரணவமானது ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு பதமாயையாலே மூன்று பதமாயும் மூன்று அத்தங்களைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கும். ஸம்ஹிதாக்காரத்தையிட்டுப் பார்க்கும் போது ஒரே எழுத்தாய் ஒரே பதமாய், ஒரே பொருளைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கும். ஆகவே, "ஒயீத்யோகாஷ்யம்" என்று ச்ருதி சொன்னதானது ஸம்ஹிதாக்காரத்திலே நோக்காகச் சொன்னதென்று கொள்ளக்கடவது. ... (82)

83. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைத்து வெண்ணெய் திரட்டினால்
மூன்று வேதங்களும் மூன்றாக்காததையுமெடுத்தது.

84. ஆகையால் இது ஸகல வேதனாரம்.

மூன்று பாத்திரங்களிலே, தயிரை நிறைத்து - தனித்தனியே கடைத்து, வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினால் போலே மூன்று வேதங்களிலிருந்தும், பூ, புலா, ஸாவா என்ற வ்யாஹ்ருதிநாமத்தில் பரிணாமமான அக்ஷரங்களைக் கொண்டு ப்ரணவமெடுத்தது மூன்றாக்காமும் மூன்று வேதத்தினுடைய ஸாரமாக எடுக்கப்பட்ட தாலையாலே. இந்த ப்ரணவமானது, எல்லா வேதங்களினுடையவும் ஸாராயிருக்கும்.

83, 84. *ஒயீத்யோகாஷ்யம்* என்று ஸ்பஷ்டமாக ச்ருதி சொல்லியிருக்க, ஸம்ஹிதாக்காரம் அஸம்ஹிதாக்காரம் என்று இருவகையிட்டு அஸம்ஹிதாக்காரத்தாலே மூன்று அக்ஷரங்கள் என்று சொல்லிப் பிரிப்பது கூடுமோ? என்று சிலர் சங்கித்துக் கொண்டேயிருக்க, மூன்று அக்ஷரமாகப் பிரிப்பதும் ச்ருதி ஸம்மதந்தான் என்பதும் இம்மூன்றாக்காரங்களும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரம் என்பதும் திருப்திக்கப்படுகிறது.

இந்த ப்ரணவத்தின் அக்ஷரங்களான அகார உகார மகாரங்களானவை பூக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் என்கிற மூன்று வேதங்களில் தின்றும் கொன்றினவையாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில், அந்த மூன்று வேதங்களில் தின்றும் பூ, புலா, ஸாவா என்கிற வ்யாஹ்ருதிநாமம் ப்ரணவமெடுத்தது மூன்றையும் ஸர்வேசாகக் கொன்றுவித்து, அவற்றைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவைத்து அவற்றில் தின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அக்ஷரங்களையும் அடைவே கொன்றும்படி பண்ணி இப்படி ஸமுத்தரித்தபடியைப் பாடித்தால், மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்து அதைத் தனித்தனியே கடைத்து அதன் ஸாரமான வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினால் அந்த வெண்ணெயானது மூன்று தாழித் தன்னுடையவும் ஸாரம் என்று சொல்லலாமன்றோ; அப்படியே இம்மூன்றாக்காரம் மூன்று வேதங்களினுடையவும் ஸாரம் என்னத் தட்டிக்கூட இவ்விஷயத்தில் ப்ரணவ முண்டோவென்னில், *பூரிதி குக்வேதாத்* இத்யாதியான ச்ருதியே ஸாரமென்று கொள்க. (83, 84)

83. இத்த அகாரம் ஈகல சப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு உய்க்காரணமாய் தக்கையாலே, ஈகல ஜகத்துக்கும் காரணமாய் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

இரண்டு நஷ்டங்களுள் முதலஷ்டமான அகாரமானது, பௌதிகம் என்ற ஈகல சப்தம், அனுகூலம் காரணமாயும், ஸர்வரஷ்டகனென்னுமீத்தமுதல் 84 நாராயண பதத்துக்கும் ஈகல காரணமாய் தக்கையாலே, ஈகல ஜகத் காரண பூதமாயும், எம்பெருக்கும் ரஷ்டகனாயிருக்கிற எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

85. இனி அகாரத்தின் அர்த்தம் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஈகல ஜகத் காரணபூதமாய் ஸர்வரஷ்டகனான எம்பெருமானை அகாரத்திற்கு அர்த்தம். இவ்விருண்டு அர்த்தங்களும் [காரணத்வம் ரஷ்டகத்வம் என்பவை] அகாரத்தினால் எங்ஙனே தெரியவருகின்றனவென்னில், ப்ரக்குதி சக்தியென்றும் தாது சக்தியென்றும் இரண்டு சக்திகள் கொள்ளப்படுகின்றன. ப்ரக்குதி சக்தியினால் காரணத்வமும், தாது சக்தியினால் ரஷ்டகத்வமும் பொருளாகத் தோன்றுகின்றன. ப்ரக்குதியாவது ஸ்வபாவம். அகாரத்தின் ஸ்வபாவம் எட்டடிப்பட்டதென்றால், * அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் * என்கிறபடியே ஈகல சப்தங்களுக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை அகாரத்தின் ஸ்வபாவமாகும். இந்த ஸ்வபாவத்துக்குச் சேர்த்ததான ஸ்வபாவம் எம்பெருமானுடையதல்லேயென்றது; அதாவது, எட்டா ஜகத்துக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை. ஆக, இந்த ஸ்வபாவஸாய்மத்தையிட்டு ஈகல ஜகத் காரணபூதமான நாராயணன் அகாரார்த்தம் என்று கொள்ளுவதானது ப்ரக்குதி சக்தியினாலே எடுத்தித்த அர்த்தமாகும்.

இனி, தாது சக்தியினாலே ரஷ்டகத்வம் எடுத்திக்கிறபடி. எங்ஙனையென்னில், * அவ ரஷ்டனே * என்கிறபடி. ரஷ்டணத்தைப் பொருளாகவுடைத்தான 'அஷ்ட' என்னும் தாதுவடியாக அகாரம் திஷ்பத்தியடைத்தபடியாலே ஸர்வரஷ்டகனான எம்பெருமானைச் சொல்லக் குறையில்லை. ... (85)

86. ரஷ்டிக்கையாவது விநோதையைப் போக்குகையும் அபேஷித்தத்தைக் கொடுக்கையும் எம்பெருமான் சேதநர்களை ரஷ்டிக்கையாவதென்னவென்கறால், அதிஷ்ட நிவாரணமும் இஷ்ட பரபணமுமாகும்.

87. ஈகல ஜகத்காரணபூதமும் ஸர்வரஷ்டகனுமான எம்பெருமானை அகாரத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொல்லிவந்தது கீழ். இதில் ஸர்வரஷ்டகத்வ ரூபமான அர்த்தமே மிகவும் முக்கியமாகையாலே ரஷ்டகத்வமாவது என்ன? என்று விவரிக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. உலகத்தில் ஒருவனை ரஷ்டிப்பதாவது—அவனுக்குண்டான அதிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகையேயாம். ஆகவே, அதிஷ்ட நிவர்த்தகத்வமும் இஷ்ட ப்ராபகத்வமுமாகிற இவையிரண்டும் சேர்த்து ரஷ்டணமெனப்படும். அதிஷ்ட நிவாரண பூர்வகமாய் இஷ்டப்ராபணம் பண்ணுவதே ரஷ்டணம் என்றதாயிற்று. துக்கங்களைத் தரும்படியான விநோதையைப்

பேர்க்கையையும் ஸுகத்தைத் தரும்படியான அபேசுநிதத்தைக் கொடுக்கையும்
ரணுகத்தவமென்றை. (86)

37. இவையிரண்டும் சேதந் தீர்த்திற் அடிபித்தும்.

எம்பெருமான் சேதந் தீர்த்தும் போக்கும் விநோதியும் கொடுக்கும் அபேசுநிதம்
அவரவர்களின் தீவினாக்குத் தக்கவையிருக்கும்.

37. துஷயவர்க்கங்களுக்கு விநோதிகள் எவை? அபேசுநிதங்கள் எவை?
பெய்து கேள்வி அடுத்தபடியாக உண்டாகும். துஷயவர்க்கங்கள் ஸம்ஸாரிக
களென்றும் முழுசுடிக்கின்றன என்றும் முக்தர்களுள்ளும் தீயவர்களென்றும் அங்கு
உடையபட்டிருக்கையாலே அவரவர்களுடைய நிலைமைக்குத் தக்கவாறு இஷ்டங்
கொண்டு அதிஷ்டங்களும் வெவ்வேறுபட்டிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. (87)

38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விநோதி சத்திபட்டிகள், அபேசுநிதம் அத்த பாநாதிக்கி;
முழுசுடிக்கு விநோதி ஸுமாரபதபத்தம், அபேசுநிதம்—பரமபதபாபதி;
துஷயவர்க்கம் தீயவர்க்கம் விநோதி—தவகங்கயறுதி, அபேசுநிதம்—தவகங்கயறுத்தி.

அஸம்மதாதிக்கான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, சத்துருக்களால் வரும் பீடை முதலானவையே
விநோதியாயிருக்கும், சேறு தண்ணீர் முதலானவை வெண்டாபடுவதுவா
யிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலுக்கொதிப்பாலே மோசுநிதத்திரும்போக விருப்பமவர்
கொத்த இவ்விருந்தருமாளுலத்தித் தவகம் அதிஷ்டவாழ்த்து? தவகம்
சேறும் இஷ்டவாயிருக்கும்; தீய முக்தர்களுக்கு அதிஷ்டம் கவங்கிய விச்
சேதம், மோசுநிதம் அடிமை செய்துமென்று போன இஷ்டவாயிருக்கும்

39. அநாத வயத்தமாகச் சொல்லலாகாதோவென்ன, வயத்தமாகச் சொல்
வதற்கு தேவநத்திற் மேற்பட ஆதரவொன்று ஒரு பொருள் இரப்பதாக
உடையதவர்களாய் சப்த நி விஷயபோகமே போது போக்கவருப்பவர்களான
தவகம்ஸாரிகளுக்கு தீவரத்திக்கடப்படவேண்டிய விநோதி—சத்துருக்களால்
வரும் பீடைகளும், தேவநியாத மோசுநிதம் முதலியவற்றால் வரும் பீடைகளு
டைய சேறு, தண்ணீர், வெற்றிலை, பாக்த முதலானவை அபேசுநிதங்களாம்.
துஷய சத்திபட்டிகளைப் போக்கி அன்னபாதாதினைக் கொடுப்பது ஸம்ஸாரி
களுக்கு செய்யும் ரணுகமாகும்.

• தீயன் தருமாளுலத்துள் இனிப்பிறவி யான் வேண்டேன் • என்றும்
• தவகம் விநாதி வேண்டேன் • என்றும் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே
• தவகம் விநாதி தருமா • தருமா விநாதி • தருமா விநாதி • தருமா விநாதி •
• தவகம் கொள்ளுங்காலம் இன்னங் குறுகாதோ • என்றிருக்கும் முழுசுடி
• தவகம் கொடுப்பதற்கு ஏனும் பொல்லாவொருக்கு மழுக்குடம்புமாய் இவ்விருள்
• தவகம் கொடுத்தலே விநாதிவிருப்பு விநோதியாயிருக்கும். எம்பெருமானே வதேஷ
• தவகம் கொடுக்கக் குறுப்பான பரமபத பரமபதி பண்ணிவைப்பது
• தவகம் கொடுக்கக் குறுகிய ரணுகமென்றதாயிற்று.

தெடுங்காலம் ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலிருந்து * விடுபற்றறுக்கும் * என்கிற படியே ஸம்ஸாரப்பற்று அற்றுப் பரமபதம் சென்று சேர்த்தவர்களான முகதர்களுக்கும், ஒருதாளும் ஸம்ஸார திலத்திற்கு வாராதே * ஒழியில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்துகொண்டிருக்கும் தீவ்யஸூக்திகளுக்கும் விரோதி-எம்பெருமான் திருவடிகளிலே தாங்கள் பண்ணிக்கொண்டு போகிற கைங்கரியத்திற்கு தேரும் இடைபூறு; அப்படி இடைபூறியறிக்கே மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகவே கைங்கரியம் செய்துகொண்டு போவதாகிற கைங்கரியமிருத்தியே அவர்களுக்கு அபேகைதமாகும். ஆகவே இங்ஙனம் அவரவர்களுடைய அதிவரத்திற்குத் தகுந்தபடி விரோதினைப் போக்கி அபேகைதங்களைக் கொடுப்பவன் எம்பெருமானேயாதலால் அவனே ஸர்வரக்ஷகனென்பது அறியத்தக்கது (88)

89. 'ரக்ஷண யோழ்த்தங்கக் பகவத்கள்' என்னுமிடம்
பரபந்தபரிதாணத்திக் கொள்வோம்.

ஸர்வேச்வரனெருவன் தனீர மற்ற யாழ் ரக்ஷக சக்திபுடையான்; மத, ப்ரபந்த பரிதாணமெனறும் ஈழையத்திலே செல்கேனும்

89. எம்பெருமானெருவனே ரக்ஷகன் என்று சொல்லவொண்ணாமோ? உலகத்தில் மற்றும் பல ரக்ஷகர்களை நாம் காணு திருக்குமே; புத்திரனுக்குப் பிதா ரக்ஷகன்; தம்பிக்குத் தமையன் ரக்ஷகன், மனைவிக்குக் கணவன் ரக்ஷகன்; குடிமக்களுக்கு அரசன் ரக்ஷகன். மற்றும் இத்திரன் ஸூரியன் வானன் என்று சொல்லப் படுகிற தேவதைகளும் ரக்ஷகர்கள்; என்று இங்ஙனே ரக்ஷகராகச் சொல்லக்கூடிய வர்கள் பலரும் இக்கூடியோவென்ன, அஷ்டாதசாஹஸ்யங்களுள் ஒன்றான ப்ரபந்த பரிதாணம் என்கிற ஈழையத்திலே இதைப்பற்றி விசேஷமாக அருளிச்செய்து வைத்திருக்கையாலே அங்கே கண்டுகொள்வதென்று அருளிச்செய்திருர். திருபாதிக பத்துவாயும் ஒருபோதும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போகுமவனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனெருவன் தனீர, மற்றைப்படி ஓளபாதிக பத்துக்களான மாதா, பிதா முதலானவர்களும் மற்றுமுள்ள தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷிக்க சக்தியுடையவரல்லர் என்னுமிடம் அனேக இதிஹாஸபுரண வரலாறுகளைக் காட்டி ஸப்ரமணமாக முதலிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியை அந்த ஈழைய கார்த்தத்திலே கண்டுகொள்வது.

அதிலிருந்து சில ஸூலூக்திகளை இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்; ப்ரதாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் வானி பக்கனிலும் ராவணன் பக்கனிலும் காணலாம். புத்ரர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் குத்ரன் பக்கனிலும் கம்ஸன் பக்கனிலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் கைகேயி பக்கனிலும் ஹிரண்யன் பக்கனிலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் யௌவந விரோதிபென்று உபேகைத்தல் ரக்ஷாமதாலம் வந்தவாதே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலே பொருதல், விடுவதற்றிற்றல் ஆபத்து வந்தவாதே தெகிழ நினைத்தல், அர்த்தரக்ஷைநாசிகளுக்காக எதிர்த்துக் கொல்லுதல் முடியுமவஸுதையிலே * சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து * என்கிறபடியே ஈச்வரனை ஸமர்த்துக் கரை மரஞ் சேரவொட்டாதபடி யலைத்தல் முடித்தல் செய்யா திற்பர்கள். ஸ்த்ரீகளுக்கு பர்த்தாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் தம்மபுத்திரன் பக்கனிலும் தளன் பக்கனிலும்

வணங்கும்.....சத்திராதிதயர்களுக்கும்.....ஹிரண்ய சாவனாதிகள் கையிலே அகப்
பட்டு அவர்களுக்கு இழிதொழில் செய்து திரிவார் சிலராகையாலே சைக்கராகமாட்
டாகள்.....பிரதமனவும் மறுகடைபர்கள் கையிலே யகப்பட்டு வேதங்களைப் பறி
கொடுத்து 'கண்ணிழந்தேன் தனமிழந்தேன்' என்று திலம் துழாவுகையாலும்
சுதரன் கையிலே தலையறுப்புண்டாகையாலும் சைக்கராகமாட்டான்'—இத்யாதி. (39)

40. படிக்கும்போது பிராட்டியைத்த வேண்டுகையானே.

இதனை முனைப்பதம் அழைத்தேயம்.

எம்பெருமான் சேதநர்களை சைநிக்குமிடத்தில், பிராட்டி உடனிருந்தே தீர வேண்டுமென
லாக், சைக்கராக மாட்டான் இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் கரு
கத்திக்கத் தக்கது ('மீஸம் ததமுமதஸத்தேயம்' என்று முனைத்திலம் விபாக்கி
யானத்திலும் உக்காரோத்த பாடமுமுண்டு)

41. ப்ரணவத்தில் முதற்பதமான அகாரத்தின்பொருளை நிரூபித்து வருகை
ய்க்கு ஸர்வ சைக்கராக எம்பெருமான் அகாரத்திற்குப் பொருள் என்பதும், சைநிக்கை
யாவது இன்னது என்பதும், இன்னினனான இன்னினனானிதமாக சைநிப்பதும்,
அவனெருவனுக்கே சைக்கராகம் ஏற்கும் என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டனவாயின.
இந்த அகாரத்தில் ஸைநிஸிப்பதம் அனுஸந்திக்கப்படவேண்டுமென்பது இனி
படிக்கப்படுகிறது. சைநிக்கம் விஷயத்திலே எம்பெருமான் யாதொரு ஸதனாயாத்
தத்தையும் அபேசையாதபடி தானே புகாக்கிய சைநிக்கவல்லவனானாலும்,
பிராட்டியைத் துணைவியாகக்கொண்டு சைநிக்கிடுவென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லு
கின்றன. 'லக்ஷியா ஸதன ஸ்ரேஷ்டேசோ தேவ்யா காரூண்யரூபயா, சைக்கராக
ஸர்வ ஸத்திராதே வேதாததேயே ச கீயதே' என்று இது முதலான பல ப்ரமாணங்
கள் பகவச்சாஸ்தரம் முதலியவற்றில் காணப்படுகின்றன. காரூண்யமே
வெவ்வுத்தவனான பிராட்டியோடு கூடியே எம்பெருமான் சைநிக்கிருக்கிற
வென்று ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் முறையிடப்படுகின்றதென்பது மேலெடுத்திக்
கட்டிய ப்ரமாண வசனத்தின் பொருள். அடிபணிகின்ற சேதநர்களுடைய குற்றங்
களைநாசிக்கண்டும் தன் ஸ்வாதத்தியத்தைக்கொண்டும் சைநியாதே எம்பெருமான்
உபேசத்துவிடவங் கூடுமாகையாலே, அப்படி உபேசையாமல் விஷயீகரிக்கைக்கு
உறுப்பான கருபையைப் பிறப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியினுடைய
உபத்தானம் எம்பெருமான் சைநிக்கும்போதைக்கு வேண்டியிருக்கையாலே சைக்க
ராகமாட்டான் சொல்லுகிற இந்த அகாரத்திலே அவனுடைய ஸைநி ஸம்பந்தம்
அருகத்திக்கப்படவேணும். அதாவது—பிராட்டியோடு இணைபிரியாதவனான
தன் பணன் அகாரத்தமாகக் கொள்ளப்படவேண்டுமென்கை.

ப்ரணவன் ஸத்திக்கும்போதே ஸைநி விசிஷ்ட னாகவே ஸத்திக்கின்றவனான
வையாலே 'இதனை முனைப்பதம் அழைத்தேயம்' என்று விசேஷித்துச் சொல்லவேணு
மென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும், உன்னதாயிருத்தாலும் தினைப்பூட்டவேண்டுமே. 40

41. அந்ரபவத்தேநயநிர் வாக்யம்:—

"அவன் யாவை விட்டுப் பிரியக் இவனடியும் விட்டுப் பிரியு."

இவ்விடத்திலே, மஹாநாடகாவான ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை யொன்றுண்டு; (அதாவது என்னைன்னிடம்?) (பிராட்டி) எம்பெருமானுடைய திருமார்பை விட்டுப் பிரிவது கண்டாறல் இவ்வகாரத்தை விட்டுப் பிரிவது மூண்டாம். என்பதாம்.

41. ஸ்ரீஸேநாபதி ஜீயர் என்னொரு ஸ்வாமி பண்டைக்காலத்தவர்; அவர் ஸாதிப்பராம்—“அவன் மார்வைவிட்டுப் பிரியில் இவ்வகாரம் விட்டுப்பிரிவது” என்று. அதாவது—அகலகில்லேனிறையுமென் தலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா என்பதிறபடியே பிராட்டி என்னைமான் திருமார்பை ஒரு கண்ணாலமும் விட்டுப் பிரிவது எப்படியில்லையோ அப்படியே அந்த எம்பெருமானுக்குப் ப்ரதிபாதகமான இந்த அகாரத்தையும் அவன் விட்டுப் பிரிவதில்லை என்றபடி. எம்பெருமான் திருமார்பிலே அவன் நித்ய எம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபோலே அகாரத்திலும் நித்ய எம்பந்தம் பெற்றேயிருக்கின்றனென்றதாயிற்று. ... (41)

42. பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜைவினுடைய தொட்டியையும் விடாதே விடுக்கும் மாதாவாய்போன ப்ரதம ஏயப்பதங்கு விடாதே விடுக்கும்படி.

கணவனுடைய சயனத்தையும், மழைக்காவினுடைய தொட்டியையும் விடாமல் இரண்டையும் அதுவர்த்தத்திற்கிற தாயாய்போன, ப்ரதிபதமாக அகாரத்தையும் கடைப்பிதான மகாரத்தையும் பிராட்டி விடாதே விட்டுவிடும் அல்லவோ திருக்கிறபடி.

42. உலகில் தத்வத்யாயோயுள்ளது; பிராட்டி. அந்த தத்வத்தில் சேர்ந்தவன்? அகித் தத்வத்திலே சேர்ந்தவனென்கைக்குப் ப்ரஜைத்திவ்யயில்லை. சுச்வர தத்வத்தில் சேர்ந்தவன்போலத் தோன்றுகிறது - கீழே திருந்தபடியைய தோக்கு மிடத்தில். அப்படியாகில் சுச்வரத்திவ்வம் ப்ரஜைக்கிக்குமே. பிராட்டி சேதநகோடியிற் சேர்ந்தவன் என்றன்றே ஸகல பூர்வாசாய ஸித்தாந்தமாயிருக்கிறது; அதற்குச் சேர நிர்வஹிக்கும்படி எங்குணை? என்ன, சுச்வரவாசகமான அகாரத்திலும் சேதநவாசகமான மகாரத்திலும் ஆக இரண்டிலும் இவனுக்கு அந்வயமுண்டு என்று அருளிச்செய்கிறார். பிராட்டிக்கு ரக்ஷக கோடியிலும் அந்வயமுண்டு; ரக்ஷயகோடியிலும் அந்வயமுண்டு என்கை. இவ்வர்த்தத்தை ஒரு திருஷ்டாந்த முகத்தாலும் மூதலிக்கிறார். உலகத்தில் மாதாவாயிருப்பவன் தன் கணவனைப் பற்றத் தான் அடியவளாயும், தன் மூழ்த்தையைப்பற்றத் தான் தலைவியாயிருப்பள். அப்படியிருந்துகொண்டு தன்னுடைய சேஷத்வ ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்படி கணவனை ரஸிப்பிக்கக்கூக அலனுடைய படுக்கையையும் விடாதேயிருப்பன்; ப்ரஜையின் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ரக்ஷகத்வஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அந்த ப்ரஜையை ரக்ஷிக்கக்கூக அதனுடைய தொட்டியையும் விடாதேயிருப்பன். இவ்வண்ணமாகவே பிராட்டிதானும் தன்னுடைய பர்த்தாவான சுச்வரனுக்குப் ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள அகாரத்தையும் விடமாட்டாதவளாய், தன் ப்ரஜைகளான சேதநர்க்குப் ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள மகாரத்தையும் விடமாட்டாதவளாயிருப்பள். இரண்டிடத்திலும் தனக்கு எம்பந்தமிருக்கையாலே சுச்வரனை ரஸிப்பிக்கக்கூக அங்கும் அந்வயமுற்றிருப்பன்; சேதநர்களை ரக்ஷிக்கக்கூக இங்கும் அந்வயமுற்றிருப்பன்.

நினைவு. ஆகவே ரகசிக வகுப்பிலும் ரகசிய வகுப்பிலும் பிராட்டிக்கு அந்வயம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே ரகசிக வாசகமான அகாரததையும் விடமாட்டாள். ரகசியவாசகமான மகாரததையும் விடமாட்டாள் என்றதாயிற்று. பிராட்டிக்கு அகாரததிலே அந்வயம் அர்த்த பலத்தாலே; இவளுக்கு சப்த சக்தியினால் போதகம் மகாரமேயாதையாலே ஜீவகோடியில் இவளுக்கு அந்தர்ப்பாவம் குறை உறந்தென்று முடிந்து நின்றது. (42)

43. தீர்த்தகோபாலையும் க்ருஷ்ணையும் விடாத வசோதையப் பிராட்டியைப்போலே.

(திருப்பாவையில் அம்பரமேதன்னியே என்கிற பாட்டிப்படியே) பரித்தாவாக தந்த கோபாலையும் குழந்தையான கண்ணையும் விட்டு தங்காத தந்தகோபாலைய மனையும்கண்ணையுமடைய தாயான வசோதையைப்போலே.

43. பரித்தாவினாடைய படுக்கையையும் ப்ரணலிணாடைய தொட்டியையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே என்று கீழே காட்டின ஸாமாந்த்யத்ருஷ்டர்த்தம் ஒரு விசேஷ நஷ்டமாகக் காட்டப்படுகிறது. திருப்பாவையில் அம்பரமேதன்னியே என்கிற பாசரத்தில் எம்பெருமான் தந்தகோபாலா எழுத்திராய் என்று ரதலில் தந்தகோபாலா யொழப்பி, நிறகு அசோதாயி அந்நியாய் என்று வசோதையப் பிராட்டியை யெழுப்பி, அதன் நிறகு அம்பரகோமாளே! உறங்கா தெழுத்திராய் என்று கண்ணிராணை யொழப்பியிருக்கிறது இதில் வசோதையப் பிராட்டி இடையிலே வரித்திக்கிருளாகத் தெரிகின்றது. அவள், பரிவையான தன் உலர்ந்துகூடத் தகுதியாக ரஸப்பிக்கும் பொருட்டுத் தன் கணவனான தந்தகோபாலையும்விடாமல், மாதாவான தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி ரகசிக்கும்பொருட்டு பத்திரான கண்ணையும் விடாமல் இடையிலே வரித்திக்கிருள் போலும். அதுபோலவே பிராட்டியும் ப்ரணவதத்தில் முதல் பதத்தின் பொருளான கர்வரணயும்கடைப் பதத்தின் பொருளான சேதநரையும் விடாதேயிருக்குமென்று கண்டுகொள்வது. -13

44. ஒருவனடிமையென்கும்போது க்ருஷ்ணிக்கென்றும் சுவண்ணையனை யெழுதுவது; குகிலம், பனியெவது க்ருஷ்ணிக்கிற; அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

உலவில் ஒரு ப்ரபுவானவன் வேலிக்காரனை வேலிக்கு அரித்திக்கொள்ளும்போது, உடம்படிக்கைச் சீட்டு எழுதி வாய்க்கொண்டதானது புருஷன் தானிட்ட வேலிக்கைச் செய்வதாகவே பொருள், தன் மனைவானிட்ட வேலிக்கைச் செய்வ தாகவுமல்லவே, ஒன்ற சீட்டில் மனைவியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்வதிருந்தாலும் அடிமையத்தொழில் செய்வது மனைக்கன்குறு துத்த நிர்வகணத்தின்படியே. (பிராட்டிக்கு நேர வாசகமான சொல் இங்கு இடங்கொடுக்கிறது) நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கத் தட்டிக்கி.

44. சேதநன் எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டவன் என்கிற இவ்வளவு மாத கீழேயன்றே ப்ரணவத்தில் தேறுகின்ற பொருள்; தீப்படியிருக்க, பிராட்டிக்கும சேஷப்பட்டதாகக் கூறுகிற பொருள் எவ்வளவு தகுமா? என்று பின்னியும் சங்கப் ஸர்களுக்கு ஸாமானியமாக லோகத்திற்காணும் ஒரு தியாயத்தைக்கொண்டு

ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் பெரிய ப்ரபுக்களாகிருப்பவர்கள் தம்மிடத்தில் சில வேலைக்காரர்களை அமைத்துக் கொள்ளும்போது (கருத்தாமை என்று இக்காலத்தில் சொல்லுகிறீர்களே) ஒரு சீட்டு எழுதுவிப்பது வழக்கமுண்டு. அதற்கு ஆவணையோலை என்று பெயர்; அந்த விடையோலையை ஆண்மக்கள் தங்கள் பேருக்கு எழுதி வாங்கிக்கொள்ளுவதுண்டே. தனீர, தங்கள் பெண் பெண்டாட்டியையும் அதில் சேர்த்து எழுதி வாங்கிக்கொள்வது கிடையாது. "நீங்கள் காலாலேயிட்ட வேலையைத் தலையாலே செய்துகொண்டு உங்களிடம் பணிசெய்திருக்கக்கடவேன்" என்றுதான் எழுதுவது வழக்கம்; மனையாளுடைய பெயர் அதில் இருக்கமாட்டாது; ஆனாலும் அந்தபணியினிடக்காரன் அதிகமாகப் பணிசெய்வது மனையாளுக்கே பெண்பதை நாம் உலகில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டு வருகிறோம்; அதுபோலவே, இந்த அகாரமும் 'நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபுத்ரன்' என்னுமளவையே சொல்வதற்குநாலும் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கக் குறை யிலில்லை பென்றுணர்க. (44)

45. ஆகப் பிரித்து நிலயிடுகி.

ஆகவே, பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் தனிப்பட்ட இரும்பென்பது கிடையாது.

45. ஆக, கீழே உபபாதித்த காரணங்களை யெல்லாம் சேரப்பிடித்து நிகமதம் செய்யுமளவில், சுச்வரனும் பிராட்டியுமாகிற இந்த திவ்ய தம்பதிகளுக்கு எப்போதும் சேர்த்தியுண்டே தனீர, பிரித்து நிலயிலில்லை என்று எதிர்த்தாதம் செய் யப்பட்டதாகிறது. (45)

46. ப்ரபையையும் ப்ரபாவையும், புஷ்பத்தையும் மனத்தையும் போலே.

ஸரீரயாதிகளின் தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸரீரயாதிகளுக்கும் பிரித்து நிலயில்லாதாப் போலவும், பூவுக்கும் பரிமாத்திற்கும் பிரித்து நிலயில்லாதாப்போலவும் இதனைக் கொள்க.

46. திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஒருகாலும் பிரித்து நிலயிலில்லை பென்னுமிடம் இரண்டு தருஷ்டாததங்களினால் மூதனிக்கப்படுகிறது. ஸரீரயன் முதலிய தேஜு; பதார்த்தங்களையும் அவற்றின் கிரணமாகிய ப்ரபையையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; இவற்றுக்கு ஒருபோதும் பிரித்து நிலை கிடையாது; அவ்வளவே பூவையும் பரிமாத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; அவற்றுக்கும் ஒருபோதும் பிரித்து நிலைகிடையாது. இவ்வண்ணமாகவே பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருபோதும் பிரித்து நிலை கிடையாதென்று கொள்ளத்தக்கது. இந்த இரண்டு தருஷ்டாததங்களும் ஏற்கெனவே பூருவர்களின் கரந்தங்களில் காட்டப்பட்டிருக்கும்மையே யாகும். அசோகவனத்திலே இராவணன் பிராட்டி பக்கவில் வந்துபலவகையான ப்ரலோபத வார்த்தைகளைப் பிதற்றினபோது, பிராட்டி ஒரு துரும்பைக் கிள்ளி எதிரே போட்டு மறுமாத்ற மருளிக்கெய்து வருகையில் சாக்யா லோபயிதும் நாறும் ஐச்வர்யேண ததேநவா, அந்நயா ராகனோனும் பாஸ்கரேன ப்ரபாயதா. உபதாய புஜம் தஸ்ய லோகநாதஸ்ய ஸதக்குதம். கதம் தாமோபதாஸ்யாமி புஜமத்யஸ்ய கஸ்யசிதே என்று அருளிச்செய்தான். இதில் ப்ரபாவான் ஸ்தானத்திலே பெருமானாயும், ப்ரபாயின் ஸ்தானத்திலே தன்னையும் வைத்துப் பேசினான் பிராட்டி.

பிராட்டி அக்திப்ரவேசம் செய்தருளித் தமது கத் தியை நிரூபித்த பின்பு பெருமானும் * அதந்யா ஹி மயா எதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா * என்று இந்த திருஷ்டாந்தத்தையிட்டே அருளிச்செய்தார். பூவும் மணரும் என்கிற திருஷ்டாந்தத்தை ஸ்ரீகுணரத்தகோசத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தார் *ப்ரஸூதம் புஷ்யத்தீர்பி பரிமளத்திம் ஜிகதிஷு* * என்று. ஆக, ப்ரபைக்து ப்ர. சுவாஸூக்தம், பரிமளத்திற்கும் புஷ்பத்திற்கும் பிசித்து நிலையில்லாதாப்போலே எப்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் பிசித்து நிலையில்லையென்றதாயிற்று. ... (46)

47. ஆக, இச்சேர்த்த உத்தேசமாய் விட்டது.

இங்ஙனே பிசித்து நிலையில்லாமையாலே தங்ங் தம்பதிகளான சேர்த்தியே தமக்குத் தஞ்சமாயிற்று.

47. இங்ஙனே திங்ங் தம்பதிகளுக்கு ஒருபோதும் பிசித்து நிலையில்லாமையாலே தமக்கெல்லார்க்கும் இச்சேர்த்தி உத்தேசமாய்விட்டது. இவர்களைத் தனியே விரும்புகை தகாது என்றும், அப்படி விரும்பினால் சாவணனும் சூப்பணகையும் பட்டபாடுதான் படவேகுமென்றும், இந்நவரையும் சேர்ப்பற்றினால் தாங்கள் ஸ்ரீவிபிஷணுந்நவாணப் போலே வாழலாமென்றும் தெரிவித்தவாயுயிற்று. ... (47)

48. இதனே சதுர்த்திவந்தக் கழிவும்.

இந்த அகாரத்திலே தாங்கள் வேற்றமை ஏறியிருந்து லோபித்து விட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

48. ஆக இங்ங்ளவும் அகாரத்தின் பொருளை விவரித்தாயிற்று. இனி, அந்த அகாரத்தின்கீழ் ஒரு விபக்தியிருப்பதாகக் கொண்டு அதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்த திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த விபக்தியானது சாஸ்திரப்படி லோபித்து விட்டதென்று அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தி விபக்தி ஏறியிருந்து, அது (வைதிகப்ரக்ரிஸைக்குரிய) ஒரு ஸூத்ரத்தினால் லோபமடைந்திருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டுமென்கை. ... (48)

49. சதுர்த்தியேறினபடி யென்? என்கை.

50. நாராயண பதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

மற்ற வேற்றமைகள் விடக்க தாங்கள் வேற்றமையே ஏறியிருந்து லோபித்ததாகக் கொள்வதற்கு நியாமமென்னில், மேலேயுள்ள 'நாராயண' என்கிற பதத்திற்கு இது ஸங்க்ரஹமாயையாலே அதில் தாங்கள் வேற்றமை ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறதென்கு

49, 50. விபக்திகள் பல இருக்க, சதுர்த்திவிபக்திதான் ஏறிக் கழிந்ததென்று கொள்ளவேண்டிய நியாமம் ஏதென்னில்; மேலேயுள்ள நாராயண பதத்திற்கு இந்த அகாரம் ஸங்க்ரஹமென்றும், இந்த அகாரத்திற்கு நாராயணபதம் விவரணமென்றும் ஏற்பட்டிருக்கையாலே, விவரணமான அதில் சதுர்த்திவிபக்தி வ்யக்தமாக இருக்கக்காண்கையாலே, அதன் ஸங்க்ரஹமான அகாரத்திலும் அந்த சதுர்த்தி விபக்தியேதான் இருக்கத்தகும். ஆகவே இதுவே நியாமமென்று கொள்ளக்கூடவது. ... (49, 50)

51. இத்தாம் ஈசுவரனுக்கு சேஷமென்றது

இத்த ஸாரார்த்தமாயே நம: சேஷத்தம்: சொல்லப்படுகிறது.

51. இங்கு ஏறிக் கழிந்த சதுர்த்திவிபத்திக்கு என்ன அர்த்தமெனினில், [மாதார்த்தம்] என்பது அர்த்தம்; அதாவது சேஷத்வம் அகாரவாசியான ஈசுவரனுக்கு சேஷம் என்கை. ... (51)

52. சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவுண்டு நாடிக்கொண்டிருந்தென்பதில்: 53. அந்த நிலையிலிருந்து உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கியிருப்பது ஸுகருபமாக காணுகையாலே.

உலகத்திலே, ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது துக்கமாகக் காணப்படுகிறது. யென்னில்; அடிமைத்தனமெல்லாம் துக்க ரூபமாகவே விருத்தமென்பதே நியதி யிலும்; அபிமதவிஷயங்களிலே அடிமைத்தொழில் செய்திருக்கு மிருப்பானது ஸுகருபமாகக் காணப்படுகையாலே.

52, 53. ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதானது வருத்தமாக உலகில் காணப்படுகின்றதே; ஆகவே அது தோய்யமன்றோ; தோய்யமான சேஷத்வத்தை விதிக்கலாமோ வென்னில்; 'அடிமைப்பட்டிருப்பதெல்லாம் வருத்தம்' என்று ஒரு தியமம் கிடையாது; அபிமத விஷயங்களிலே அடிமைப்பட்டிருப்பதானது பேரின்ப மாக உலகிற் காணப்படாதின்றது. * எம்வாறாயாமி சாணுவத பத்மதாய்ரௌ * என்று துஷ்டத்தின் சகுந்தலையை நோக்கிச் சொல்லுகிறது. 'உன் கால்களை என் மடியிலே இட்டுக்கொண்டு இனிதாக வகுட்டுமா? ஆனெட்டம் பணிமாறட்டுமா?' என்றிப்படி அபிமதவிஷயங்களை நோக்கி நாயகன் சொல்லுவது ஜகத்ப்ராஸித்தம். ஆகவே உகப்புண்டான விஷயங்களில் அடிமைப்படுவது ஆனந்தமாயிருக்கையாலே 'சேஷத்வம் துக்கரூபம்' என்ற தியமம்கூட வென்றதாயிற்று. ... (52, 53)

54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே

இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

ஈசுவரன் ரக்ஷகமென்பதைச் சொல்லுமதான் அவரத்திலே. அந்த ரக்ஷணத்திற்கு இன்றியமையாத திருக்குணங்களும் அந்த சித்தமாய்கையாலே. ஸுப்தசதுர்த்தியின் பொருளாகக் கீழே சொல்லப்பட்ட சேஷத்வமும் குணப்ரயுக்தமேலாம்.

54. அடிமைப்பட்டிருப்பது இன்பமாகவும் உலகத்தில் காண்கிறதென்பது உண்மையே; தான் உகக்குமிடத்தில் ஏதோ சில குணங்கள் இருப்பதாக எண்ணுவதானாலன்றோ அங்கு அடிமை சரணிக்கிறது; இங்கு அப்படி யுண்டோவென்ன; "அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது" என்கிறார். அகாரமானது எம்பெருமான் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கீழே திருபிக்கப்பட்டது. ரக்ஷணத்திற்கு வேண்டிய கல்யாண குணங்களும் சொல்லப்பட்டனலாதலால் பகவத் விஷயத்திலுண்டாகிற சேஷத்வமும் குணப்ரயுக்தமேயென்று அறியலாம். ஆகவே இதுவும் ஸுகருபமாகவேயிருக்குமென்றதாயிற்று. ... (54)

55. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஓளபாதிகமகந்திகே ஸ்வரூபமே யாவேருக்கும்.

55. சேஷத்வம் குணப்ரயுக்தமென்றும் பஷுத்தில் ஓளபாதிகம் என்றதாகவன்றோ தேறும்; அப்போது இது ஸ்வரூபமாகாட்டாதே யென்ன; சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். உலகத்தார் உகந்த விஷயங்களில் அடிமைப்படுவதை ஸாக்ரூபமாக நினைப்பதானது அவ்வேயுள்ள குணங்கள் காரணமாக—என்று பேசுக வந்தபடியாலே அவ்வண்ணமாகவே இங்கும் குணங்கள் உண்டு என்று சொல்லிற்றே தவிர, உண்மையை நோக்கினால் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று சாஸ்திரங்களில் அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறதென்கை. (55)

56. சேஷத்வமீதமாதபோது ஸ்வரூபமிகை. 57. ஆத்மபரணாமாவது ஸ்வதந்திரமென்கிற நினைவு: ஸ்வதந்திரமாதபோது இவ்விதமாயிடும.

சேஷத்வத்தைவிட்டே திருநீலத்தகைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் சாஸ்திரங்களில் எவ்வாறு பாயங்களுக்கும் ஏற வொன்றும் சொல்லப்பட்ட ஆத்மபரணாமாவது சேஷத்வத்திற்கு எதிர்த்து உலக ஸ்வதந்திரப்பிரதிபத்தி. அத்தகையதந்திரம் பதப்பதி நடக்கும்மளவில். ஆத்மஸ்வரூபஸ்தித்ததகே அபாயமாம்.

56, 57. "சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்பானேன்? ஐயா தாந்த ஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமிடலாதபோதும் ஸ்வரூபமில்லையோ என்ன; இல்லை என்று நிகழ்கின்றீர்களா. சேஷத்வமிடலை யென்றால் தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்திரம் என்று நினைத்தபடியாயிற்று இத்த நினைவு தான் ஆத்மா ஐயாக்களவு வணங்குகிறது. அத்த ஆத்மபரணாமாதான் எவ்வாறு பாயங்களுக்கும் லேசப்பற்றுகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தனனை ஸ்வதந்திரம் என்று நினைத்தபோதே ஸ்வரூபம் இல்லையாய் விடும். ஆகவே 'சேஷத்வமிடலாதபோது ஸ்வரூபமிடலை' என்றது கல்வெட்டாயிற்று. ஆக இவ்வளவு அகார்த்த விவரணம். ... (56, 57)

58. ஸ்வதந்திரமாதபோது உகரம் அவதானுத்தம்.

ஏகாதமதானத்தில் உகரம் பரவாக்கிப் பரவாக்கி வணக்காலே உகர மாவது அவதானத்தைப் பொருளாகவுகல உது. (அவதானம் - சீர்தலை,

58. உகரத்திற்கு 'அவதானம்' அர்த்தம்; ஏவ என்றிந்ததால் என்ன அர்த்தம் கொள்ளக்கூடுமோ அத்த அர்த்தமே உகரத்திற்குக் கொள்ளவேண்டும். வேதத்தில் ஏவகாரஸ்தானத்திலேயே உகரத்தைப் பரவாக்கிப் பது எழக்கமாகக் காண்கிறது. 'ததேவாக்கிஸ் தத் பரவா தத் ஐதிவத் தது சந்திரம்' இத்தியாதி ஸ்தலங்கள் காணத்தக்கன. இப்படிப்பட்ட ஸ்தானப்ரமாணத்தைக்கொண்டு உகரத்திற்கு அவதானம் அர்த்தமாகக்கொள்ளக் குறையிலை. ... (58)

59. இத்தால் பீதாக்கு சேஷமென்றென்கிறது.

பீதிலைப் பொருளதான இவ்வுகரத்தால். அப்ப சேஷத்வ திருத்தி காட்டப்படுகிறது.

59. அவதானத்தினால் சில இடங்களில் அயோகவ்யவச்சேதம் பவிக்கும்; சில இடங்களில் அந்தயோகவ்யவச்சேதம் பவிக்கும். 'சங்கு வெண்ணிற

முடையதே' என்றால் இவ்விடத்து அவதாரணம் அயோகஸ்யவச்சேதத்தைக் காட்டும்; அதாவது, சங்கில் வெண்மை நிறமே வீருக்கிறது என்று காட்டுவது அயோகஸ்யவச்சேதமாகும். 'வெண்மை நிறம் சங்கில் தவிர வேறொன்றில் இல்லை' என்பதானால் இது அந்யயோகஸ்யவச்சேதமாகும். அப்படிச் சொல்லப் ப்ரஸுத்தி வீரீகாமையாலே அங்கு அந்யயோகஸ்யவச்சேதமென்னப் ப்ரஸுத்தியில்லை; அயோகஸ்யவச்சேதமேயுள்ளது. 'அஜ்ஞானே வில்வக்லான்' என்றால் வில்வக்லமை அஜ்ஞானனுக்குத் தவிர வேறொருவனுக்கில்லையென்று காட்டப்படுவதால் இங்கு அந்யயோகஸ்யவச்சேதம் கொள்ளப்படும் ப்ரக்குதத்தில், உகாரத்திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதாரணம் அந்யயோகஸ்யவச்சேதத்தையே காட்டி நிற்கும். சேதநர்க்குக்கூறப்படுச்சேஷத்வமானது எம்பெருமான் விஷயத்திலேயன்றி மற்றொருவரின் விஷயத்திலே யன்று என்றதாகத் தேறிநிற்கும். "ப்ருதிஃபாமேவ கந்த:" என்று சொன்னால் மனமென்கிற குணம் ப்ருதிவியில் தவிர வேறொன்றில் இல்லையென்று காட்டி அந்யயோகஸ்யவச்சேதம் தேறுகிறபோல, இங்கும் "ஜீவ: ஆஸ்யவ" என்றதாகி, சேதநன் எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷப்பட்டவன், பிறர்க்கு உரியவனாகலன் என்று அந்யயோகஸ்யவச்சேதமே தேறி நிற்கும்.

ஆப்தசதுர்த்தியாலே 'எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதன்' என்னுமிடம் தெரிவிக்கப்பட்டு நிற்க, வேறொருவனுக்கு சேஷபூதனான அக்ஷண எங்கிற விசாரத்திற்கே உதயமில்லாமனிருக்கையில் அந்யசேஷத்வத்தைப்பெறுத்தது கழிக்கவேண்டுமோ என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; உலகத்தில் ஒருவனுக்கு சேஷப்பட்டவஸ்துவே மற்றொருவனுக்கும் சேஷப்பட்டிருக்கிறபடியை நாம் கருதும், சேஷநர்ம், புதரன், தாஸன் முதலான விஷயங்களிலே காணுநின்றோருமாகையாலே அப்படிப்பட்ட அந்ய சேஷத்வம் இங்குமுண்டோவென்று சங்கையுண்டாகப் ப்ரஸுத்தியிருக்கையாலே எடுத்துக் கழிப்பது பொருத்துமென்று கொள்க. (58)

80. பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றது போதுமானதே.

உகாரத்திற்குப் பிராட்டியைப் பொருளாகக்கொண்டு அவருக்கு அடிமைபெய்கிற தென்பதாகவும் சிலர் நினைப்பார்கள்.

80. உகாரத்திற்கு அவதாரணமென்னும் பொருள் கீழே சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனனிற்கே லக்ஷமி என்கிற பொருளும் சிலர் கூறுவதுண்டு; பகவத் சாஸ்திரத்தில் உகாரத்திற்கு லக்ஷமி அர்த்தமென்றும், பகவானுக்கும் லக்ஷமிக்கும் சேதநன் சேஷபூதன் என்றுப் ப்ரணவத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்றும் ஸபஷ்டமான வசனங்கள் காணப்படுகையாலே அதையடியொற்றி அகாரத்தாலே அர்த்தாத் லக்ஷமி ஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்க வேண்டா; உகாரத்தில் ஸபஷ்டமாகவே லக்ஷமி சேஷத்வம் அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படலாம் என்றதாயிற்று. இது சில ஆசாரியர்களுடைய தீர்வாதம். (60)

81. அந்நும் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

லக்ஷமீசேஷத்வம்கிற பொருளிலுங் காட்டில், அந்யசேஷத்வம் திருத்திப் பொருளே சிறக்கும்.

61. உகாரத்திற்கு லக்ஷ்மீயைப் பொருளாகக்கொண்டு தீர்வறிய்பதற்
காட்டிலும், முத்திர தீர்வறிய்த்தபடி அவதாரணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதே
சிறந்ததும். அவ்வாறத்தான் முக்கியமாக அபேக்ஷிதம். அகாரத்திலேயே லக்ஷ்மீ
வழிப்பதம் எடுத்தித்துவிட வழியுண்டு; அந்யசேஷத்தவர் கழியுபபடியான அவதா
ரணப்பொருள் கொள்வதற்குப் பாங்கான வேறு இடம் இல்லாமையாலே உகாரத்
திலே அதனைக் கொள்வதுதான் நன்று. (61)

62 தேவாகளுக்கு சேஷமான புரோட்டபத்தை நாயக்கீடுராயே,
ஏவா சேஷான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குக.

வேண்டுகளில் இத்தாதி தேவர்களுக்கு உரித்தாக இடப்படுகிற ஹரிஸ்ஸை,
நவீரவத்தவரால் நாயக்கீடுரவரே சேஷமாக்குகொண்டு (அதனென்றால்) -
எம்பெருமானுக்கு அடியாட்டதான ஆத்மவஸ்துவை சேஷமான ஸம்ஸாரி
களுக்கு அடிமைப்படுத்துகை.

62. அந்ய சேஷத்தவத்தை அவசியம் கழித்தே தீர்வேண்டும்படி அது
அவ்வளவு கொடிதோவென்னில்; மிகக் கொடியதேயாம். எடுத்த சேஷியான
எம்பெருமானுக்கு உரியதான ஆத்ம வஸ்துவை, பல்படியாலும் தேவயரான
ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷப் படுத்துவது எதுபோன்றதென்றால், 'வானிடை வாழுமல்
வானவர்க்கு மனையவர் வேள்வியில் வந்தது அவி' என்கிறபடியே இந்திரன்
முதலிய தேவர்களுக்கு போக்யமாய் சேஷமாகக் கட்டுக்கப்பட்டதான ஹரிஸ்ஸை,
அதிநீலீர ஆத்மவான நாயக்கு சூடுவது போன்றதாம். ஆகவே இவ்வளவு
கொடிதான அந்ய சேஷத்தவத்தைக் கழிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமான
பாலே உகாரத்திற்குப் புரோட்டபத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதற் காட்டிலும், அந்ய
சேஷத்தவத்தைக் கழிப்பதற்குறுப்பான அவதாரணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதே
பாங்கு என்றதாயிற்று. (62)

63. பகவச்சேஷத்தவத்திலும் அந்யசேஷத்தவர் கழிகையே ப்ரதாநம்.

எம்பெருமானுக்கு சேஷனாயிருக்குமதிலும் காட்டில் சிறிக்கு அடிமைப்படாதொழி
கையே முக்கியமானது.

63. அறுபத்தோராவது சூரணியில் தெரிவிக்கப்பட்ட அரித்தம் மீண்டும்
ஸ்திரமாக நிகழிக்கப்படுகிறது. கீழே உபபாதித்தபடி மிகவும் க்ருரமான அந்ய
சேஷத்தவர் கழிகையே ஆத்மவஸ்து மிகவும் முக்கியமாதலால், எம்பெருமானுக்கு
சேஷப்பட்டி சூரபதிஜங்காட்டில் சூரபதிக்களில் அடிமைப்படாதிருக்கையே மிகவும்
உத்தேச்யம். உகாரத்திற்கு, புரோட்டபத்து சேஷப்படுகையென்கிற அரித்தத்தற்
காட்டிலும் அவதாரணார்த்தம் கொள்வது முக்கியம் என்கிற இவ்வளவேயன்று.
பகவச்சேஷத்தவத்திற்காட்டிலுங்கூட அந்ய சேஷத்தவர் கழிகைதான் அவசிய
பேக்ஷிதமென்றதாயிற்று. ... (63)

64. "மறத்துப் புறத்தொழாய்தர்" எவ்கையாலே.

'எம்பெருமானுடைய திருநாற்குத மறத்தார்களுக்கும் மற்கொருவருக்கு அடிமை
படாதவர்க' என்று திருமுடி சரப் பிரசுரஞ்சி செய்யுகையாலே.

84. கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்திற்கு ஒரு ப்ரமாணம் காட்டவேண்டுமென்பின்ன, மறந்தும் புறத்தொழா மாத்தர் [நான் முகன் திருவத்தாதி—85] என்கிற திருமழிசைப் பிரான் பாசாமே இதற்குச் சிறத்த ப்ரமாணமென்று காட்டப்படுகிறது. ப்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (3 7. 14) உஸ்பெருஷ ம்ரிவிஷ்ய பாசணஸ்தம் வததி யாமில தஸ்ய கர்ணாஸுலே, பரீணா மதுஸூதந்ரபாப்தாந் ப்ரபுரணமத்யத்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் என்ற கலோகத்திற்கு மொழியெயர்ப்பாகத் திருமழிசைப் பிரான் உதறம்பேல்மின்கண்டித் திருவடி தன்நாமம்மறந்தும் புறத்தொழாமாத்நர் (நா) இதைஞ்சியும் சேதுவராயப் போதுமின்களென் னன் நமஸுப் தன் தூதுவரைக் கூவிச் சேவித்தும் என்ற பாசாததை யநுதிச்செய்தார். இதில் "திருவடி தன் நாமம் மறந்தும் புறத்தொழாமாத்நர்" என்றது மிகவும் ஸாரமாவது. 'அடி' என்றும் 'அடிகள்' என்றும் 'திருவடி' என்றும் ஸ்வாமித் தவாககம் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை மறத்திருந்தாலுமிருக்கலாம்; (அதாவது) பகவத்பஜனத்தைத் தவிர்த்திருந்தாலுமிருக்கலாம்; புறத்தொழாம (அதாவது, அந்நிய சேஷத்தவம்) ஆகாது என்பது இவ்வுருக் காட்டப்பட்டது. ஒர்த்தி தன் கணவனிடத்தில் அன்பு கொள்ளாதிருக்கின்றாமிருக்கலாம்; தாளடைவில் ஐந்துகூடியம் ஏற்பாக்கூடும்; வேறு புருஷனிடத்தில் அன்புகொண்டால் அஸ்தமயாதமே; அதுபோல, ப்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பராசராமனாரிஷி லாதுகூடித்தபுரபத்தாம் என்றதை ஆழ்வார் மறந்தும் புறத்தொழாமாத்நர் என்ற சொல்லாலே மொழியெயர்த்திருக்கையாலே அந்நிய சேஷப்படாவிருக்காமலே பாமகதிகளென்னைத்தும் போதும் — என்று விளக்கிக்கொடுத்தது. ஆகவே, இத்தற்பாசாத்நர் பகவத்சேஷத்தவத்திற்குமிடலும் அந்நிய சேஷத்தவம் புறத்தவையே இருக்காமென்றதும் மறந்தும் புறத்தவிர்த்தும் (8-1)

85 இத்தாம், தனக்கும் பிறக்கும் உரித்தன்மென்கிறது.

அந்நிய சேஷத்தவதிலுருத்திவைத் தெரிவிக்காமதான் இவ்வுவாரத்திலே இவ்வாதம் வந்து வரவது தவக்கும் உரித்தன்று, பிறக்கும் உரித்தன்று என்று சொல்லி திற்கிறது.

85. "அந்நியசேஷத்தவம் கழிமை" என்பது விவாக்கியானிக் கப்படுகிறது. இவ்வாதம் வஸ்தவானது தன்னை யொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு உரித்தன்று என்பது மாத்திரம் பொருளல்ல; 'தனக்கும் உரித்தன்று' என்கிறவரையில் பொருள்பட்டு நிற்கும். ஆதலி என்று சொன்னால் அந்நியில் தானும் சேரித்தவனேயாகையாலே, தனக்கும் பிறக்கும் உரித்தன்று என்பதுதான் அந்நிய சேஷத்தவம் கழிமையாவது ஸ்வசேஷத்தவத்தைக் கழிப்பதற்காகத் தனியே ஒரு முயற்சி வேண்டியதில்லை; அந்நிய சேஷத்தவத்தைக் கழிக்கிற உகாரத்திலேயே ஸ்வசேஷத்தவமும் அரித்தாத் கழியாண்ட தென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும் உகாரத்திதம். (85)

86. மகரம் இயபத்தஞ்ரப அபராய் ப்ரூபாஸரீபுராயிடுக்கையாமே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

உகாரத்திலிருந்து மகாரம் வந்து, மகாரம் தொடங்கி, இருபத்தைத்தவது எழுத் தாராய், ஐயைப் பொருளதான தத்துவின்கும் தொடங்கி ஐயத்தைத் சொல்லும் தாராயிடுக்கையாலே, இயபத்தைத்தவது தத்வராய் ப்ரூபாஸரீபுராயிடுக்கையாய் ப்ரூபாஸரீபுராயிடுக்கிற ஆத்மாவைக் குவாகமாம்.

70. தேவாலமே ஆத்மாவென்றும், தேவாத்தந்தாட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மா இல்லையென்றும் சிலர் வாதிக்கின்றார்கள்; அப்படியிருக்க, ஆத்மா தேவாத்தந்தாட்டில் வேறுபட்டவென்றும் அப்படி விவாதிக்கமுடியுமென்றும்; இதைப்பற்றி விரிவு இல்லாததில் வைத்துக்கொள்ளலாம்; ஏற்கெனவே தத்வசேகர மொண்டாக்கிய காதலத்தில் குறுகிய விரிவாக விசாரித்து முடிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே கண்டுபிடிக்கவது என்னுமா? (6)

71. மனத்திற்புற ஒவ்வொருபொருள் துணைபுற சத்தத்தையுள் சிவப்பாப்போடு சேர்ப்பென்ற சூத்திரத்தை ஆதரிப்பது; அப்பாப்போடு "மயித்ர தமதம" என்கிறபடியே தயாஜ்யம்; அது தயாஜ்ய சேஷத்தையே சொல்லிப் போக சூத்திரமே சொல்லுகிறது.

மனத்திற்புற ஒவ்வொருபொருள் துணைபுற சத்தத்தையுள் சிவப்பாப்போடு சேர்ப்பென்ற சூத்திரத்தை ஆதரிப்பது; அப்பாப்போடு "மயித்ர தமதம" என்கிறபடியே தயாஜ்யம்; அது தயாஜ்ய சேஷத்தையே சொல்லிப் போக சூத்திரமே சொல்லுகிறது. மனத்திற்புற ஒவ்வொருபொருள் துணைபுற சத்தத்தையுள் சிவப்பாப்போடு சேர்ப்பென்ற சூத்திரத்தை ஆதரிப்பது; அப்பாப்போடு "மயித்ர தமதம" என்கிறபடியே தயாஜ்யம்; அது தயாஜ்ய சேஷத்தையே சொல்லிப் போக சூத்திரமே சொல்லுகிறது. மனத்திற்புற ஒவ்வொருபொருள் துணைபுற சத்தத்தையுள் சிவப்பாப்போடு சேர்ப்பென்ற சூத்திரத்தை ஆதரிப்பது; அப்பாப்போடு "மயித்ர தமதம" என்கிறபடியே தயாஜ்யம்; அது தயாஜ்ய சேஷத்தையே சொல்லிப் போக சூத்திரமே சொல்லுகிறது.

71. தாயிடுகள் ஸ்வரூபத்தை முற்பட்ட சொல்லிப் பிறகு அதன் தம்மத்தைச் சொல்லுவது முறையமை பரந்ததில் ஆத்மாவைச் சொல்லி, இன்னோ சேஷத்தையே சொல்ல வேண்டும்; அப்படியே சொல்லாது, முன்னர் சேஷத்தையே சொல்லிப் போக (மகாரத்தாலே) ஆத்மாவைச் சொல்லிப் போகிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? என்ன, அது சொல்லுகிறது. உடம்பு புஷ்பத்தை விருப்புகிறவன் அது தன்மனை முடையது என்கிற காரணத்தையிட்டே வரும்பிறப்போலவும், ஒரு சத்தத்தை விருப்புகிறவன், அது ஒளிபுடையது என்கிற காரணத்தையிட்டே விருப்புகிறான் போலவும், ஆத்மாவை விருப்புகிறதும் சேஷத்தையென்கிற சொல்வதையிட்டே யாகும். அதற்கு சொல்வதற்கு ஆத்மா ஆத்மாவல்லாவிடில் அல்லாததா தயாஜ்யமோயென்றும்; அப்படியே கண்டதுண்டோவென்னில், உடம்பு புனல சடைமுடியன் தனிமொரு கூறாத்தந்தையுள் உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவிலமே (திருவாய்மொழி 4-5-10) என்று ஆழவார் பாகரம் காண்பது. எம்பெருமானுக்கு உறுப் பல்லாத ஆத்மா தொலைத்துபோகட்டுமென்பது இப்பாகரத் தின் தாத்தியம். ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்திரத்தத்தில் சேவ சேஷத்தையென்கிற பற்றிப்பூதம் தாதி காணாமலெனையது சேவா விதாயம் தத் ஸத்யம் மதுமதமி ல்லுஞ் பறமிதம். என்கிறதாய்தான். அந்நிலையுள் இப்படியே போகப்படிக்கடாகவுள்ள சேஷத்தையென்கிற உறுப்பு தோற்றுவித்தாகவே சேஷத்தையே முத்து முன்னம் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொன்னது. ... (71)

72. ஆக பின்னவந்தம் "கண்ணபுமோவ்ருடையதுக்கு அடியைக் குவிக்குமேனோ" என்கிறபடியே இவ்வாறுபத்தி சொல்லுகிறது.

இவ்வளவும் சொல்லுகிறது, பாணவத்தால் சொல்லித் தரக்கூடியன வந்தும் என்னவென்றால், உண்டாயிடு போன்றவை பாணவத்தால் தரக்கூடியனவோ, எவ்வித தீராகவையாவும் மகாரதமாயே ஜீவாத்மாவாக மாறாதவாகவுமே மூலமாக வேறு வேறுபாடுகளை எம்பத்தம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

72. ஆக இவ்வளவும் ப்ரணவத்தின் சொரன் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரணவத்தின் பிரிவிதாபித்தம் என்னவெனில், அது சொல்லுகிறது இப்போது, ஜீவாத்மாவாகும் ப்ரமாத்மாவாகும் உள்ள சேஷசேஷிதவகு மான எம்பத்தம் ப்ரணவத்தினால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதற்குச் சரியாக உதாரணப்போன்றுடை யானுக்கடியேன் ஓர்வாக்கு மரியேனோ, என்கிற தீராகவையாவும் ப்ரணவத்தின் அனுஸந்திக்கப் பட்டதம் இதற்குச் சந்தை ப்ரணவமே வடிவெடுத்தது போன்றுள்ளது. 'உண்டாயிடுபோன்றுவி பாணுக்க' என்றதனால் ஓர்வாத்மாவாகியோடு கூடியன) அகாரத்தின் அத்தம் சொல்லிற்று. அடியேன் என்றதனால் சேஷதவத்திற்கு ஆதரமமான வஸ்துவனைச் சொல்லுமதான மகாரத்தின் அத்தம் சொல்லிற்று, ஓருவிக்கு உரியேனோ என்றதனால் அந்நியசேஷதவத்தைக் கழிக்குமதான மகாரத்தின் அத்தம் சொல்லிற்று. ஆகவே இத்தச் சந்தை ப்ரணவமாக அனுஸந்திக்கப்படும்.

73. இத்தால், உதாரணமாக கேள்வனெனையிதாக்குறானினைப்பதாயிற்று.

இந்த ப்ரணவத்தினால், வேலை எட்டிய பொய்கையாழ்வாருடைய ஜீவாத்மாவின் படியே ஜீவபரஸம்பத்தம் சொல்லிற்று.

79. "ரணுக்கும்போது பிரிட்டி ஸத்தி வேண்டுமாயே இதிலே ஜீவஸம்பத்தமனுஸந்தேயம்" என்று கீழே அருளிச்செய்ததற்கு இணங்க, தீவ்ய தம்பதிகளே சேஷதவ ப்ரதிஸம்பத்தி யெவையுமிடம் தோற்ற ஜீவபரஸம்பத்தம் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. உண்டாயிரையான் கேள்வனெனையினையே தோக்கு முண்டி, என்கிற பொய்கையா ப்ரகரத்ததைக் கொண்டும் ப்ரணவத்தின் பொருளை அனுஸந்திக்கலாம். தாமதாயாக் கேள்வன் என்றதனால் அகாரவாத்மாவைச் சேஷதவ ப்ரதிஸம்பத்தியான தீருமால் சொல்லிற்று. ஓருவிக்கேய நிதாக்கும் என்றதனால், சதுர்த்தியாலும் மகாரத்தாலும் சொல்லப்படுகிற அந்நியாதின சேஷதவ ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவின் ததேகபரதவம் சொல்லிற்று. உண்டி என்றதனால் அந்த சேஷதவத்துக்கு இருப்பிடமாக மகாரத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாவைத் திருபணியமான ஆத்மவஸ்து சொல்லிற்று. ஆகவே உண்டிஸம்பத்தமும் தோற்றம்படியாக ப்ரணவாத்மத்தை அனுஸந்திக்கவேண்டிய பொய்கையாழ்வாருடைய இத்தப்பாகரத்தை அனுஸந்திக்கலாமென்றதாயிற்று. (79)

74. அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் ஈஷதையும் ஈஷதத்தையும் சொல்லிற்று;

சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும், ஈஷதனெனையான ப்ரபதியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று.

அகாரத்தாலே ஈஷதனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே ஈஷதத்தைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ஈஷதனெனையான ப்ரபதியைச் சொல்லிற்று; உகாரத்தாலே பலத்தைச் சொல்லிற்று—(என்று அநுவயிப்பது)

74. கீழே எழுபத்திரண்டாவது சூட்ணிகையிலும் எழுபத்து மூன்றாவது சூட்ணிகையிலும் ப்ரணவத்தில் ஸாரமான பொருள் ஒருவாறு தொகுத்துக் காணப்பட்டது. அகாரத்தின்மேல் ஏறக்கழித்திருக்கிற ஒப்பத் சதுர்த்தீவிபக்தியின் அத்தமமான சேஷதவத்தை ப்ரதானமாக வைத்து அந்த தொகுத்தல் காட்டப்பட்டது. இப்போது தாதுயன் அத்ததத்தை ப்ரதானமாகவைத்து ப்ரணவத்திற்கு இன்னமுமொரு வடபத்தியோடனுத காட்டப்படுகிறது. அகாரமானது 'அ—ரக்ஷணை' என்கிற தாதுயலிருந்து திருத்தமானதானகயாலே அந்த தாதுயன் அத்ததயன் ரக்ஷணைத்தை ப்ரதானமாகவைத்து ப்ரணவார்த்தம் தொகுத்துரைக்கப்படுகின்றது என்றவாறு. எவ்வகையென்னிட; அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே அந்த எம்பெருமானை ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியதான ஆதம்வஸ்துவனைச் சொல்லிற்று; 'இவன் தருக்கு சேஷப்பட்டவன்' என்கிற காரணத்தாலேயே எம்பெருமான் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவனுக்கையாலே ரக்ஷிக்கக்கு வேறுதலான சேஷதவமாகிற ப்ராயத்தியை சதுர்த்தியாலே சொல்லிற்று. இப்படி ரக்ஷிப்பதற்குப்பலன் இந்த ஆதம் வஸ்துவானது அத்தகஸுக்கே விதியோவிக்ஷப்படுகையாகையாலே அந்த அத்தயாற்ற சேஷதவத்தைச் சொல்லுமதான் உகாரத்தாலே ரக்ஷணை பலன் சொல்லிற்று. ஆக ப்ரணவத்தாலே ரக்ஷகவஸ்துவும் ரக்ஷனிய வஸ்துவும் ரக்ஷண வேறுதலும் ரக்ஷண ப்ரயோஜனமுமாகிற தானகம் சொல்லப்பட்டனவேனிக. (74)

75. இனிமல் ப்ரணவத்தை விளக்கிறது.

ப்ரணவத்திற்கு மேலுள்ள பதங்கள் ப்ரணவவிலாசனமாயிருக்கும்.

75. மத்தர சேஷமென்னப்படுகிறதும் பதத்திற்கும் தாராயணபவக்கும் இனி அத்தம் விவரிக்கப்பட்ட வேண்டியதாகிறது. அந்த மத்தர சேஷமானது ப்ரணவத்திற்கு விபாக்கியான ரூபம் என்று முன்னம் சொல்லப்படுகிறது. மூலத்திலுள்ள சொற்களை யெடுத்துப் பொருள் விவரிப்பதனாலே விபாக்கியானமென்று கூறப்படுகிறது; ப்ரணவத்திலுள்ள ஒரு சொல்லையுமெடுத்து மத்தரசேஷம் விபாக்கியானித்திருக்கவல்லியே; அப்படியிருக்க 'இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது' என்று எவ்வகை சொல்லலாமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின; மூலத்திலுள்ள பதங்களை யெடுத்துப் பொருள் கூருவிடிலும், ப்ரஸ்துதமான அத்ததத்திற்கு உபயுக்தமான [இன்றியமையாத] அத்ததத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு முன்னேசொன்ன அத்ததத்தை விசேதப்படுத்துகையும் ஸ்வரணமாதலால் "ப்ரணவத்தை மத்தரசேஷம்விவரிக்கிறது" என்னத்தட்டில்லை. ப்ரணவத்தில் தொகுத்துரைக்கப்பட்ட அத்தமானது மேலிரண்டு பதங்களில் மிக விளக்கமாகக் காட்டப்படுகிறதென்கை. (75)

76. உகாரத்தை விளக்கிறது நமஸஸ்; அகாரத்தை விளக்கிறது தாராயணபதம்;

மகாரத்தை விளக்கிறது சதுர்த்தீ; தாரபதமென்றது சொல்லுவிதன்.

அவதாரணப் பொருளதாய்க்கொண்டு அந்த சேஷதவத்தைக் கழிக்கும்தான் உகாரத்தை விவரிப்பது தம; பதம்; ரக்ஷகன் சொல்லுமதான் அகாரத்தை விவரிப்பது தாராயணபதம். சேஷதவம் வித்திப்பதற்குமுன்பு விஞ்சிதாரைத்

கைச் சொல்லுமதான் சூர்த்தியானது சேஷத்வத்திற் விருப்பிடமான ஆத்மா
வைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது; மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபதம்
என்கிற பஞ்ஞமொன்றுண்டு.

76. மத்தர சேஷமானது ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறதென்று கீழே சொன்ன
உ இன்னத்தை இன்னது விவரிக்கிறதென்று விளக்கிக் காட்டப்படுகிறது.
மகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்சு) எப்படியென்றால், அவதாரணத்தைப் பொருளாக
உத்தான உகாரமானது அந்ந சேஷத்வத்தைக் கழிக்கிறதென்று முன்னிம
சொல்லிற்றன்றோ; அந்நசேஷத்வத்தில் ஸ்வசேஷத்வமும் உள்ளிடாதவையாலே
அதை வெளிப்பாட்டாக எடுத்துக்கழிக்கிற நமஸ்சுபானது உகாரத்தை விவரித்த
தாய்ற்று. [மகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்சு (112)] நாரபதமானது சேஷமான
என்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும், சூர்த்தியைப் பொருளான சேஷமான
தன்மையும், சூர்த்தியைக் குறிப்பிடும் அளவியமான சூனம் முதலியவற்றையும், சூர்த்தியை
மகாரத்தையும் வசதமாகச் சொல்லுமதாயாலே அது மகாரத்தை விவரிக்கிற
தாய்ற்று. [மகாரத்தை விவரிக்கிறது சூர்த்தி] ஏதேனுமொரு கிஞ்சித்காரம் செய்யாத
உவமச் சேஷத்வம் ஸ்தித்திக்மரட்டாதவையாலே அது ஸ்தித்திக்மரட்டாத
கிஞ்சித்காரத்தைத் தெரிவிக்கிறதான் (வயக்க) சூர்த்தியானது, சேஷத்வத்திற்கு
சூர்த்தியான ஆத்மாவின் தன்மைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறதாய்ற்று.
[நாரபதமென்ற சொல்லுவிக்க.] மகாரத்தான ஆத்மா தியை என்பதையும்,
உகாரம் என்பதையும், பஹு என்பதையும் நாரபதம் விவரிக்கின்றதாயாலே
மகாரத்தை விவரிக்கிறது [நாரபதமென்ற சொல்லுவிக்க.] ஆத்மாவின்னுடைய
தன்மையு, ஏகரூபத்வ, பஹுத்வாதிகள் நாரபதத்தாலே எவ்வளவு தெரிவித்தான்
வெள்ளில்; (சிவ-சூர்த்தி) என்கிற தாதுவினிந்து (1) என்கிறது; தரிக்கக்
கூடியது என்று அறிதம். (2) என்றால் தரிக்காமல் தியையிடுக்கக்கூடிய
தன்மை. ஆகவே தியைத்வம் தெரிவித்து. ஸூர்த்தி என்பதன் பொருளில் அந்ந
சூர்த்தியை வந்து, (3) என்பதன்மையாலே பஹுத்வம் தெரிவித்து. இவ்வனமே
... (76)

77. அடைவது விவரிக்கிறது விவரிப்பது அதுபலிக்கின்றனவையாலே.

ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரங்களின் வரிசை மகாரத்தில் விவரணமில்லாததுபற்றி
என்கிற மகாரமென்றால் எப்பெருமான பதார்த்தத்திற்கு இடைபுறம் அகார
மகாரம் முதலியவை கழித்த அதுபலிக்கவேண்டுமையாலே உகாரவிவரண
மகாரம் ஸ்ரீபட்டது.

77. ப்ரணவத்தில் அகார உகார மகாரங்கள் வரிசையாக இருக்கும்போது
அந்த வரிசைக்கமத்திலேயே மத்தரசேஷம் விவரணம் செய்யலாகாதோ? கரமம்
உபரி விவரணம் செய்திருப்பதாகவன்றோ கீழே திருநிக்கப்பட்டது; ஏன் இப்படி
அடைவதென விவரிக்கவேண்டுமென்னில், கேண்மின்; வரிசைக்கமமாக விவரிப்ப
தாய்ந்தால், அகாரத்தை விவரிப்பதான நாரபதமும் முதலும் முன்னம் இருக்க
வன்றும் என்றதாய்ற்று. அப்படியிலேயே யென்பது வாஸ்தவமே. அகாரவிவரண
மான அந்த நாரபதத்தில் உண்டாகவேண்டிய பகவதூபவத்துக்கு இடைச்

சுவரான அறுங்காரம் மமகாரம் முதலானவைகள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோனால் பிறகு பகவததுபவம் சாஸ்ப் பாங்காருமாகையாலே அடைவதென விரித்ததென்று கொள்க. மகாநிகா திரஸநம் செய்து மதுபானம் பண்ணுதலாக அடைவாதலால், நமஸ்ஸாலே மகாநிகா திரஸநம் செய்து, நாராயணபதத்தாலே மதுபானம் பண்ணுவ தானவீது முறைநாமமே. ... (77)

78. நமஸ்ஸு ந என்றும், மா என்றும் இரண்டுபதம்.

78. இனி நடுப்பதமான நமஸ்ஸுக்குப்பொருள் விவரிக்க வேண்டி, ஒருபத மான அதுதானும் இரண்டு பதமாகப் பிரித்தபடி காட்டப்படுகிறது. "நமஸ்ஸு ந என்றும் மா என்றும் இரண்டுபதம்" என்று. இது அவாந்தரஸீபாக மென்றுகொள்க.

79. மா என்கிற சீத்தாக், தனக்கு உரியன் என்கிறது; ந என்ற அத்தைத் தலிக்கிறது.

80. ஆக நான் என்கிற சீத்தாக் தனக்கு உரியனன்மென்கிறது.

79, 80. அவ்விதரண்டு பதங்களுக்கும் பொருள் கூறப்படுகிறது. மா என்பது ஷஷ்டிவிபக்தியை முடிவாகவடைத்தான மகாரமாதலால், தனக்கு என்று பொருள் பட்டு திற்கிறது. எனவே ஸ்வார்த்தமும் தோற்றி தின்றது. எனக்கு நான் உரியன் என்று சொன்னதாக ஆகிறது. ந என்று அது வழிக்கப்பட்டு, எனக்கு நான் உரியனனல்லேன் என்றதாயிற்று. (79, 80)

81. பிறக்குரியனுளவன்ற நன் வவணையத்தைக் காட்டி மிக்கவன்; தனக்கென்றுமன்ற வேகவதைவுக் கூட அழியும்.

(நமஸ்ஸானது அந்யசேஷத்ததைத் தலிக்கிற உகாரத்ததை விவரிக்கிறதாகில் அந்யசேஷத்ததை விவரிக்காமல் ஸ்வசேஷத்ததை மாத்திரமே விவரிக்கிறது என்கொள்க.) பாஷேஷசொருவர்க்கு சேஷப்படுவதென்று வைத்துக்கொண்டால், (அப்படி சேஷத்தவத்திற்கு இசைத்தவனான) தனக்குண்டான வாயியக்காட்டி அந்யசேஷத்தத்தில் திகழ திருப்பமுடியும்; ஒருவர்க்கு அடிமைப்பட இசை யாமல் 'அஹம் மே' என்கிறதென்றால், ஒருபடுத்திக்கொள்ள வழியெல்லாவும். (ஆகவே நமஸ்ஸாக் அந்யசேஷத்ததைக் கழித்தது யுத்தம் என்று கருத்து.)

81. கீழே "உகாரத்ததை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு" என்னப்பட்டது; அந்ய சேஷத்தவத்தையன்றே உகாரம் கழித்திருக்கிறது. தனக்கும் பிறக்கும் உரித்தன்று என்று காட்டியிருக்கிற உகாரத்தை நமஸ்ஸு விவரிக்கிறதாகில், தனக்குரியனன்று என்கிற இவ்வளவையே சொல்ல நின்றுக் போதுமே? பிறக்கு உரித்தன்று என்றத்தையும் விவரிக்கவேண்டாவோவென்று பிறக்கக்கூடிய சங்கைக்குப் பரி ஹாரம் செய்யப்படுகிறது.

தனக்கு சேஷப்படுகை, பிறக்கு சேஷப்படுகை என்ற இரண்டில் மிகவும் கொடியது ஏதுவென்றால் தனக்கு சேஷப்படுகையேயாகும். பிறக்கு சேஷப் படுவானாகில் ஒருவர்க்கு சேஷப்படுகிறது என்கிற அரித்தத்திற்கு இசைத்தவனுக்கையாலே எம்பெருமான தன்னுடைய பலவகையான வவணையத்தைக் காட்டி, அந்யசேஷப்பட்ட அவனை ஸ்வசேஷப்படுத்திக்கொள்ள எளிதாகும். 'பிறரொரு வர்க்கும் நான் சேஷப்பட்டவனல்லேன், எனக்கே நான் உரியேன்' என்றிருக்கும்

புஷ்பத்தில் சேஷத்வத்திற்கு அடியோடு இசையாமையாலே அந்த வ்யக்தியை
உலகசேஷப்படுத்திக்கொள் ளுகை எப்பெருமானுக்கு மிகவும் கடினமேயாகும்,
ஆகவே அந்தசேஷத்வ நிவ்ருத்தியிற் காட்டிலும் மலஸஸ்தாதந்தர்ப்ய நிவ்ருத்தியே
மிகவும் முக்கியமாதலால் நமஸஸஸ் அது செய்யப்படுகிறது எனவதாயிற்று. (81)

82. இத்தாம் விஜாதியைக் கழிக்கிறது. 83. விஜாதியை மூன்று.

84. அதாவது - உபாய விஜாதியும், உபாயவிஜாதியும், ப்ராயவிஜாதியும்.

82, 83, 84 நமஸஸஸ்தானது விஜாதியைக் கழிப்பதாகும். விஜாதிகள்
என்று வகையாக இருக்கின்றன 1. ஸ்வரூபவிஜாதி. 2. உபாயவிஜாதி.
3. ப்ராயவிஜாதி என்று மூவகையாகும். கீழே ப்ரணவத்தினால் தேறின ஸ்வ
ரூபத்திற்கு எது விஜாதியோ அது ஸ்வரூப விஜாதியெனப்படும் ப்ரக்குதமான
உதாரணம். அத்தாத் எடுத்திக்கிற உபாயத்திற்கு எது விஜாதியோ அது உபாய
விஜாதியெனப்படும் மேற்படிவகைய 'நாயாயனாய' என்பதில் சொல்லப்படுகிற
உபாயத்திற்கு எது விஜாதியோ அது உபாயவிஜாதியெனப்படும். [உபேய
மென மூலம் ப்ராயவிஜாதியென மூலம் மூலம் என் மூலம் புருஷாத்தம் என் மூலம் ஒன்றே]
தருமத்தாத்தில் ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷாத்தம் என்ற மூன்றும் திவ்யகூடப்படு
கின்றன வெளிப்பது ஏற்கொள்ளே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது அந்த ஸ்வரூபோபாய
புருஷாத்தங்கள் மூன்றுக்கூட விஜாதிகளும் உபாயாதலால் அந்தமூன்று விஜாதி
களையும் கழிக்கின்றதாயிற்று இத்த நமஸஸஸ் (1) சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்திற்கு
அதன் உபாயமாகிய விஜாதி. (2) உபாயத்தின் வகையையே பார்த்திருக்கை
உபாய உபாயத்திற்கு ஸ்வரூபமானத்தில் தான் அந்விஜாதி விஜாதி. (3) பகவத்
தாதவியமாகிற புருஷாத்தத்திற்கு - அதில் ஸ்வரூபமாகிய புத்தி செல்லுவது
விஜாதி. ஆக இம்மூன்று விஜாதிகளையும் இத்த நமஸஸஸ் எவ்வகை கழிக்கின்ற
தென்பதால்; அஷ்டாங்கமேயில், உத்தரபாற்மணி உத்யமேத நமஸா புமஸா
ஸ்வரூபம் கதி. கம்யம் சிவநிதயீ அபிதேயபுரம் பச்சாதஸ்தாததததத என்று பட்ட
அநுஸிச் செய்தபடியே இத்த நமஸஸஸ்தானது காகாஸ்திரயாயத்தாலே கீழோடே அத்
வடித்தும் மேலோடே அத்வயத்தும் ஸ்வஸ்தானத்திலிருந்தகொண்டும் மூன்று
விஜாதிகளையும் கழிக்கின்றதாயிற்று. (1) கீழோடே அத்வயக்குட்போது 'ஓம் நம'
என்றும்; (2) மேலோடே அத்வயக்குட்போது 'நாயாயனாய நம' என்றும்;
3) ஸ்வஸ்தானத்தையே நோக்குத்போது 'நமோ நம' என்றும். (82, 83, 84)

85. ஸ்வரூபவிஜாதிகளையாவது உயானே நீ வென்னுதையையும்நீயே வென்றிருக்கை;
உபாயவிஜாதிகளையாவது உகையாய் துன்பம் உகையாதோழியை உகையன்
பற்றிநீயே வென்றிருக்கை; ப்ராயவிஜாதிகளையாவது - உபாய
தவகையாகப் பற்றிநீயிருக்கை.

85. கீழ்ச்சொன்ன மூன்று விஜாதிகளும் கழிப்பெற்றவர்களின் அனு
பந்தான முகதானவையாகவாடினால் ஸ்வராதிகளின் வேஷம் தெளிவாகத்
தோன்றுகொள்ளவா தமாதலால் அந்த அனுஸந்தாதக்கரமல் காட்டப்படுகின்றது.
(1) உயானே நீ என்னுதையையும் நீயே வென்றிருக்கை ஸ்வரூபவிஜாதி கழிக்க
வாகும். இதனால் "யானே உயா நனபத வென்றிருத்தேன்" என்று ஆழ்வாரருளிச்

செய்தபடி அறங்காரமமகாரங்களோடு கூடியிருத்தல் ஸ்வரூப விரோதி யென்ற தாயிற்று. "என்னையு மென்னுடைமையையும் உன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக் கொண்டு தின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்று பெரியாழ்வாராளுநர் செய்தபடியே ஆத்மாத்மியங்களிரண்டும் எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றிருக்கை ஸ்வரூப விரோதி கழிந்த நிலைமை என்றதாயிற்று.

(2) "கனாவாய் துன்பம் கனியாதொழிவாய் கனிகண்மற்றிலேன்" என்றிருக்கை உபாயவிரோதி கழிக்கடாகும். தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தாழும் ஒத்தையற்றி நிற்கை உபாயத்துக்கு விரோதியாகையாலே [அதாவது, எத்தோபாயமான எம்பெருமான் காரியம் செய்வதற்கு இடையூறுகையாலே] அந்த ஸ்வயத்தம் கழிந்த நிலைமையை "உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேன். இனிப்போய் ஒருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்றானைய யழிவு கண்டாய்" என்று பெரியாழ்வாராளுநர் செய்தபடியே வேறொரு ரக்ஷகன் மகிழையைத் தேடிச் செல்லேனாலே எனன்றிருக்கை உபாய விரோதி கழிந்த நிலைமை யென்றதாயிற்று.

(3) "மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை உபாய விரோதி கழிக்க யாகும். கைங்கர்யத்தான் உபேயமெனப்படுகிறது. அததன்னிலே ஸ்வபிரயோஜன புத்தி நடையாடிற்றுக்கில் அது தான் அதற்கு விரோதி. கைங்கர்யத்தினால் விரிவின்ற ஆனந்தத்தில் தனக்கு அந்வயமற்றிருக்க வேண்டும். நிலா தென்றல் புஷ்பம் சந்தனம் முதலானவை நிரூபித்து உபயோகப்படுமாணில் அவற்றுக்கு ஸ்வபிரயோஜன மென்பது சிறிதுமில்லாதாப்போலே பங்குகளே ன்றும். "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்கிற திருப்பாளைப் பாகரத்தில் இதனே விவசுத்தம். 'வழு விலாஸடிமை செய்யவேண்டும்' என்கிறவிடத்திலும் 'வழு' என்கிற சொல்லால் இதுதான் விவசுத்தம். ஆகவே கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபிரயோஜனபுத்தி கழிந்த நிலைமையான் உபேயவிரோதி கழிக்க யென்றதாயிற்று. (85)

85. ம: என்னை ஸ்வரூபநாசம்; நம: என்னை ஸ்வரூபோஜ்ஜிவநம்.

அறங்காரமமகாரங்களிலே அந்வயமுடைமை ஸ்வரூபக்கேடு, அறங்கார மமகாரங் களில் அந்வய மற்றிருக்கை ஸ்வரூப வாழ்வு.

86. கீழே வகுத்துக் காட்டப்பட்ட விரோதிகள் மூன்றும் அறங்காரமமகாரங்களையாக நிற்கையாலே அவற்றின் கொடுமையிருக்கும்படியும், அவை கழித்தால் மனம் பாகக் கூடியதான நன்மையும் காட்டப்படுகிறது. [ம: என்னை ஸ்வரூபநாசம்] 'ம:' என்கிறவிதிலே அறங்காரமமகாரங்களிரண்டும் அடங்கியிருக்கும். தன்னிடத்திலே உண்டாகிற மனதை அறங்காரமென்றும், தன்னுடையதான வஸ்துவிலே உண்டாகிற மனதை மமகார மென்றும் சொல்லப்படுகையாலே, ம: என்பதிலே அறங்காரமமகாரங்களிரண்டு முண்டாயிருக்குமென்னக் குறை யுண்டில். அவையிரண்டும் ஸ்வரூபநாசக்களாகையாலே ம: என்னை ஸ்வரூபநாச மெனப்பட்டது. அந்த அறங்காரமமகாரங்களிலே அந்வயமற்றிருக்கை ஸ்வரூபத் திற்கு உஜ்ஜிவனமாகையாலே நம: என்னை ஸ்வரூபோஜ்ஜிவந மெனப்பட்டது. (86)

87. இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பதத்தையும் காட்டும்.

இந்த தமஸ்ஸானது (ஹியோதி சோதத் பஸ்யந்தே வனஸோக்ஷமம்) ஸ்வரூபோபாய பலவகைக் காட்டுதலும் செய்யும்.

88. * தொடுவிக்கியவகைத் தொடுவெனையாயே ஸ்வரூபம் சொல்விறு ;
* வெங்கடத்துறையாகிய தமவெனையாயே உபாயம் சொல்விறு ;
* அந்ததொழுது சொல்வெனையாயே பதம் சொல்விறு.

ஆழ்வாருடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும்படியான "தூவனிக் காமணிமாட போங்கு தொடுவிக்கி மங்கலா தொழுதுகொடு" என்கிற பாகரத்தில் தமஸ்ஸுக்குப் பரியாயமான 'தொழுது' என்ற சொல்லை இடது குக்கையாலே (அகண்ட) தமஸ்ஸு ஸ்வரூபவாசகமாயிற்று; உபாய நிஷ்பந்தமாய்த் தெரிவிக்கும்படியான * வெங்கடத்துறையாகிய தம * என்கிற பாகரத்தில் தமஸ்ஸைப் பரியோகித்துக் கையாலே (அகண்ட) தமஸ்ஸு உபாய வாசகமாயிற்று, பரியதிதகையில் கருத்தினைச் சொல்லுமதான *மேல்கு தொண்டு உகனித்து அந்தி தொழுது சொல்லுபெற்றேன்* என்கிற பாகரத்தில் தமஸ்ஸுக்குப் பரியாயமான தொழுது சொல்லிவிட்டுச் சொல்லிக்குக்கையாலே (அகண்ட) தமஸ்ஸு பலவாசகமாயிற்று.

87, 88. கீழே விவரித்தபடி இந்த தமஸ்ஸானது ஸ்வரூபோபாய புது வார்த்தை விநோதிகளைக் கழிகளும் மாதிரியே யல்லாது அந்த ஸ்வரூபோபாய புதுவார்த்தைகள் மூன்றுக்குப் பரிவாசகமாகவு நிகழும்; எங்ஙனோயெனினில் ஹேமணிமாடபோங்கு தொடுவிக்கிமங்கலம் தொழுதுகொடு * என்றவிடத்து, அவற்று உத்தரனின் நிலத்தளவு, செல்ல சேஷமாய்க்குக்கையாகிய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்விடத்தில் தமஸ்ஸுக்குப் பரியாயமான தொழுது என்கிற சொல் பரியோகிக்கப் பட்டிருக்கையாலே, தமஸ்ஸு ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிற் றயிற்று. * வெங்கடங்கள் * என்ற பாகரத்தில் * வெங்கடத்துறையாகிய தமவென்னலங்கடமையது சுமத்தாக்கட்கே * என்றவிடத்து ஸ்வரூபத்தைத் தமவென்னலங்கடத்தை மூகத்தால் அவனே உபாயமென்னுமிடம் காட்டப்படுகிறது; இங்கு தமவென்று பரியோகிக்கப்பட்டிருக்கையாலே உபாயத்தைக் காட்டிற் றயிற்று. * உண்டு உகனித்தேற்கு * என்கிற பாகரத்தில் கைங்கர்யமும் அதிசயிக்கிற காலத்தில் அதனுடைய மேலெல்லியலே சொல்லுகிற சொல் தமஸ்ஸு—என்பதை * அந்தி தொழுது சொல்லுபெற்றேன் * என்பதனால் ஆழ்வார் காட்டி யருளினார். ஆகவே தொழுது சொல் * என்று தமச்சபதத்தைச் சொல்லுகையாலே தமஸ்ஸு பலவாகிய காட்டிற்றும். (87, 88)

89. " உத்தமமுன்னடியரிக்கடிமை " என்கிறபடியே, இதனே

பாகவதசேஷமும் அறுபத்தேயம்.

"என்னபாத்துறையாயானே" தன் கிருமேயெடே கத்துவகற்ற தானுற்றதும் உன்னடி வரிக்கடிமை" என்று தமவெனையாயே அருளிச்செய்திருக்கையாலே, இந்த தமஸ்ஸிலே விநோதிதவந்திட்டு நிகழுகதே பகவதசேஷத்தவத்தின்பெல்ல தமவான பாகவத சேஷமென்ற அறுபத்திக்கத்தகையது.

89. இந்த நமஸ்ஸிலே பாகவதசேஷத்வமும் அர்த்தாத் அநுஸந்திக்க வேண்டுமாயினாலே அது சொல்லப்படுகிறது. அஹங்கார மமகாரங்கள் அடியோடு தெரிவித்துப் பவத் சேஷத்வம் உள்ளபடி விளங்க நிற்கும் இந்த நமஸ்ஸிலே அந்த பாகவத சேஷத்வத்திற்கு எல்லா நிவரண பாகவத சேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கப்படவேண்டும் திருமங்கையாழ்வானுடைய அருளிச் செயலே இதற்குப் பிரமாணம். "மற்றமோர் தெய்வராதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன் உற்றது முன்னடியாக் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் தின்றிருவெட்டெழுத்துங் கற்று நான், கண்ணுபுத்துறையர்மானே." (8-10-3) என்ற பெரிய திருமொழிப் பாசும் காண்க (69)

90. இது - அகாரத்திலேயே சொல்லுவதன் உபாத்திரம் யெவ்றுஞ் சொல்லுவதன்.

சிறுச்சொன்ன பாகவத சேஷத்வம்தான்மாமானது. அந்நியரத்தியோடு கூட அகாரத்திலேயாவதொன்றே சொல்லுவதொன்றே. அந்நியரத்தியோடு சேஷத்வமொன்றே மான உபாத்திரம் வாகவதமென்று சொல்லுவதொன்றே.

90. அநுஸந்தியமாகச் சொன்ன பாகவத சேஷத்வம் இந்த நமஸ்ஸிலே அல்லாமல் கீழே அகாரத்திலேயே அநுஸந்திக்கப் படாமென்று சிலரும், உகாரத்திலே அநுஸந்திக்கப்படாமென்று சிலரும் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அந்தப் பஷங்களும்தான் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. பிரணவத்தில் முதற்பதமான அகாரத்தில் ஏறிக்கழிந்த சூர்த்தியினாலே ஆத்மாவின்னுடைய பாகவத சேஷத்வம் சொல்லப்படுகையாலே அந்த சேஷத்வத்தின் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தின் அநுஸந்தானமும் அந்த அகாரத்திலேயே உணரணப் பரப்பதம் என்று சிலர் சொல்லுவார்கள்.

அகாரத்திற்கு அடுத்ததான உகாரமானது அந்நியரத்தியோடு சேஷத்வத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறது. அந்நியரத்தியோடு சேஷத்வத்துக்கு எல்லா பாகவத சேஷத்வமானையாலே இதின்னுடைய அநுஸந்தானம் அந்நியரத்தியோடு சேஷத்வமான அந்த உகாரத்திலேயே பண்ணப் பரப்பதம் என்று சிலர் சொல்லுவார்கள்.

இந்த பாகவத சேஷத்வமென்பது ஸாக்ஷாத் சம்பந்தத்திலிருந்து கிடைக்காமல் அர்த்தபலத்தாலே கிடைப்பதொன்றாகையாலே இதை எந்த இடத்திலே அநுஸந்தித்தாலும் குறையிலில்லை. ஆனாலும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற கத்தல் நன்றாகக் கழித்தவிடமாகிய நமஸ்ஸிலே அதை யநுஸந்திப்பது மிகப் பொருந்துமென்று ஆசிரியருடைய திருவுள்ளம். (90)

91. எவ்வளவு தனக்கேயாயிருக்கும்; அகித்துப் பிரிக்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மாதனக்கும் பிரிக்கும் பொதுயாயிருக்கின்ற முற்பட்ட நிலை; அவ்வளவிற்கு, அகித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக்கேயானவனுமென்கிற நமஸ்ஸின்.

நமசு சப்தார்த்தம் தெருசிற்படிவதற்கு முன்பு உண்டான நிலை எப்படியப்பட்ட தென்னில்; ஸ்வாதந்திரியமே வடிவான ஸ்வேதவரண ஸ்வார்த்த பரணயே யிருப்பன்; பரதந்திரியமே வடிவான அகித்து பரார்த்தமாயே யிருக்கும்; ஆத்மா

நுஞ்சுமடையாவே ஸர்வத்தாரணம்; சேஷத்வமடைவாயாவே பராத்மத்து மிருபயம் எனப்படும் (முடிபட்ட திசைவு). அப்படிக்கொண்டித் ததபுத்தத்தினால், பராத்மத்தல் மெய்யாவது அத்தனை தோலில் 'தமக்கே யாக வெண்கொடியினுமிதே எனக்கே கண்ணனா யாக கொள் தனோ' என்று ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியே படியே அத்தலைக்கே தமையாபடி வித்யாகர் கொள்ள வேணுமென்கிறது.

91. தமஸ்ஸாநி பொருளி மணவதற்கு முன்னே சேகரிக்கத்து இரக்கக் கூடிய திணைவு, அதற்குப் பின்னே உண்டாகக்கூடிய தல்வம் உடையது கின்றது. சித்து, அசித்து, சுசுவரன் என்று அர்த்தமுடைய அநிமாநா; இவற்றுள் சுசுவரன் ஸ்வதத்திரேன யாதலால் அன்ன தனக்கேயாய்ந்ப்பவா என்றும், அசித் தானது சைத்தயமற்றதானையாலே தனக்கேயாய் ரக்க யோக்யவாதையறுப பராத் தமாயே யிருக்குமென்றும், சேதநனுபவன் லுப்த சதுத்தியில் சொன்ன சேஷத்வத் தையும் மகாரத்திர சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையு முடையனுமாகையாலே சேஷத் வத்திற்கு அநுகுணமாகப் பராத்மத்துயை ரக்கவும், ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு அநுகுண மாக ஸ்வாத்ருத்துயை ரக்கவும் ஆக இரண்டுக்கும் பொதுவான யோக்யவாதைய யுடையவன் என்றும் தமஸ்ஸாக் த முன்னே பிறக்கக்கூடிய திணை, தமஸ்ஸாநி பொருள் தெஞ்செல் மயறின தெய்வ வெள்ளில்; சைத்தயமற்ற அசித்தானது எப்படி தனக்கொ ற்ருக்காக உயர்ந்தே பராத்மே யாய்ருக்குமோ அப்படியே சேதநனும் ஸ்வாத்ருத்தவப், தித்த லேசமுடைய தனக்கேயாக எண்கொள்ளு மீதே எனக்கே கண்ணனா யாக கொள் தமபோ என்று ஆழ்வாரருள்க் செய்த படியே அத்தலைக்கே தமையாபடி வித்யாகவகையான வேணுமென்கிற இத் ததைத்தான திணையிற்று. தமச்சபதாத்தஜ்ஞானத்திற்கு துலபமமான தலைவே பலன் என்றவற்று. (51)

92. அதாவது தோகதராவீத சுவரன் அழிக்குமபோது தோகக்கேணுமென்ற அழியா தொழுக.

அத்தலைக்கே தமையாபடி வித்யாகப் படுகலாவது (என்னவென்றால்), தமத்தோடே கலந்து பரிமாறுகிற ஸமயத்தல், தம் விவரமோற்றத்தாலே தாழ் நின்று பரிமாறுகிற எம்பெருமான் தம்முடைய சேஷத்வத்தை உறிக்குமளவில், 'தமது சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை தாம் கையாற்றிக்கொள்ளவேண்டாவோ' என்று நினைத்து (தாச்சீயம் யவத்து துருத்தி), அம்பெருமானுடைய தோகத்தை அழிக்காம னிருப்பதுதான். [அவனுடைய பரிமாற்றங்களுக்கு எவ்வாற்றாக்கப்பட்டிருக்கை]

92. கீழே "தனக்கேயாக எண்க் கொள்ளவேணுமென்கிறது தமஸ்ஸாநி" எனப்பட்டது; அதில் "தனக்கேயாக" என்றதை நன்கு விவரிக்கிறது இப்போது. அத்தலைக்கே தமையாபடி வித்யாகப்படுகையாவது என்னவென்றால், தோக்தா வான எம்பெருமான் தனக்குக் கலந்து பரிமாறுகிற ஸமயத்தில் "வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காண்கலென்று ஆர்வற்ற வெண்ணையெழிய என்னல் முன்னம் யரித்துத் தானென்னை பூற்றபடுகினால்" என்னுமாப்போலே தலைதடு மாருன அசித்வேசத்தாலே தாழ்நன்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை

யழிக்க தோத்தால். 'தம்முடைய சேஷத்வத்தை நாம் தோக்கிக் கொள்ளவேண்டுமே' யென்றெண்ணி தைச்சியம் பாவித்து இறய்த்து அப்பெருமானுடைய போகத்தை அழிப்பதென்று ஒன்றுண்டாகும்; அது உண்டாகப்பெறாமல் செய்ததலை யெழு நூற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்துகொள்ள உ என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த புனை வினே எதற்கும் இசைத்து நிற்கையாயிற்று—அத்தலைக்கே ரஸமாய்படி வித்யோகப் படுகையாவது. (92)

93. அழிக்கக்கு நேது கீழே சொல்வீற்று; மேலுஞ் சொல்வீறும்.

பரிமேதாயம் போல் விடத்து பரிமேதானின் இவன் தைச்சியம் பாவித்து இறய்த்து அழிப்பதென்று போகத்தை அழித்ததற்கு எது நேதுவோ அதுவாவது. 'சேஷதவமே துதமாவது, ஸ்வரூபம்' என்று அறகிவிடுமதான ப்ரணவத்திலே சொல்வீற்று போலே உயக்கத சூர்த்தயிலும் அதுசொல்லப்படும்.

93. போகதவையில் எம்பெருமான் தலைதடுமாறாக அநுபவிக்கிற ஸமயத் தில் அப்படிப்பட்ட போகத்தை அழிக்காம விடுக்கவேண்டுமென்று கீழே சொல்வீற்று. உப்ரஸக்தஸ்வையவ நரி ப்ரதிஸேதம் என்கிற தியாயத்தாலே அழிக்கைக்குப் ப்ரஸக்தி விருத்தாவனியே அனை திஸேதிக்கவேண்டும்; ப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்று கேள்வியுண்டாகு மளவில், அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறது சேஷத்வமே அந்த மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று கீழே ப்ரணவத்தில் சொல்லி விடுக்கையாலே அந்த சேஷத்வமே எம்பெருமானுடைய தலைதடுமாறான போகத்தை அழிக்க நினைப் பதற்கு நேதுவானையாலே அது கீழே சொல்லப்பட்டது மேல் சூர்த்தியிலும் அது சொல்லப்படும் என்றதாயிற்று. (93)

94. இத்தினைவு பிறத்தியோதே க்குதக்கூதயன்; இத்தினைவு இக்காதையோது என்னை துஞ்சுதவகலும் க்குதம்; இத்தினைவில் என்னை ஸூக்குதவகலும் உண்டு; இது இன்றிக்கியிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாக்கலும் ப்ராயசத்தாக்கலும் தியுப்யோஜனங்கள்; இதுதன்னுதே என்னைப் பாபங்களும் போம்; என்னைப் பலன்களும் உண்டாம்.

இந்த பாரதத்தரிய ப்ரதிபத்தி பிறத்தவாரே இவன் தம்முடைய விதத்துக்காகச் செய்யவேண்டுமதெல்லாம் செய்துவிடத்தவையாகுக. இப்பாரதத்தரிய ப்ரதி பத்தியில்லாவிடும், எல்லாப்பாபங்களும் இவனுடே செய்யப்பட்டதாய் ழுடியும். இப்பாரதத்தரிய ப்ரதிபத்தியொன்று திருக்குமாவிக் கல்வா ப்ரதிநேதுவான ஸகல ஸூக்குதங்களும் செய்யப்பட்டதாய் முடியும். இத்தினைவு இல்லாமல், இவன் பண்ணுகிற யாகம் முதலிய கருமங்களும், ப்ராயசத்தம் முதலானவை களும் பழுதேயாம். இத்தினைவிலும் ஸகலப்பாபங்களும் தொலைவும்; பிறப்பிறப்பு தீக்குதல் முதலாக அந்தானிச் சேவகமீறாக ஸகல பலன்களும்முண்டாகும்.

94. தமச் சப்தத்தின் பரமதாத்பர்யமான பாரதத்தரியத்தின் உணர்ச்சி யினால் வீனாயும் நன்னமகள் இனிக் கூறப்படுகின்றன. ஒருவன் தன்னுடைய விதத்துக்காகச் செய்யவேண்டுமதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவனாக ஆக வேண்டுமானால் 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேண்டும்' என்கிற இந்த அத்யந்த

பாரதத்திய வுணர்ச்சியைப் பெற்றவனாக ஆதல்வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி உண்டாய்விட்டால் அவன் கருதக்கூடியனையாவன். இவ்வுணர்ச்சி உண்டாகாதவனில் ஸகலவிதமான பாவங்களும் அவனுல் செய்யப்பட்டனவேயாகும். *கீழ் தேவத கருதம் பாடம் சேரேண ஆத்மபறியாரிணை என்பது இதற்குப் சீரமைமாக அநுஸந்திக்கவுரியது. இவ்வுணர்ச்சியிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு என்றது - எல்லா ஸுக்ருதங்களும் பண்ணினால் எம்பெருமானுக்கு எப்படிப்பட்ட உகப்பு விளையுமோ அப்படிப்பட்ட உகப்பு இப்பாரதத்திய வுணர்ச்சி யுண்டாகவே விளையுமென்றபடி. இந்தப் பாரதத்தியவுணர்ச்சி இல்லாமலிருக்கச்செய்தே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளவுகப்புக்காக இவன் பண்ணும் யாகம் முதலிய உருவங்களும் தன் பாவங்கள் தொலைவதற்காகப் பண்ணும் கருச்சரம் சாத்திராயணம் முதலிய ப்ராயச்சித்தங்களும் எம்பெருமானுடைய உகப்புக்கும் தன் பாவம் தொலைவதற்கும் உறுப்பல்லாமையாலே பயனற்றவையாம். ஆப் பாரதத்திய வுணர்ச்சி யினாலே எம்பெருமான் இவன்திறத்தில் மிக்க அநுகரணத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனது திகரணரூபமான ஸகல பாவங்களும் தொலையும்; ஸம்ஸாரநில்குத்தி முதலாக தீத்ய கைங்கரிய மளகைகளிண்டான ஸகல பலன்களுமுண்டாம். ஆக இவ்வளவும் நடுவிற்பதமான நமஸ்கரின் -அத்தமம் விவரித்தபடி. (94)

94. நாராயணனென்றது - நாரங்களுக்கு அபரிமொன்றபடி.

95. இனி நாராயணபதத்தின் அத்தமம் விவரிக்கப்படுகிறது. நாராயணனென்கிற திருவாமரத்திற்கு இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தி செய்ய இடமுண்டு; தத்புருஷஸமாஸம் பறஸ்வரீநரிஸமாஸம் என இரண்டு வகையான ஸமாஸங்கள் இவகே கொள்ளலாம். "நாரானும் அயநம்—நாராயண" என்பது தத்புருஷஸமாஸம்; "நார: அயநம் யாய ந:" என்பது பறஸ்வரீநரி ஸமாஸம். இவற்றுள் முத்தற டின்னம் தத்புருஷஸமாஸத்தைக்கொண்டு "நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி." என்று கூறப்பட்டது. (95)

96. நாரங்களை—நீத்யவஸ்துக்களினுடைய தீத்ய.

97. அவை யாவன — ந்துநாதந்தாமசத்தவாதிகளும், ந்துநாதந்தயாதிகளும், வாதஸ்ய ஸௌசீல்யாதிகளும், தீதுமேவியும், காத்தி ஸௌகுமாரியாதிகளும், தீவயுஷணங்களும, தீவயாஜதங்களும, பேயேயிரட்டியால் தோடக்கமான நாயிராதிகளும், நீத்யவஸ்துக்களும், சத்யவயாதிகளும், தீதுவசகீகார்த்தம் முதலிகளும், கணூத்பதும், ரக்ததும், பரமகாசாரம், பரக்குத்தும், பத்தாதிராக் களும், காவேரம், மஹாதீ திகரணங்களும், அண்டங்களும் அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்.

98, 97. நாரங்களென்றால் என்ன? எனினில்: நீத்ய வஸ்துக்களின் அழகமே நாரமென்பதும் அவைதாம் எவையென்னில்: பகவதஸ்ஸுயா திருமக தீமயங்களான ஜ்ஞான ஆதத்த அமலத்வ அநந்தத்வங்கள், திருதேஸ்ஸரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞானசக்தி பல ஸுசீல்ய விரிய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட் குணங்கள். வாதஸ்ய ஸௌசீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌடெயங்கள் முதலிய

எண்ணிறந்த கல்பாண குணவிசேஷங்கள், அஸாதாரண தீவ்யமங்கள் விக்ரஹம், இச்சையினால் உரிசாநிக்கும் பலபல விக்ரஹங்கள். அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தரிய ஸௌகுந்தரிய ஸௌவாநாத் குணங்கள். அத்திருமேனிக்ஞ்ச சாத்தும் எண்ணிறந்த திருவாரணங்கள், அழகுக்கும் அடியலர் விசை கெடுக்க உகக்கும் உடலாவிருந்துள்ள தீவ்யாயுத விசேஷங்கள், பெரிய பிராட்டியார் முதலான தாச்சிடர்கள், அந்த உருட விஷவக்ஸேதாதிகளான நித்யஸூரிவர்க் கங்கள். உகங்கியத்திற்கு உபகரணங்களான குடை சாமரம் திருவாலவட்டம் வட்டில் படிக்கம் முதலானவை; சண்டிரசண்ட பகரஸுபகர ஜய விஜயாதிக ளான திருவாசல் உட்கும் முதலிகள், குழை குழதாஷா முதலான கணுதிபதிகள், ஸம்ஸாரஸாகரத்தை உகந்து அகன்றப்பட்ட முக்தர்கள், பரமபதம், மூலப் பிக்குதி, இத்த பிரகந்திக்தானளே உருமாய்த்து கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளான ஆத் மாக்கள், பகல் இரவு முதலிய பாரதாநுகூடவர் கூடின காலம், உறுத்தத்தவம் முதலாக நிரதீவ்யமானவையுண்டான இந்திது மூன்று தத்துவம், அண்ட விசே ஷங்கள், அண்டத்துக்குட் பட்ட தேவ மனுஷ்ய தீயக் ஸ்தாவர விசேஷங்கள் ஆக இவ்வளவும் நாராயணனுடையனாம்.

"நாராயணரவா நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்" என்று முன்னே சொல்லி வந்தது. பிரகர வளவிக்தாசீரது அநித்ய வஸ்துக்களையும் சேர்த்து எண்ணி யிருப்பது எவ்வளவு பெருந்துடையது சில சங்கடங்களும். கேள்விகள்; அநித்ய வஸ்துக்கள் எதுவுமில்லை; எல்லாம் நித்யவஸ்துக்களோடும் கூடாது; நித்யவஸ்துக்கள் எதுவுமில்லை; எல்லாம் நித்யவஸ்துக்களோடும் கூடாது; நித்யவஸ்துக்கள் இரு வகையாகும் ஸௌந்தர ப்ரபலமேதா நித்யவஸ்துக்களாகும் நித்யவஸ்துக்கள் இரு வகையாகும் "சௌந்தரநகரமடக்கவாதிகளும்" என்று தொடங்கி "காலமும்" என்னுமளவும் ஸௌந்தர நித்யங்களான வஸ்துக்கள் சொல்லப்பட்டன; அதற்குமேல் ப்ரவாஹ நித்யங்களான வஸ்துக்கள் சொல்லப்பட்டன. ஒரு காணம் உற்பத்தியிற் ப்ரமேயில்லாத வஸ்துக்கள் ஸௌந்தர நித்யங்களெனப்படும். உற்பத்தி விநாசங்கள் இருக்கச் செய்யே யும் முன்புண்டான நாமரூபங்காதிகள் மாறுமணிக்ஷப்பெற்ற வஸ்துக்கள் பிரவாஹ யும் நித்யங்களெனப்படும். ஆக நாரபதார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. (98-97)

98. அயதமேவ்ரத—இவற்றை ஆர்ய மென்றபடி.

98. இனி அயதபதார்த்தம் கூறப்படுகிறது. அயதமாவது ஆர்யம்; நாரங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் நாராயணன் என்றதாயிற்று.

99. அங்மனன்றிக்கே, இவையனை ஆர்யமாகவுடைய வென்னவுமாம்.

99. அங்மன என்றதற்கு ஸமாஸார்த்தம் தன், பறாங்ரீதி ஸமாஸார்த்தமாம் வென்னலாம்.

99. நாராயண பதத்திற்கு தத்புருஷஸமாஸமும் பறாங்ரீதி ஸமாஸமும் ஆக இரண்டு வகையாட்ட ஸமாஸங்கள் செய்யலாமென்று முன்னம் சொல்லப் பட்டது. அதில் தத்புருஷ ஸமாஸஸித்தமான அத்தம் கீதே விவரிக்கப்பட்டது. பறாங்ரீதி ஸமாஸஸித்தமான அத்தம் இப்போது கூறப்படுகிறது. நாராயண னென்கிற பதத்திற்கு நாராயண ஆர்யமாகவுடையவன் என்கிற பொருளும்

கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. நாரங்களைப்படுகிற தித்யவஸ்துக்கள் எம்பெருமானிடத்திலே இருக்கின்றனவென்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் தேறும். அவற்றிலே எம்பெருமான் இருக்கிறவென்று பஹுஃரீதிரி ஸமாஸத்தால் தேறும். ... (99)

100. இவையின்கூறும் பரித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கம்.

கீழேகாட்டிய இரண்டாப்பட்ட ஸமாஸங்களிலும் தேறவதென்னவென்றால், பரத்வ ஸௌலப்யங்கம் தத்புருஷனாகப் பரத்வமும், பஹுஃரீதிரியிலே ஸௌலப்யமுமாம்.

100. மேற்சொன்ன இரண்டு ஸமாஸங்களாலும் பரித்தது இன்னதென்கிறது. 'நாரங்களுக்கு அயதம்' என்ற தத்புருஷ ஸமாஸத்தினாலே அத்தத்தினால் பரத்வம் பரித்ததாகும். ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையென்பது தானே பரத்வம். 'நாரங்களை ஆதாரமாகவுடையவன்' என்ற பஹுஃரீதிரிஸமாஸத்தினாலே அத்தத்தினால் - மிகப் பெரியான தான் ஸகல சேதநா சேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் பரித்ததாகும். ... (100)

101. அத்தியாயிதவமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமாயவமம்.

101. கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகையான ஸமாஸங்களாலும் பரத்வஸௌலப்யங்கம் பரித்தனவாகச் சொல்லுவதும் தவிர, அத்தியாயிதவம் உபாயத்வம் உபேயத்வம் ஆக இரண்டாகும் பரித்தனவாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. எங்குனேயென்னில்; நாரங்களில் தான் இருக்கிறான் என்பதனுலே அத்தியாயிதவம் ஸித்தம். அயதம் தமையது எனே வ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்திக்கக்கூடியது, கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்திக்கக்கூடியது. "வ்யதே அத்தேத்யயதம்" என்பது கரணே வ்யுத்பத்தி. "வ்யதே அனௌ இத் அயதம்" என்பது கர்மணி வ்யுத்பத்தி. முந்தின வ்யுத்பத்தியில் அம்பெருமான் உபாயமாக நிற்பவன்; முந்தின வ்யுத்பத்தியில் உபேயமாக நிற்பவன்; ஆகவே அத்தியாயிதவமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் பரித்தனவாகும். ... (101)

102. எம்பிரானெத்தை யென்கையானே, சர்வானே என்னவெழுந்தையுமென்று சொல்லும்.

102. கீழே திருத்த கர்மணிவ்யுத்பத்தியினால் பரித்த உபேயத்வத்துக்கு ஸங்கோசம்கல்லாமையாலே அத்த உபேயத்வமானது *தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்* என்னும்படி, மாற்றுதவம் முதலான ஸர்வப்ரகார லிசிஷ்டமாய் நுக்கையாலும், பத்துவாபமும ப்ராப்யமாகையாலும் *சர்வன் ஸர்வவத பத்து* என்பது நாராயணபதத்தால் ஸித்தம். ஆனது பற்றியே இந்த நாராயண சப்தத்தின் அத்தத்ததை அதுஸந்திக்கிற திருங்கை யாமுவரும் *எம்பிரானெத்தை யென்னுடைச் சுற்றமெனக்கர சொன்னுடைவானுள்* என்று ஸகலவித பத்துத்வத்தையும் அறங்ஞ்செய்தார். ... (102)

103. தம் பிராங்கனவன்றம் அவன் தமக்காயிருக்கும்.

தம் எம்பெருமானுடைய பற்று ஸம்ஸாரிகளோடு உறவு கொண்டிருக்கும், எம்பெருமான் தமக்கு லிதபானுபே நடந்து போகுவன்.

103. எம்பெருமானே ஸகலவித பத்துவுமாகில் அவன் நமக்குச் செய்யும் நன்னை ஏதென்னில்; நாம் அப்பெருமானோடு ஸம்பந்தமற்று அந்பரராக இருக்கு மிடத்தும் நமக்கு ஆபீழக்கியமுண்டாகும்படியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நம் டக்கனிலே ஊற்றமுற்றிருக்கையேயாம். (103)

104. இஃ மடமுட்டுவாரைப்போலே உடம்பெய்திட்டு ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போகும்.

(துர்மானத்தாலே விட்டவிட்டு அசைந மக்களுக்கு) இரக்காலங்களிலே அசலந யாதபடி மடங்களிலே புறப்போயாரைப் போலே, கண்ணனுமே அந்தராத்மாவா யிருந்து சேதனர்களின் ஸத்தை ஏற்பட்ட காலத்தொடங்கி ஸந்தித்துக்கொண்டு போகுவன்.

104. நாம் அந்பரராயிருக்கவும் எம்பெருமான் நமக்கேயாயிருந்து கொண்டு செய்வதுதான் ஏதென்னில்; சில பிள்ளைகள் தாய்தகப்பன்மாரிடத்தில் விரோதங்கொண்டு அவர்களோடே கூடியிருந்து உண்ணமாட்டாதே பட்டினி கிடந்து திரியுமளவில், அத்தாய்தந்தையர் அவர்களையும் விடமாட்டாமல் அசலந யாதபடி இரக்காலங்களிலே மடங்களில் மறைந்திருந்து நேறாகக்கொண்டு உண் டிப்பது போல், எம்பெருமானும் தன் பக்கனில் தலைசாய்க்கமாட்டோமென்று ஸ்வாதந்திரியங்கொண்டாடித் திரிகிற சேதனர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மா வாய் இவர்கள் ஸத்தையே பிடித்து ஸந்தித்துக்கொண்டு போகுவதுண்டே, அது காண்மின்.

ஆக இந்த நாராயண பதத்தாலே கைங்கரியத்திற்கு உத்தேசிய முதுனா எம்பெருமான் படியைச் சொல்லியாயிற்று. ... (104)

105. 'ஆய' என்கிற வித்தால், சென்றந் குடையமென்கிறபடியே என்ன வடிவமகனும் செய்யவேண்டுமென்றபேய்க்கிறது.

105. நாராயண பதத்தின்மேல் ஏறிக்கிடக்கிற சதுர்த்திவிபக்தியானது கைங்கரிய பிரார்த்தனை உண்ணுகிறபடியைத் தெரிவிக்கின்றதென்கிறது இனி. சென்றந் குடையம் இந்நிதால் சிங்காசனமாம், தின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் — என்றும், புண்ணியாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புலகுமணியாம் திருமாவற்கு அரவு என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியே திருவனந்தாழ்வானைப்போலே எவ்வகைப்பட்ட கைங்கரியங்களும் செய்ய வேண்டுமென்கிற அபேனை அ சதுர்த்தி விபக்தியினால் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிற தென்றதாயிற்று.

[முலத்தில் "ஆயகென் றிவித்தால்" என்ற நுபத்தில் சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; அதாவது, வியாகரண சாஸ்தரப்படி (ஆய) என்று கிடையாதே; சென்றந் குடையம் என்கிற பாணநிஸந்திரத்தினால் வே என்பதற்கு 'ய' என்பது ஆதேசமாக வந்து ஸ்தாநிவத் பாவத்தாலே தீர்க்குந் ப்ராப்தமாயிருக்கிறவத்தனே போக்கி ஆய என்கிற ரூபம்ஸ் லேயே; அப்படியிருக்க (ஆய கென்கிறவித்தால்) என்று அருளிச்செய்தது எப்படி பொருந்தும்? என்று சங்கிப்பார்கள்; இதற்கு ஸமாதானமாவது, இது மந்த்ரமாகை

உலே மந்திர சாஸ்திரத்தில் மந்திரபிரகாசத்தில் (அத்ய) என்று எடுத்திருக்கை உலே அதையடி யொற்றி அருளிச்செய்ததானையாலே பொருந்தாமை யொன்று இல்லை.) "அம் பிஸும், ஆயேதி சக்தி" என்றதை அருளத்திப்பது. (105)

106. நாயக்கையே தங்கையே நாயக்கையே என்று வைத்துக் கைங்கரியத்தைப் பரத்தனைக்கக் கூடுமோ எனவின்.

107. "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கரியப் பரத்தனை வந்ததென்று; வைகுப்பரவுத்தம்.

106, 107. கீழே நமஸ்ஸுக்கு அத்யந்தபாரதந்திரியமன்றோ பொருளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தனக்கென்று ஒன்றை விடும்புகைக்கு யோக்கதை விரட்டாமையன்றோ அத்யந்த பாரதந்திரியமாவது; அப்படிப்பட்ட பாரதந்திரியத்தித விருத்தமாக இப்போது கைங்கரியத்தை விரும்பி அபேஷித்தல் யுக்தமே வெள்ளில்; யுக்தமே. கைங்கரியத்தை பரத்திப்பதானது ஸ்வரோகத்தால் வரமான அறங்காரத்தாலே விளைவதாய்க்கொண்டு வந்தேறியானதன்று; சேஷிக்கு அதியந்ததை விளைந்தே தான் தரிக்கவேண்டியவனாகையாலே சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றினதே உம். ஆனதாற்றியே "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேன்" என்று சுவசேகராழ்வார் அத்யந்த பாரதந்திரியத்தோடே கைங்கரியப் பரத்ததையும் பண்ணியிருக்கிறார். ஆக ஸ்வரூப ரயுக்தமானையாலே கைங்கரியத்தைப் பிரார்த்தித்தல் யுக்தம்.

[* படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே * என்கிற விதில் கைங்கரியப் பிரார்த்தனை எங்கே கிடக்கிறது? எனில்: "உன்பவளவாய் காண்பேன்" என்பதில் அது உணரத்தக்கது நாம் சேஷிக்கு அதியந்ததை விளைத்தோமோ என்பதை சேஷியினுடைய முகவிகளும் கண்டே அறியவேண்டுதலால் அதற்காகவே "உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்றாராழ்வார். ஆகவே அது கைங்கரியப் பிரார்த்தனை பண்ணினபடியேயாம் என்று கொள்க.] ... (106, 107)

108. ஆகையால் *வருவினாடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் * என்கிறப் பரத்தனையைக் காட்டுகிறது.

108. கைங்கரியத்தைப் பரத்திப்பதானது வந்தேறியல்லாமல் ஸ்வரூப ரயுக்தமாகையாலே *ஒழிவில் காலமெல்லா டுடனாய் மன்னி வருவிலாவடிமை செய்ய வேண்டு நாம் * என்று ஆழ்வார் விரும்பியபடியே அடிமையில் ஒன்றும் தவறாதபடி ஸகல கைங்கரியங்களும் செய்யவேண்டுமென்கிற பரார்த்தனையை உத்தரத்திப்பகதி விளக்கித் தயிற்று. ... (108)

109. கன்னாக்கண்டு கற்பனை காத்தற்றிக்கு முன்பே

கன்கள் துஞ்சுதனைகிறபடியே காண்பதற்குமுன்பு உறக்கமிடின்;
கண்டால் *ஸதா பரத்தையாகையாலே உறக்கமிடின்.

109. மேற்கூறிய கைங்கரியப் பிரார்த்தனை பாரதமாக நடக்கும்படியான உத்தியோகப்படி பேசப்படுகிறது. *இமையோர்கள் குழாமதொழுவதுஞ் குழுவதுஞ்

செய்தொல்லியைக் கண்ணுரக்கண்டு உறுவதோர் காதலுற்றுக்கும் உண்டோ
கனகன் துஞ்சுதலே. என்னுமாயோலே எம்பெருமனை ஸேவிப்பதற்கு முன்பு
ஜ்ஞான ஸங்கோசமாகிற உறக்கம் கிடை யாது. கண்டகாலத்திலே உதவிஷ்டேணு
பரமம் பதம் ஸமா பாயந்தி ஸுரயா. * என்று உபநிஷத்து ஒதினபடியே நித்திய
பவம் பண்ணுதலாலே பின்பும் உறக்கமில்லை. இப்படி எப்போதும் உறக்க
மில்லாதபடியாகவாயிற்று ப்ராப்யநுசிவனையார் பாடிவிருப்பது. ... (100)

110. *பழுத்த பையினுள் போயினவன் *று இறத்தானேக்கு
உப்பிடுகிறவனுக்கு உறக்க மில்லை

110. உறக்கமில்லாமலுக்கு மற்றொரு காரணமுமுண்டு: *பழுதே பல
பகலும் போயினவன் *று அஞ்சியாதேவர் * என்று பொய்கையாழ்வாரருளிச் செய்த
படியே, பகல்த் விஷயத்தை இப்போது அனுபவிக்கும்போலே பண்டெல்லாம்
அனுபவியா டல் அநேககாலம் வியர்த்தராய்க் கழிந்துபோயிவிட்டோ! என்று
இறந்த நானே நினைத்து வருந்தி ஆகாரத்தம் பண்ணுமதிகாரிக்கு மேலுள்ள காலத்
தில் உறக்கம்வர அவகாசமில்லை. ... (110)

111. *அவற்ற நான் பிறத்திலேன் பிறத்தியின் பிறத்திலேனெனது நின்றுக்கிழை

111. அன்றியும் * அன்று நான் பிறத்திலேன் பிறத்தியின் பிறத்திலேன் *
என்கிற திருமொழியையாழ்வானுடைய பாடியிலே மீடுப்பார்க்கு பகல்த் விஷயத்தில்
அறவு பிறத்தியின்பு உறப்பதற்குப் ப்ரஸக்தியை கிடையாது.

ஆக இவ்வளவால்—பகல்த்விஷய வைலக்ஷணிய முணர்ந்தவர்களின்படி
இப்படிப்பட்டதானையாலே இந்த கைக்காய் ப்ராபத்ததை இடையறாமல் நடக்கு
மென்றதாயிற்று. ... (111)

112. இவ்வுடமைதான் *ஒழிவீக் காலமெல்லாழ்நாய் மன்னி * என்றுபடியே
விவதேச விவகால விவரணைகளிலும் அநுபதித்தும்.

112. இனிமேல் இந்த கைக்காயத்திற்கு தேசதியமம் காலதியமம் ஒன்று
மில்லாமை கூறப்படுகிறது. * ஒழிவீக் காலமெல்லா ழ்நாய்மன்னி வழுவின
வடிமை செய்யவேண்டும் நாம் * என்று எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா தேசங்
களிலும் எல்லா அவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று கைக்காயம் பண்ணப்பெறவேண்டு
மென்று ஆழ்வார் ப்ராபத்தித்தபடியே இவ்வுடமை ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வ
வஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்து செல்லும். ... (112)

113. எட்டிதழையாய் மூன்று சாடாயிருப்பதொரு மங்கனசுத்தம் போலே திருமத்தம்.

எட்டுத் திருவகாரங்களையும் எட்டு இழையாகக் கொண்டதாய் மூன்று பதங்களையும்
மூன்று சாடாகக் கொண்டதாய் இப்படி வேகவிவகணமாயிருப்பதொரு
மங்கனசுத்தம் போன்றதாய் இத்திருமத்தம்

113. உலகத்தில் ஸ்திரீகள் மயகனசுத்தம் தரிப்பதானது இவள் புருஷ
னுக்கு அநத்யாஹை என்று காட்டுவதற்கு ஆக்குடபோல்லை இந்தத் திருமத்தா
த்தைத் தரிப்பதானது சேததர்கள் எம்பெருமானுக்கு அநத்யாஹை பூதர்கள்

என்பதைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்பது தோற்ற இத்தி நுமந்தரம் ஒரு மங்களஸூத்ரமாக நிருமிக்கப்படுகிறது. உலகத்தில் மங்களஸூத்ரமானது பதினாறு இழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும்; இது அபாயக் காலம் விலாசுண்ணமான நீதியிலே எட்டு இழையாய் மூன்று சரடாய் நுப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலேயாம். எட்டு அக்ஷரமிருப்பது எட்டு இழையாகவும், மூன்று பதமிருப்பது மூன்று சரடாகவும் கொள்ளப்பட்டது. ... (113)

113. இத்தால் எவ்வளவு துன்பங்களுக்குப் பத்யாய் பிறநாஷிக்கு மேலாகிறது.

இதனை மங்களஸூத்ரம் சொன்னதனால், எப்போதுமாவும் ஆதாரங்களுக்குக் கணபஞ்சிபுத்துகொண்டு சூழ் பத்யாத தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.

114. திருமந்தரத்தை மங்களஸூத்ரமாக நிருமித்துச் சொன்னதனால் என்ன தேற்றிற்று? என்னில், இந்தத் திருமந்தரத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய சேதந் களுக்கு எம்பெருமான் பதியாயிருந்துகொண்டு சூண்ணத்தொழில் நிவரணித்துக் கொண்டு போருமென்பதே. ... (114)

115. ஆகத் திருமந்தரத்தால், எம்பெருமானுக்கே உரியான நான் எனக்கு உரியவனறிக்கையொழியினாலும்; என்னோடியான நாயனானுக்கே ஏனையவனாகவும் செய்வாய்பெறுவானாக வேறுமேலறதாயிற்று.

ஆக, திருவஷ்டாஷாத்தினால், சொல்லப்படுகிறது. எல்லாவுக்கே சேஷப்பட்டவனான நான், எல்லாசேஷத்தார் தலையெடுத்தவனும்; அடிமைகொள்ள இடமுடையதெனவான திருமாலுக்கே எல்லாவடிமைகளுக்கும் செய்ப்பெறுவேனாக வேண்டும் என்றதாயிற்று.

116. இத்திருமந்தரத்தின் அர்த்தம் ஸங்கரஹித்து நிகமிக்கப்பட்டது. (115)

திருமந்தர பாகரணம் முற்றிற்று.

பின்னை லோகாச்சாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

முழுசூழப்படி—த்வயப்ரகரணம்

116. புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வானையெனவே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்ற பற்றுகையும், பேற தப்பாதென்ற தனித்திருக்கையும், பேற்றுத்த தவர்க்கையும், இருக்குமநான் உகத்தருளின நிலைகளிலேப் பரவனானாய் குணபவகையங்களையெனப் போது போக்காகையும், இப்படியிருக்கும் பூனைவினவர்களேற்றமறித்து உகத்திருக்கையும், திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசர்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசர்யன் பக்களிலும் எம்பெருமான் பக்களிலும் கருதலுடையப்போருகையும், ஜ்ஞானரும் வீரத்தையும் சாத்தியமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாதிகர்களுடே ஸ்வாவாகம் பன்னுதையும் வைஷ்ணவத்தார்க்கு அவையப்பகிதம்.

4. இப்படி விசுவஸித்து 'பேறு எரித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று ஆறி வீராமல் * தாவி வையங்கொண்ட தடத்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ * * மாகவைகுத்தங் காண்பதற்கு என் மனமேகமெண்ணும்* என்கிறப்படியே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை.

6. பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவகைங்கரியக்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவாதிக்கச்செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் நாள் திவ்ய தேசங்களிலே *கண்டிபூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டு கையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனாய், அந்த திவ்ய தேசங்களிலே திற்கிறவ னுடைய கல்யாண குணநுபவமும், அது அடியாகக் காணத்யயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலநோப விஷயமாய்ப்படியிருக்கை.

6 கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் 'இத்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விஷதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே!' என்று அவர்களது வைபவத்தையறிந்து உகத் திருக்கை. [இத்தளமாவது - குமிட்டி சட்டி.]

7. இதர மத்தரங்களின் அருகே மறத்தும் செல்லாமல், தயாஸ்யோபாதேயங் களைத் தெளியவந்விக்கும் திருமத்தரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான தவயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை.

8. கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில் பகதி அபிசயித்திருக்கை.

9. திவ்ய ஸம்ஸாரியான தனதிரா திவ்யஸூரிகள் பெறும் பேற்றுக்கு உரியனும்படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போலே திருத்தின அந்த ஆசார்யனிடத்திலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கின எம்பெருமானிடத்திலும் இடையாலு தன்றி பாராட்டுகை.

10. தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் தோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச் சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுமாகக்காகவும் ஜனாநவீகதி சாததி ஸம்பந்தனாய்பரமஸாத் விகனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும்—ஆக இவை யித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யபேசுதிகள்.*

117. இந்தவந்தவீக்கு ஈண்டியத்யயமுபயுக்தேயம்.

117. இவ்வதிகாரிக்கு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை வளர்க்குமதான ஈறாஸ்யத்யயமும் அநுஸந்தான விஷயமாகவேணும். (117)

118. பகவா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தானே பேறென்கிறது; திருமத்தத்தில் ஆத்மாவானே பேறென்கிறது; சமஸ்காரத்திலே சர்வானே பேறென்கிறது; தவயத்தில் பெரிய பிராட்டியாரானே பேறென்கிறது.

ஈண்டியத்யயம் தவிர்த்த மற்ற எகவ சைந்தரக்களாக ஓர தேஹனுடைய தேஹ விசிஷ்ட யோஸந்திலே தோக்காகையாலே அவற்றில் ஸாதநாநுஷ்டானத்திற்குரிய தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புராணர்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆத்ம ஸ்வரூப மொன்றிலேயே தோக்கான திருமத்தத்தில் ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானத்

தாலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது. சுக்ல ஸ்வாதத்தியத்தலே நோக்கான சரம சலோகத்தில் அக்ஷரவரணலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது. (இப்போது விவரிக்கப் பட்ட) தவயத்திற்கு உஷாவிசிஷ்ட லேஷத்தலே நோக்கான சரம இத்தி ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியாலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

118. இனி தவயத்திற்கு சொல்லுகிற அத்தத்தின் அதிசயத்தை யறிவிப்போம். ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது. திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது. சரம சலோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு தவயத்திற்கு சொல்லுகிறது என்பது என்று தெரிந்துகொண்டால் தவமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநாஸ்தைய விசிஷ்ட. வேஷத்திலே நோக்கு. விசிஷ்ட வேஷமானது தேஹவிசிஷ்ட வேஷம். ப்ரஹ்மணுதி லீனாத்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசாயாத் ஆத்மாத்மங்களைப் பற்றியும் பேசுகிறே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமானகையாலும். அத்த லீனாத்தரமங்கன் தேஹத்தைப் பற்றி நினைகையாலும் சாஸ்திரங்களுக்கு தேஹவிசிஷ்ட. வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டிக்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேஹத்திற்கு அத்தாவஸது-ஸாதநாஸ்துஷ்டாத யோக்யமான தேஹத்தாலே ஆவனாக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம்.

திருமந்திரத்திற்கு சேதநாஸ்தைய திஷ்குஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, அத்த ஆத்மாவதுவலே நோக்கு என்பது.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மக்களுக்கும் பொதுவான தன்மையாகத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்சரம ஸபபத்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு திஷ்குஷ்ட. வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டிக்லை. அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில் இவ்வா தன்மையான சாஸ்திரத்தொன்றில் திஷ்குஷ்ட கையங்களு லொழிய சுக்லரணுடைய சாஸ்கத்வம் ஜீவியானமையாலே அத்த சுக்லரணுடைய ப்ரஹ்மத்திக்கு விசேரதியான ஸஹ்ரஸ்ருத்தியை ஸட்டிக்குக்கும் ஆத்மாவாசல புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது.

சுக்லரணுடைய ஸ்வாதத்தியத்தலே நோக்கான சரம சலோகத்தில்—இவ ரணுடைய ஸலீகாரும் மிகையா படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபத்தகங்க னான ஸகல பரபங்கங்களும் தன்சிப் பொகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேத்துக் கொள்ளும் சுக்லரணுலே புருஷார்த்தலாப மென்கிறது.

சுக்லரணுடைய ஸக்ஷீ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான தவயத்தலே வெவ்வினில், ஸகலரணா பூதையான பெரிய பிராட்டியாலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது. யேஷாபூதவதற்கு தேஹம் லேனாம், ஆத்மாவும் லேனாம், சுக்லரணும் லேனாம், பிராட்டியுமேனாம் முக்கியமாகவேண்டுமது பிராட்டியாகையாலே அவ ளாலே புருஷார்த்தலாபமெனா தெரிவிக்கிற தவயம் மிகச்சிறத்தது என்றதாயிற்று.

119. பெரிய பிராட்டியாலே பேசுகையானது இவன் புருஷார்த்தமானதை

யவன் காயம் செய்யவேண்டும்.

புருஷார்த்த லாபகம் எவ்வேறாமையாகிடுக்க, பெரிய பிராட்டியாலே பேசு வனகைக்குக் கருத்தென என்னில், துப்பிராட்டி புருஷார்த்தத்துவம் பன்னிசு லொழிய எவ்வேறாமக் புருஷார்த்த லாபகமாக மாட்டாமைப்பதேயாக.

118. உபாயம் எம்பெருமானாயினுக்க, பெரிய தோட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்றால் என்ன அத்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவன் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் இவனுக்குக் காரியம் செய்யானென்பதே தாற்பரியம் (118)

120. தவயத்துக்கட்கா ஐக்கியநாயுர் அந்நயகதிவழமுடையவன்.

தவயமென்று மிகத் தவயத்துக்கு அதிகாரிகை அடியவன் மாவனென்னில்; உபாயமாகத் தோட்டியாராலே அந்நயகதிவழமுடைய, வேறொரு ரக்ஷனை நெஞ்சினார் தீவிரமாக அந்நயகதிவழமுடையவன்.

120. என் உபாய வரணத்தைக் கூறுமதான தவய தவயத்துத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடை அ அரிது; ஐக்கியநாயுர் அந்நய கதிவழமாகிற இரண்டு முடையவனே தவயாதிகாரியாவான். ஐக்கியநாயுர்—உ நோற்றநோண்டிலேன் துண்ணறிவிலேன் உ என்கிற படியே ஒருவிதமான கைம்முதலுமில்லாமே; அந்நய கதிவழமாகிறது—உ புகுவொன்றில்லாவடியேன் உ கனாகண் மறந்திலேன் உ என்கிற படியே வேறு ரக்ஷனை நெஞ்சினார் தீவிரமாக. ஆக இவ்விருவரும் வாய்க்கப் பெற்ற அதிகாரியே தவயாதிகாரியாவான். (120)

121. இவையினார் பரபதபரிதாபத்துமே சொன்னும்.

121. உபாயத்தர மில்லாமையாகிற ஐக்கியநாயுர் வேறொருமும், வேறு ரக்ஷனையொன்றாகிற அந்நயகதிவழத்தின் வேறொரு பரபதபரிதாபமென்கிற தவயத்துமே பரபதபரிதாபச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கே கண்டுக்கொள்க.

122. இதில் ஏற்கத்தும் பெரியதோட்டியான மூவ்விட்டு அவன் திருவடிகளை

உபாயமாகப் பற்றுத்தும்; பற்றுத்தும் அசோத்தியில் அடியை இக்கிறது.

இத்த தவயத்தில் பூவெண்டத்தினாலே, பெரியதோட்டியானைப் புருஷகாரமாகப்பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தருவதாகப் பற்றுக்க கொல்லப்படுகிறது, உத்தர வாகப்படுத்தினால், பெருமானும் தோட்டியானை அசோத்தியிலே கைக்காய் பரபதபரிதாபம் பண்ணப்படியானது கொல்லப்படுகிறது.

122. இனி தவயத்தின் வாக்யார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. இரண்டு கூறுக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இத்த தவயத்தில் முதற்கண்டத்தினால்—பெரிய தோட்டியானைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமானது திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுக்கிறது. பூவத் என்பதனால் பெரிய தோட்டியானை முன்னிடுகிறது; தாராயண சிவனை சீவனை பரபதபரிதாபம் என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுக்கிறது.] உத்தர கண்டத்தினாலே, பெரிய தோட்டியானும் அவனுமான சோத்தியிலே கைக்காய் பண்ணுகிறது. உத்தர தோட்டியானும் அவனுமான சோத்தியிலே கைக்காய் பண்ணுகிறது. [ஸ்ரீமதே என்று தோட்டியானைவான சோத்தியை, தாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைக்காய் தோத்தியைக் காட்டி. நமஸ்கார கைக்காய் விசேஷ திவ ரத்தி யைக் காட்டும்.] (122)

123. ஸ்ரீ என்ற பெரியபிரட்டியார்க்குத் திருநாமம்.

123. இனி பிரதிபதார்த்தம் விவரிக்கப் படுகிறது. ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதனியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பிரட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிராதின்றது. • ஸ்ரீரீ பிரதாம் தாம் கங்கையா • என்கிற ப்ரமாண வசனமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். .. (123)

124. ஸ்ரீயதே-ச்யயதே.

124. இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது. *சீரீ -ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுனிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்தத்தியால் நிஷ்பத்தமாகும் ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ. (இது கர்மணி வ்யுத்தபத்தி.) ச்யயதே இதி ஸ்ரீ. (இது கத்தரி வ்யுத்தபத்தி.) .. (124)

125. இதுக்கத்தம் எம்மார்க்குமியைப்பற்றி ஸ்வரூபமாயமைய, இவன் தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபமாயமாயிருக்குமென்று.

ஸ்ரீயதே, ச்யயதே என்ற இவ்வினாடு வ்யுத்தபத்திகளாலும் தேறின அத்தம் என்கிற பெரும்படி; 'ஸ்ரீயதே' என்கிற வ்யுத்தபத்தியினாலே எல்லார்களும் ஆச்சாரிக்கப் படுகிறார்கள் என்கையாலே ஸகல சேதநர்களுக்கும் பிரட்டியைப் பற்றியே ஸ்வரூபவத்தியாக, மெய்க்கை; 'ச்யயதே' என்கிற வ்யுத்தபத்தியினாலே இவன் எம்பெருமானை ஆச்சாரிக்கிறானென்கையாலே இரட்டிக்கத் தம் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூப வத்தியாகுமென்கை.

125. கர்மணி வ்யுத்தபத்தியில் எல்லார்களும் ஸேனிக்கப்படாதினாலும் என்று பொருள்படுகின்றது. ஸகல சேதநர்க்குமும் இவனுடைய பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் வித்திக்குமென்றவாறு. கத்தரி வ்யுத்தபத்தியில் ஸ்வரூப இவன் ஸேனியா நின்றானென்று பொருள்படுகிறது. இவன் தனக்கும் ஸ்வரூபிப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கு மென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்திலும் சேஷித்வத்தையும், ஸ்வரூப விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவன் என்று ஸ்ரீசப்தார்த்தம் தேறிற்றாயிற்று. .. (125)

126. இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமே.

பிரட்டியை இப்போது வாக்யத்தில் நிதேசப்படுத்து, புருஷகாரத்வமாகிற தன்மைமையிட்டு.

126. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானாலே இவனுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது உபாய வஸ்துவிக் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையை மீட்டு இவனுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பணம் யுத்தியுத்தமன்றென்க. (126)

127. தீர்த்த நெருப்புக்களாயினாலே குளித்த திருவுள்ளத்திலே அபாரத்தலே சீதம் பிரதாம் பொறுப்பது இவனுக்காக.

தீர்த்த ஐலத்திலும் அணுகுவெண்ணாத படியான நெருப்பு (பாடமாகத்) தோன்ற வது போல, ஸ்வரூபவத்தியுக்கிற திருவுள்ளத்திலே, சேதந்களின் குற்றபடியாகச் சீதமுண்டானால், அக்குற்றத்தைப் பொறுப்பது இப்பிரட்டிக்காக.

127. எம்மொருமானுடைய நாராயணத்வாபுத்தமான ஸ்வாபாவிக் ஸம்பத்தத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு அவனை ஆக்ரமிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிட வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங்கூடக் கொடிதான் தெருவு கிளருமாபோலே, ஸர்வபூதஸூத்ரத்த தானவந்திருவுள்ளத்திலே சேதமான அளவுகூடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பது முண்டே; அங்குலன் சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தை யாற்றி தனயையை ஜெபிக்கும் இவன்; ஆகையாலே ஸம்பத்த வணர்ச்சியுள்ளவ னுக்கும் அபராதபயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயாம். (127)

128. இவன் தாயால் இவர்க்க் கீதையம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்தியால் இவிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணுமீறற புருஷகாரம்.

இப்பிராட்டியானவள் ஸகல சேதர்களுக்கும் மாதாவாய், இவர்க்குபடும் கஷ்டங் களைக் கண்டு ஸந்தித்திருக்கமாட்டாமல், அவனுக்கு ஸந்தகரிசாரினியாயும் பரம போகையாலே மிகுக்கையாலே தட்டுத் தாங்கலொன்றுமில்லாத புருஷகார மாகக் கூடியவள்.

128. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யமுன்வென்றில், அகில ஜகத்மாதா என்கிறபடியே சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய், அத்த ஸம் பத்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதேயிருக்கிற லொருதன்மையுமீ, எம்மொருமானுக்குப் பத்தியாய் வித்தர் பணிமலமேல் பாவைக்குக் என்கிறபடியே அவன் தன்னைவலுஷையத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கிற லொரு தன்மையும் உடைய ளாகையாலே ஒருவகையாலும் விடலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷ காரம் செய்யவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; அவர் விஷயத்தில் புருஷ காரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்த்த அன்பு இருக்கவேண்டி யது ஒன்று. யாசிடத்தில் புருஷகாரம் செய்ய வேணுமோ அவசிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே தீரும்படியான வால்பய மிருக்க வேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புருஷகலமென்று திருமிக்கப்பட்டதாயிற்று. (128)

129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவன் தன்சோக்ஷுமிதபவனைப் பொறுப்பிக்கச் சோக்ஷ வேண்டாவிடே.

புருஷகாரனை சித்ரவதம் பண்ணமுடிகிற மாருதியையும் பொறுத்த பிராட்டி, தான் சொன்னபடி கேட்கும் கணவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லவன் என்பது கருமதீகத்யாய வித்தமக்பெறு.

129. இதெல்லாம் வாஸ்தவத்தான்; ஈசுவரனோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை திறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன என்று நந்தமளவில் பிராட்டி தான் என்னசெய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆஷேபமாகும். இவன்

சிறையிருந்த காலத்தில் இவனைப் பத்து மாதம் இடைவிடாது பாசாத படுகளுள் படுத்தின சாஷஸ்களின் கொடுமையை மறத்தல்வேல் மூன்றந்திருந்து கண்ட அனுமான் "செருமன் வெற்றிபெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று ஆறியிருந்து சாவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து, 'இவ்வரக்களின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம பண்ண தீண்டித் துக்குமெனக்கு இட மளிக்க வேணும்" என்று பிராட்டியை தோக்கிக் கேட்டவளாவீல, சொல்பிறங்களுள் அவ்வனுமானையுமீட்ட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயணப் பிரசுரித்தம். அப்படிப்பட்ட விவள் * துர்விமல மான் போகாமயக்குக்க ளாகியும் நிறுமாமமான * என்கிறபடியே தன் போகமயதையே மிகவும் சுடுபட்டித்ருப்பவனும், *நின்னனின் பிள்ளி நிறுத்தித் திற்பிரானே * என்கிறபடியே "மாயாமிருகத்தின் பிள்ளை போ" என்றாலும் வினைவதநியாதே அதின் பிள்ளை தொடர்ந்து போமவனாய் இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ரஸிகனுக்குமனைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்பதுபற்றிக் கேட்கவேணுமோ?

... (129)

130. மதுபயாதே இருவர் சேர்த்தியும் நித்யபென்கிறது.

ஸ்ரீபத்திரி அருத்தபடியுள்ள மதுப் பரத்யயத்தாலே, இந்த நித்ய தர்பதிகளிக் சேர்த்தி எப்போதுமுள்ளதென்ற கட்டப்படுகிறது

130. 'ஸ்ரீமத்' என்கிற பதத்தில் ப்ரக்குதியான ஸ்ரீ எனப்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று; அதன்போல் ஏறிக்கிடக்கூட மதுப்பென்கிற பிரத்யயத்தின் பொருள் இனிமேல் விவரிக்கப்படுகிறது. 'எப்போதும் கூடியிருத்தல்' என்னும் பொருளில் 'மதுப்பு' வந்திருப்பதாகக் கொள்ள இத்தால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் சுசுவரனுமான இருவருளாய் சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டென்பது சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

(130)

131. இவனோடே கூடியே ஸ்ந்துவினுடைய உண்மை.

இப்பிராட்டியோடு கூடியே சுசுவரஸத்யபவன்

131. இந்த நித்யயோகம் எப்படிப்பட்ட தென்னில், ஸ்ந்துபாதுபத்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கூடவது. இவ்வனுமான் ஆனந்தம முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நேபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் திருமகமனை யாலே இவனோடே கூடியே சுசுவர வஸதுவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க. (131)

132. சுசுவரஸத்யத்தையும் சேதனனுடைய அபரதத்தையும் கண்டு அகமமாட்டான்.

எம்பெரு என் கேட்பாரந்த கூடத்திரை எப்பதைக் கண்டு வந்துபன்கிற சேதனன் மஹாபரதி எப்பதைக் கண்டு, ஒரு தொடியர் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிய மாட்டான்.

132. இவனுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங் களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லவனுள் சுசுவரனுளாய் ஸ்வாதத்திரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையையுங்கண்டு "ஐயோ என்னாது மேல" என்கிற பயத்தாலே சுசுவரனை விட்டு ஒருதொடியப்பொழுதும் அகலமாட்டான்.

133. சாதனனாக் து இவையினதையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டி

அபராதியை - உறு பணிசிற சேதமுடைய கல்வா ஸ்வாதத்திற் றும் தவயபராதம்
செய்து இவையினதையும் நினைத்து பரமபாப பாவகத்திடிலே.

133. இது உறு பணிசிற சேதமுடைய கல்வா ஸ்வாதத்திற் றும் தவயபராதம்
யதனைக் கண்டே தவயபராதம் அபராதங்களினை நினைத்தோ சேததன் அஞ்ச
வேண்டிய பாவகத்திடிலே. (133)

134. இத்தகைய ஆசிரியர்க்கு குரகிய வேண்டியது. காலம் பார்க்க வேண்டியவனிடத்து.
இத்தகைய அபராதங்களையும், அபராத பாவகங்களிடத்திலே பணிபுரையுமென்கிற
தவயபராதம், ஸ்வாபராதத்தை பணிபுரையுமென்கிற அவசியமிடிலே
என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

134. அந்நியம், பிராட்டியானவள் எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே
யிருக்கின்றாள் என்று தெரிந்துகொள்ளவளவில் எத்த ஸமயத்திலும் எப்பெருமானோ
ஆசிரியர்க்குள்ளே என்பது தெற்றியாகும். 'புருஷகாரம் செய்யவன் அருகேயிருக்காத
காலம் பார்க்கு ஆசிரியர்க்கவேறு' என்று ஸ்வாய்ரத்தினை வேண்டியதில்லை;
ஆசிரியர்க்கவேறுமென்கிற குசிபிறக்கவேண்டுவதத்தனியே. குசிபிறத்தபோதே
ஆசிரியர்க்குள்ளமென்கை. ... (134)

135. இவள் ஸத்தியானை காலம் நினைத்தது; அதிசயமெனயானை பவனை முடித்தான்.
பிராட்டி கூடியிருந்த காலமே, சாஸனன் காலமும் பவனபராதம் காலம்
உயிர்த்து. பிராட்டியின் சாதத்திடிலேயானவையே; காலத்தகாலமும்
குறைந்த அபராதம் சாஸனம் பவனபராதம்.

135. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதெயென்பதை
விபலாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்துகொள்ளலாம்; சாஸனாராதத்தில்,
அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்து பரமபாபத்திற்கு இலக்காய் தவயபராதம்
புண்ண வேண்டிய காலம் கருவப்பகு இலக்காய் தவயபராதமோனது பிராட்டி
யின் ஸத்தியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதமல்லாத சாஸனன் சாஸனத்துக்கு
இலக்காய் முடித்தமோனது இவளையே ஸத்தியில்லாமெனினாலேயாம். ஆகவே
பிராட்டியின் ஸத்தியானம் பழுதுபடாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் முடித்
பதார்த்தம் சொன்னிருக்கிறது. ... (135)

136. புருஷகாரபதத்தானை காலத்திடிலே நினைத்தது
தவயபராதம் குறைந்தது சொல்லுகிறது தவயபராதம்.

137. அவையானை-காலத்திடிலும் காலத்திடிலும் காலத்திடிலும் காலத்திடிலும்
நினைத்தும் காலத்திடிலும்.

பிராட்டிசெய்த புருஷகார கருவ விசேஷத்தாலே கல்வா ஸ்வாதத்திற் றும்
தவயபராதமே, முடித் தவயபராதமோடாதிருந்து பிறகு தவயபராதம்
வல்ல வாதமல்ல வல்லவாதம் காலத்திடிலே திருக்குறள்களை தவயபராதம்
தெரிவிக்கிறது. [இக்குறள தவயபராத பதத்திற்கு கல்வா ஸ்வாதத்திற் றும்
தவயபராதமோடு என்பது.]

186, 187. இனி நாராயணபதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. 'நாராயணன்' என்பதற்குப் பல பல பொருள்கள் உண்டு; ஆங்காங்கு ஸத்தரீபரண குணமாகப் பொருள்கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு, வாத்தஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌரீக்யம் ஸௌலப்யம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிய இந்திக்குக் குணங்களையுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கூடியது; ஏனெனில், ஆக்ரயிக்க ருதியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு 'இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதத்திரியமானது, உ' தேசத்தாலும் அழகாலும் வசிகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷனாகப் பலத்தாலே தலைமடித்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதத்திரியத்தின் கீழ் தலையெடுக்கப் பெருமலிருத்த கண்டம் தீர்த்து தலையெடுக்குமவையான குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். ... (186, 187)

188. குற்றங்கண்டு நெருங்காமக்கு வாதஸல்யம்; காரியம் செய்புறமுன்று
துணிகைக்கு உடையித்வம்; வளமித்வம் உண்டு அகலாமுக்கு
மேவரீக்யம்; உண்டு பற்றுகைக்கு நெனவியம்;
விநோதவயம் போக்கத் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள்.

தன் குற்றங்களைத் தான் உண்டு அஞ்சாமலாக அபராதமாகச் செய்தவருடைய உதவும், தன் காரியம் அபராதம் செய்யவொன்று உறுதிசெய்யுமுற்பதற்கு ஸ்வாமித்வ குணமுதலாம் மிக்க பெருமை போலத்தல். ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு வந்தியாதுஸத்தானம் பண்ணிய சௌவங்கைகைக்கு ஸௌரீக்யமுதலும். உன்னாலேகண்டு ஆக்ரயிக்கைக்கு ஸௌலப்யமுதலும். பரம்பரி விநோதிகைக் கழித்து ஸ்வயர்ப்தியம் பண்ணியவ பதற்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உதவும்.

189. இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்னவெனில்; ஆக்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமலுக்கு உறுப்பு வாதஸல்யம்; வாத்தஸல்யமாவது கண்ணிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு தோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆக்ரீதருடைய தோஷத்தை [என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரே தன்று செய்தார் என்கிறபடியே] போக்யமாகக் கொண்டு, 'பாலேபோல் சீசு' என்கிற குணங்களாலே தரீப் பித்து, சத்தியஜேயம் கத்தஞ்சல் என்று ஒருதிலைநின்று சாதித்தருள்வன். ஆகவே இந்த வாத்தஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக்கண்டு அஞ்சாமலுக் குடலாம். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ' வென்று சங்கியாமல் 'அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று தம்புகேடுப்பதற்குறுப்பு வளமித்வம். உடைமையை உடையவனுயிருக்குமிருப்பதான் ஸ்வாமித்வமென்பது. சேதநன் விழுகான தனையிலும் விடாமல் தின்று ஸத்தையை தோக்கிக்கொண்டு போகுகைக்கு நேறுதுவான உறவுமுறையாம். ஆகவே, இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது எம்பெருமான் தன் காரியத்தைச் செய்தே திருவென்று துணிகைக்கு உடலாம். உபயவிபூதிக்

ளும் கடலனுயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக்கண்டு (சேதநன்) தன் தாழ்வை யதுஸத்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு னென்கீழ்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின்வாங்காமைக்கு உடலாம். அதீந்தியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலேகண்டு ஆச்சரியக் கைக்கு உறுப்பு னெனையயம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதேயன்றே ஸௌலப்யமாவது. * ஸர்வபாபேப்யோ மோஷயிஷ்யாமி * என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதையைப் போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள் இந்த சேதநன் கீழ் தின்ற நிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாந உறுப்பு; அறித்தபடியே செய்து தடுக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதையைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாந சக்திகள் உடலாம். (189)

139. இங்குச்சொன்ன னெனையப்பத்துக்கு எம்மீதம் அர்ச்சாவதாரம்.

இந்த குணவையிலே சொல்லப்பட்ட ஸௌலப்யருணத்திற்கு முடிந்த நிலம் எது வெகுநூல், தருகத்தெவ்வருவ மல்வருவவையிக்கும் அர்ச்சா நிலம்.

139. கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லையான நிலம் எதுவென்றால் *தமருகத்த தெவ்வருவம் அவ்வருவந்தானே* என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். ... (139)

140. இதுதான் பாவ்யுற விபவங்கட்பாறவந்திக்கே கண்ணுலே காணாம்படியிருக்கும்.

141. இவையெல்லாம் தமக்கு தாபெருமாட்பக்கமீதே காணலாம்.

இவ்வர்ச்சா-தாரமாவது, இப்போது உதவாத பாய்நூற விபவங்கள் போலல்லால், ஸதா ஸாஷாத்தா ரோகவளவிற்கும்

கீழ்ச்சொன்ன இக்குணங்களைக்கலாம், இவை காண விரும்பும் தமக்கு தம்பெருமான் பக்கமீலே காணலாம்.

140, 141. இந்த அர்ச்சாவதாரமானது தேச விப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பாவ்யுறங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி போன விபவாவதாரங்கள் போஷமல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம் படி யிருக்கும். (140, 141)

142. தருக்கையிலே பிடித்த தீவ்ராயுதங்களும் வைத்தாடுவனற கையும் கசீத்த முடியும் ழகாறம் ழருவலும் ஆனைபந்தத்தினே அருத்தன தருவடிகளாய் தீந்த தீனவே தமக்குத் தந்தம்.

திருக்கையிலே தரித்திருக்கிற திருவாழி திருச்சொட முதலான தீவ்ராயுதங்களும், அப்ப முதலாயோடு கூடிய திருக்கையும், திருமுடியினின்று கொண்டிருக்கிற திருவபிஷேகமும், திருமுண்டலமும், அதில் தோன்றும் புகசிரிப்பும்,

(கொண்டாமரை கமக்கும் பாதப்பெருமானென்கிறபடியே) கீழ்க்குள்ள ஆஸனப்
மத்திலே உழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற திருவடிகள்
ஸம்ஸாரிகளான நமக்கு ரக்ஷகம்

142. ஆத்மரண ஸௌகர்யபாதகமாகவும் ஆக்ரித கர்யபாதகமாகவும்
கீழ்விவரித்த திருக்குணங்களைக் கல்லாம் இவை காண விரும்பமுடையார்க்கு நம்பெரு
மான் பக்கனிலே காணத்தரும். (எங்ஙனே யென்னில்;) ஜ்ஞாத சக்திகளுக்கு
பிரகாசகமாய்படி திருக்கைகளிலே தீர்த்துக் கொண்டிருக்கிற திருவாழி திருச்சங்கு
முதலிய தீவ்யாயுதங்களும், வாதஸூயத்திற்கு பிரகாசகமாய்படி வைத்த அபய
ஹஸ்தமும், ஸ்வாமீத்யபிரகாசகமாகக் கவித்த திருவடிகளேயும், ஸௌகர்ய
பிரகாசகமான திருமுகமும் முறுவலும், அணைவர்க்கும் கண்டு பற்றலாய்படியான
ஸௌலப்யத்திற்கு பிரகாசகமாக ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க்
கொண்டன்கே நம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிறபடி. இந்த தீவ்யே நமக்கு
ரக்ஷகம். (142)

143. ரக்ஷகம்போக்யத்தவக்களிடும் திருமேனியே தோற்றம்.

(தீவ்யாயுதங்களுக்கும் கீழேயும் ரக்ஷகங்களுக்கு உடலாகவும் போகக் களமாகவும் காண்
கொண்டே) ரக்ஷகத்தவரும் போக்யத்தவராகிற இவையிரண்டும் கீழ்க்குள்ள
ஸாதிக்குக் கொண்டு தீவ்யொண்ட திருமேனியிலே தங்குத தோற்றம்.

143. எம்பெருமானையே உபாயமாயும் உபேயமாயும் கொள்ளுகிறவர்
களுக்கு உபாயத்தவத்திற்கு அபேஷிதமான ஆகாரம் ரக்ஷகத்தவம்; உபேயத்தவத்
திற்கு அபேஷிதமான ஆகாரம் போக்யத்தவம்; இவையிரண்டும் நம்பெருமான்
திருமேனியிலே அநுபாவமாயும், ரக்ஷண பரிசுரமான தீவ்யாயுதங்களேயும்
ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடும் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்தவம் தோற்றும்;
அவைதானே அழகுக்கும் உடலாய், அபயஹஸ்தமும் முகமும் முறுவலும் திருவடி
களும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லா நிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்தவம், ஆக
இவ்வளவும் நாராயணபதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று (143)

144. ஷரணே—திருவடிகள்

145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

'ஷரணே' என்கிற தவிவசத்தால், இணைந்தாமரை வெள்ளலாய்படியான சேர்த்தி
உழகையும், இரண்டுக்குமேல் பற்றொழுகை ஸதிரிபாஸாவாகிற உபாயபூர்த்தியை
யுள் சொல்லுகிறது.

144, 145. இனி 'ஷரணே' என்கிற பதமுள்ளது 'திருவடிகள்' என்று
அதற்குப் பொருள். இது தவிவசநாத பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச்
சொல்லுகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் உ இணைத்
தாமரைபடியெனவிரைன உ என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச்
சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது. அது
வன்றியும் உபாயபூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்;
ஏகவசை ப்யோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசை மென்று கொண்டு பல

ஸ்பக்திகள் பொருளாகவுங் கூடும்; பற்றுவுசத ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் 'பூஜாயாம் பற்று-வசதம்' 'ஆத்மதி பற்று-வசதம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு ஸ்பக்தியே பொருளாகவுங் கூடும். தவிவசதமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடந்தர மாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவிலே ஸதாயாத்ரதத்தை அபேக்ஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. (144, 145)

146. பிராட்டியுமவனுர் விடினும் திருவடிகம் விடாது; தின்னெனா யிருக்கும்.

புருஷவசமுதையான பிராட்டியும் ஸர்வதா ரக்ஷகனான அம்பெருமானும் கைவிட்டா லுங்கூட திருவடிகம் ஒருபோதும் விடமாட்டா பற்றினவர்களை தழுவவிடாமல் வாசித் தின்மையை புடைத்தாயிருக்கும்.

146. ஸ்ரீமத் தாராயணனைப் பற்றுக்கிறேனென்னுமல் ஸ்ரீமத் தாராயண னுடைய திருவடிகளைப் பற்றுக்கிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்ற தான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ள தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், ரக்ஷகனாகச் சொல்லப்பட்ட அம்பெரு மானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; உவண்புகழ் தாரணன் தின்னமழல் உவன்கிறபடியே பற்றினாரை ஒருகாலும் தழுவவிடாத தின்மையை புடைத்தாயிருக்கும். அந்நிகரணியம் ஸ்ரீ சைனக்ரஹணம் என்கு திவ்ருக்களங்கே.

147. சேஷபக்கல் சேஷபுத்தனியும் துறை; ப்ரகஜ முகியிலே வாய்வைக்குமாபோலே.

ஸர்வ சேஷியான அம்பெருமானிடத்திலே ஆர்வரிகக் விருக்கிற சேஷபுத்தன், தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி உந்து புரும் துறை திருவடிகள்; குழந்தை தாயின் முலைமேலே வாய்வைக்குமா போலேயாம் இது.

147. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதுத்தவிர, இவ னுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகைப் ப்ராபதம். ஸ்ததத்தய ப்ரஜைநயானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாம் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே சேஷபக்கல் ஆர்வரிகக் விழியும் சேஷபுத்தன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். (147)

148. இத்தம் பிராட்டிக்கிருப்பிடமாய் குணப்ரகாசமுமாய் சிவபாவனையுமகப்படத் திருத்தி சேத்துக்கொங்கும் திருமேனியை நினைக்கிறது.

திருமேனியில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னவிதமால், ஸ்ரீ மஹாலாகுமிக்கு வாலஸஸ்தானமாய், திருக்கல்வான குணங்களை அப்படிடமாகக் காட்டுமதாய், தூஷிப்பதே தொழிலான சிவபாவனையுங்கூட அருபடுத்திக் கொள்ளுமியல்வின தான நிர்வமங்கள் விகாரத்தனவும் அரித்தமாதும்.

148. திருவடிகளைச் சொன்ன விது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் தாராயணபதத்திறசொன்ன குணங்களுக்குப் ப்ரகாசகமாய் உபலக்ஷணமாகுஞ் சொல்லிப் பழித்த சிவபாவனையுங்கூடத் திருத்தி உசேட்பாகப் பழம்

பனகவன் சிதபாலன், திருவடிதாட் பாலடைந்த* என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளு
மியல்வினதான திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை நினைக்கிறதென்கை. ... (148)

149. 'சரணம்'—இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டவிவாணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

'சரணம்' என்கிற பதத்திற்கு இனிப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. (இதன் பொருள்
யாதெனில்;) வேண்டியவற்றைப் பெறுதற்கு வேண்டாதவற்றைப் பரிதாபிப்ப
தற்கும் தப்பாத ஸாதாரண என்பது பொருள்

149. தவ்யத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப்
பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன்
பொருளாம். அனிக்ஷய யென்ன, அதுடியாக வரும் சாகத்வேஷங்களுள்ள,
புண்யபாப ரூப கருமங்களென்ன—ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அச்சிராதி
மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரம பதத்தைப் பிராரிக்கையும் பரமபுருஷனைக்
காண்கையும் குணரூபவ கைங்கியங்களாகிய இவை இஷ்டங்களாம். ஆக
இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும்
தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. (149)

150. இத்தால் பிராயஸ்தானே ப்ராபகமென்கிறது.

திருவடிகள் உபாயமாகச் சொல்லுகிறதற்கு முடிவில் பொருள் பெறவேண்டிய
வகையிலே உபாயம் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது

150. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிற வித்தால் உபேயமானது
தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றுவிற்று. உபாயம் வேறு உபேயம் வேறுமா
யிருக்கிறபடி கிடையாதென்கை. ... (150)

151. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமே.

மூன்றையுள்ள 'ஸ்ரீமத்தாராயண சரணை' என்கிற ஸமஸ்தபதத்தில் சொன்னவை
யான பிராட்டியோடு கூடியிருத்தல், கல்யாணகுணமுடைமை, திவ்யமங்களை
விக்ரஹமுடைமையாகிற மூன்றும், திருநாட்டிலே இவனுக்கு அனுபவிக்கப்பட
வேண்டிய விஷயங்களாகச் சொல்லுகையாலே ப்ராப்யமென்கே.

151. கீழே உபேய ப்ராப்யங்களுண்டோ வென்னில், ஸ்ரீமத்தாராயண
சரணைகள் என்று ஸமஸ்தமான கீழ்ப்பதத்தில் 1. லக்ஷ்மியோடு கூடியிருத்தல்,
2. கல்யாணகுணங்களுடைமை, 3. திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தோடு கூடியிருத்தல்
ஆக மூன்று விஷயங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வன்றோ; இவை மூன்றும்
சேர்த்தனுக்கு அநுபவ விஷயமாகச் சொல்லப்படுமவை யாகையாலே அவை உபே
யங்களா மென்றுணர்கை. ... (151)

152. இவன் சேயவந்தியாலே உபாயமாக்குகிறதென்கை.

இவற்றைப் ப்ராப்யமாகியே கொள்ளவேண்டிய இந்த சேதம், தான் வேறு பெரிய
லாபத்தொன்றில்லாமையாலே அவற்றை உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று.

152. ஆனால் இக்கை உபாயமாக்குகிறது ஏனென்னில்; அதிஞ்சதனாய்
அதந்யதத்யாயிருக்கிறவென தன் செயல்மாட்சியாலே உபேயமானது தன்னையே

உபாயமாக்குகிறான் தான். உலகில் போக்யமான பாகையே மருந்தாக்கும்படியாக
தேய்ந்துவிடுகிறதன்னை ஆதலால். (168)

168. * கரணை சாஸனம்கையே உபயோகத்தையாக்குத்தமைய உபாயமென்றது
உபாயமாக உபயோகம் உபயோகம் சொல்லுகிறவிதமே உபயோகமென்பது
வெவ்வேறுபாடுகள் இது விஷயங்களுக்கிடையில் வாசிப்பெற்ற உபாயம் இது
என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

158. உடுகாண வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயம்
வேறும் தான் வேறுபாடுகற்ற உபாயந்தரங்களிற் காட்டில் விலகடினமான
வுபாயம் இது எனவதவற்று. ... (158)

154. ப்ரபத்திய-பத்ததேதன். 155. வாசிகமரகவும் காலிகமரகவும் பற்றினதும் பத்ததேதேதன்; * ஜகநாத் கமரகமரகவாசிகை மாநலமாகக் கடவது.

பாக்கியம் மரத்தின் பிழாத்திற்பதும் ஊகப்பலவதுமாயிப் இவற்றைச் செய்தாலும் பெறு பொரு உறையிடும். (ஆனால்) ஊகத்தாலே முக்தியென்று சாஸ்திரம் சொல்லுமையாலே, அத்வைதராய குபமான பற்றுதலாகக் கிடவது.

154, 155. பரமத்திய என்றது பற்றுநிறேனென்றபடி. ரக்ஷித்தருளவேணு
மென்று வாயினால் நோக்கிக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், வைகடப்பதஸ் தமஸ்
சரித்தஸ் முதன்யவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் எடுத்திக்கக்
குறையிலில். ஆகையால் உத்தமஞ்சுரத்த முக்தி என்கிற ஞானத்தாலே மோக்ஷ
மென்கையாலே ஆகாசமான பற்றுதலே சொல்லிறதற்குக் கடவது எம்பெரு
மானுடைய ரக்ஷித்தவகதை இவையாகையாகிற ஒருஅத்யவஸாயமேஇந்த ஞானமாம்.

156. உபாயம் அளவுகூடியதும் இதை நேரே உபாயமக்காணையாலும் இம்முன்றும் வேறுமேய்கிற தீபபந்தநிலை.

பேற்றுக்கு உட்பட எப்பெருக்களை யாதையாலும் மனவொழி மெய்களாலேயாகும் பற்றுதல்கள் உண்டாக்காக உபாயமில்லாதவையாலும், மாதாரிக வாகிக் காயி உய்களாக மூன்ற பற்றுதல்களும் வேணுமென்கிற நிபந்தமிக்க.

158. மாநகரம் மாத்தாமே போதுமோ? சித்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவரோடாயே அடைந்தது என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்ரீசுரிக் க வேண்டாவோ வென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிப்பத்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றப்படுகிற சுக்ரவரணே பலன் எடுத்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோன்றிக் கழித்து போமதொழிய ஸாஷாத உபாயமல்லா வையாலும், பலன் எடுத்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்ரீசுரமொன்றுமே போதுமானது.

... (158)

157. வித்தமாத நீத்தேசர் எத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சனபோது அதுவந்திக்கைக்காத.
பற்றுலிறெனெயறு தக்காலமாதச் சொலவிறுபதானது, எத்வகுணர் தலையெடுத்து
அதுதலித்து பப்பபட்டபோது, அதுவந்திப்பதற்குறுபபாக.

157. * தின்னடியினையடைந்தேன் * * அடிக்கீழமித்து புருந்தேன் *
என்றும்போலே இறந்த காலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்பத்யே—பற்றுக்கேள்]
என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்
கிறவிவன் ரஜோகுணதமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயபாயங்களில் ஏதேனு
மென்றிலே அந்லயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து
பாப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும், அது
தான் ஒருகால் செய்தற்ற பின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முத்துற்ற ப்ர
பத்தியை அநுஸந்திக்கக்கூகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி. ... (157)

158. உபாயந்தாங்களில் நெஞ்சு சொல்லாமக்கும் காலகோபத்துக்கும் இனிமையானே
விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்

இதரோபாயங்களில் மனஸ்ஸு ஓடாதபடிக்கும். வேறொருவே போதுபோக்கவரி
தானையாலே இதைக்கொண்டு காலகோபம் செய்யவும் இதனுடைய பரம
போக்யதையாலே விடவொண்ணாமையாலும் இவ்வுலாஸத்தானமே நித்தரமாக
நடக்கும்.

158 முன் லாஸநையாலே அவசமாக உபாயந்தரங்களிலே தெஞ்சு
செல்லாமக்கூகவும், இவ்வுலாஸத்தானத்தாலொழியப் போதுபோக்க வரிதானை
யாலே இதைக்கொண்டு காலகோபத்துக்கூகவும், இதனுடைய இனிமையாலே
விடமாட்டாமையாலும் இவ்வுலாஸத்தானம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாம்.
இதற்காகவும் 'ப்ரபத்யே' என்று நிகழ்காலமாகக் கூறிற்றென்று கொள்க. ... (158)

159 பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் தருவும்

பலன் கையுருவதற்காகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று நினைத்தால்,
ஸித்தோபாயம் குறியும். [கார்பகரமாகாது என்னக.]

159. ஆகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக வல்லாமல் பேற்றுக்
குறப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று நினைத்தால் ஸதாயாத்ரத்
தின் சேர்க்கையை ஸதறிக்கமாட்டாததான ஸித்தோபாயமானது சனற்கயிறுகண்ட
ப்ரஹ்மாஸ்தரம் போலே தன்னோக்கொண்டு நிறுநிப்போம் [அதாவது தான் கார்ய
காரியாக மாட்டாதென்னக.] ஆக இவ்வளவும் தவயத்தின் பூர்வவாக்யத்தின்
பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... (159)

160. உத்தர வாக்யத்தானே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது

தவயத்தில் உத்தரகண்டத்தாலே கைங்கரியாகிற பலன் சொல்லப்படுகிறது.

160. (இனி உத்தரவாக்யத்திற்கு அரித்த முரைக்கப்படுகிறது.) ஸர்வ
ஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கரியமே உத்தர
வாக்யத்திற்குத் திரண்ட பொருள். (160)

161. ப்ராப்யந்தாத்துக்கு அன்றென்கை.

கைங்கியத்தையே வேறொரு பலனுக்காக வன்று இவ்வுலாஸத்தானம் என்று கருத்து.

161. பூர்வ வாக்ஷத்தில் உபாய ஸ்ரீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிறதென்னால்; பூர்வ வாக்ஷத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாததம் உகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேண்டுமென்று பலனுக்காகவன்று, பகவத் தைக்கரிய எதிர்த்தாகவே என்றதாகத் தெரிகின்றது. (161)

162. உபாயத்தையென்கிட்டு அபேயபயத்தைப் பற்றிப்போயே உபேயத்தையான ஐசுவரிய கைவல்யங்களை விட்டு எவ்வளவு பார்ப்பதை அறிந்திருக்கிறது

கமலஞ்சுர பக்திகளாகிற இதரோபாயங்களை விட்டு இத்திருமேனிகில் பெருகும் புகழான எதிர்த்தோபாயத்தை (கீழ் வாக்ஷத்தாலே) பற்றிப்போயே, இதர பலன்களான ஐசுவரிய கைவல்யங்களை விட்டு, இனி இத்திருமேனிகில் பெருகும் உகல சரமமான பலனை கைவல்யத்தை) பார்த்திருக்கிறது.

162. மற்ற பலன்களைவிட்டு இத்தப் பலனை அபேஷிக்க வேண்டுமென்னென்னால்; உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளானால் அத்தயோபாயத்தவருபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கமலஞ்சுர பக்திகளாகிற உபாயத்தையென்கிட்டு சரமமான எதிர்த்தோபாயத்தைப் பற்றிப்போயே, உபேய பார்த்தனை பண்ணுகிற வளானால் அத்தயோபாயத்தவருபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயத்தையான ஐசுவரிய கைவல்யங்களை விட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத் தைக்கரியத்தை] வேண்டுமென்று பார்ப்பதேயன்றது. (162)

163. இவனறிந்திருக்கிறதே? அல்லது இவன் நினைவிலேயே தெரிகிறது.

164. இவன் பாகம் கேட்டவரே திருவுள்ளம்க்கும்.

அத்துதான் இந்த சேதம் பிரதிபாதிக்கவேண்டுமோ? எல்லாமித்த ஸர்வோபாய இவனுடைய நினைவிலுள்ளதை பற்றித் தாமாட்டாதே வென்னால், (அதிலொரு குறையிலும்; ஆனாலும்) இவன் வாய் திறந்து அபேஷிக்குமது கேட்டால், தெருகு குளிரும். (அதற்காக பிரதிபாதிக்கவேண்டுமென்கை)

163, 164. உபேயவரணத்தின் நெல்லு முடனிருந்ததில் என்கிறபடியே நினைவிலுமவனான எம்பெருமான் பக்கனிலே பிரதிபாதிக்க வேண்டுமோ? ஸர்வஜ்ஞனான அவன் இவனது நினைவை அறியமாட்டானே வென்னால், தெருங்காலமாக இதர பலன்களில் தசையாகிற தோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் தசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே குசிபிறந்து தன் பக்கனிலே வந்து இத்தையபேஷிக்கிற பாகம் கேட்டவரே சேஷியான அவனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக காலவே அபேஷிக்கிறத்தனை, தோகத்தாலே தோற்றில் ஆசையற்றுக்கிடந்த குழந்தை, தோகத்தீர்த்து பரிசீலித்து தோறு வேணும் தாயே என்றபேஷிக்குமது கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்குமா போலே இதனைக் கொள்க. ... (163, 164)

165 பூர்வதே 166 பெரியபிராட்டியாரோடே உபயித்துள்ளவனுக்கு.

165, 166. இனி, பூர்வதே என்கிற பதத்திற்கு அத்தம் சொல்லுகிறது. பூர்வதேதிற்குப் பூர்வ வாக்ஷத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வாய்

பத்திகளும் அத்தமும், மதுப்புக்கு அத்தான திவ்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத் தக்கது ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு—பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்கும்வனுக்கு என்று பொருளாம். .. (185, 186)

187. அவன் உபாயமாயிடத்தீம் தான் புருஷகாமாயிபூத்தம்; அவன் பராயனாயிடத்தீம் தான் பராயனையுமாய கைங்கரிய வித்தையுமாயிடுக்கும்

சர்வரன் கோஷமளிப்பவனும் போது, பிராட்டியாவான் (உபாயத்தில்தான் அந்நவ மற்று) புருஷகா கருதப்பத்திலே ஊகற் கிருப்பன் அப்பெருமான் கைங்கரியத் தைக் கொள்ளுகிற உபேயனும்போது, பிராட்டி தானும் கைங்கரியம் கொள்ளுமவ னாயும்சேதநம் செய்யுங் கைங்கரியத்தை எம்பெருவான் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாக்குமவனாய் கிருப்பன்.

187. பிராட்டியின் திவ்யயோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அத்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்கும்ருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ளவேணும். எம்பெருமான் சேநர்களுக்கு அதிஷ்ட நிலுத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளவில் இவள் புருஷகாமாயிருப்பள். அவன் சேதநர்க்கு கைங்கரிய ப்ரதிஸம்பத்தியாய் ப்ராயனாமளவில் தானும் அவனைப் போலே கைங்கரிய ப்ரதிஸம்பத்திநியாய்க்கொண்டு ப்ராயனையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கரியத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாக்கப்படுத்தி உய் பிக்குமவனாயிருப்பன். ஆகவே, டூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன திவ்யயோகம் புருஷ காத்வேராயுத்தமென்றும், இப்போது உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற திவ்ய யோகம் கைங்கரிய ப்ரதிஸம்பத்திநியாகைக்காகவும் கைங்கரியத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்ததென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. .. (187)

188. இதிலே திருமந்திரத்தீம் சொன்ன ப்ராயஸத்தை விதமாக அநுஸந்திக்கிறது

இந்த உத்தரவாக்யத்திலே திருவண்டாஷாத்தில் நாராயணப்பில் அன்புட மாகச்சொன்ன கைங்கரியத்தை, பிராட்டியும் கைங்கரிய ப்ரதிஸம்பத்திபெற்று கரட்டுகையாலே) ஸுன்பஷ்டமாக அநுஸந்திக்கிறது.

188. முதல் ஏறாஸ்யமான திருமந்திரத்திலே 'நாராயணய' என்று சொல்லிற்று நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாகவேணும் என்கிற இவ்வளவேபொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப் பவனாக வேணும்மென்றும், அடிமை செய்யுமவன் மமகாரமற்றவனாக வேணும்மென் றும் அங்குச் சொல்லிற்றீட்டியே, அவையிரண்டும் இங்கே ஸுன்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தீம் உத்தரபதத்திற்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. .. (188)

189. இவ்வபேருமானிப்போலே பூருஷமான சேத்தியீம் அடிமைசெய்கை முறை.

(பாட்டில் இருவருமான சேத்தியிலே கைங்கரியப் பண்ணின) லக்ஷணனைப் போலே, திவ்ய தம்பதிகளைக் குறித்து அடிமை செய்வதுதான் ஸ்வரூபமாகும்.

169 இவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யவேணும்ென்கிற தீர்ப்பத் தத்தான் என்னென்னிட; இனியபெருமாள் சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யப் பாரித்து அடிப்பது அடிமை செய்து காட்டி னாராகையாலே, அவரைப்போல இவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபப் பரப்பதென்க. மிதுந சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுந கைங்கர்யமன்றே ஸ்வரூபப் பரப்பதம். ... (169)

170 அடிமைதான் வித்தப்பதும் ரிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

சேஷன் தான் செய்யவேணும்ென்று கொடுத்த கைங்கர்யமாகது தனக்கு ரிப்பதம் எவ்வமாவதும் சேரட்டியும் பெருமானு ளை சேர்த்தியிலேயாம்.

170 இன்னமும், ஸ்வாதத்தானான ஈசுவரன் உபேஷியாமல் கைங்கர்யம் கொண்டருளும்படி பண்ணாமலன் சேரட்டியாகையாலே இவன் முன்னிலையாகத் தீர்முடைய ஸ்வரூபாத்ருபமான அடிமைமைய அபேஷித்தப் பெற்றுக்கனித்த இனிய பெருமானுக்குப்போலே இவன் பிரசுத்திக்கிற அடிமைதான் வித்தப்பதும் ரிப்பதும் சேரட்டியுமவனுமான சேர்த்தியிலேயாம் ... (170)

171. 'நாராயண' 172. விஷ்ணுவாயுள்ளவனுக்கு.

171, 172. இனி 'நாராயண' என்கிற பதத்துக்குப் பொருளுரைக்கப்படு கிறது நாராயணத்வமாவது உபயன்பூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வசேஷியா யுள்ளவனுக்கு என்றபடி. கைங்கர்யப் பரணமாகையாலே இப்பொருள் தான் பொருத்தும். கைங்கர்யப் பரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றே. [சேஷி - பரப்பதான ஸ்வாமி] ... (171, 172)

173. இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

இத்த உத்தரவாக்யஸ்த நாராயணபதத்திலே, (கைங்கர்ய ரூபிக்குமகனே அநுபாயம் மான) தீவ்யமங்கன விக்ரஹமும் திருக்கல்பான குணங்களும் விவஷித மாகும்.

173. கைங்கர்யப் பரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர் யத்துக்கு முன்னாடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான தீவ்யமங்கன விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும், ... (173)

174. சேஷித்தத்திலே நோக்கு.

(ஆனாலும், சேஷித்தமென்கிற ஒரு குணம் மிகவும் விவஷிதமாகிடுக்கும்.

174 ஸகல குணங்களும் அநுபவிக்கப் படுமவையானாலும் இவ்விடத்தில் சேஷித்தமென்கிற குணத்திலே முக்யமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏன்னென்னிட, இயற்கை சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அத்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்தமாகையாலே ... (174)

175. பரப்ப விஷயத்திலே கைங்கர்யமிற ரிப்பது.

ஸ்வரூபாத்ருப விஷயத்திலே பண்ணும் கைங்கர்யமேயன்றே ரிப்பதிருக்கும்.

175. அப்ராத விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ இவனுக்கு ஏற்ப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று.

176. இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ராகடப்பிக்கிறது.

நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைகைச் சொல்லும்.

178. இனி, நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்திக்கு அர்த்தஞ் சொல்லுகிறது. இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது சேஷித்வஜ்ஞாதகர்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ராகடப்பிக்கின்ற தென்கை மிகவும் உசிதம். (176)

177. கைங்கர்யத்தான் தீத்யம்.

கைங்கர்யமானது ஆத்மாவின்வகையில் ஒழிக்கவொழிபாதது.

177. சேஷித்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அத்த சேஷித்வமானது கைங்கர்ய மில்லாதபோது ஸத்ததைபெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். .. (177)

178. தீத்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

178. நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்க வேண்டுமோவென்னில், ப்ரார்த்தனாவிசேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் எதித்தியாமையாலே அதை நித்யமாகப் ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும் .. (178)

179. சேஷிக்கு அதிசயத்தை வினக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமெழும் ப்ராப்யமும்.

சேஷியான ஈசுவானுக்கு ப்ரீதிருபமான ஒரு சிறப்பு, புன்ருபன்னுக்கை சேஷப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு, தன் ஸ்வரூபத்தை தீத்யம் பெறுவிப்பதும் அவனுக்கு முகோக்ஷாஸ உரமுமாயிருக்கும்.

179. சேஷிக்கு அதிசயாவஹமல்லாத வஸ்துவுக்கு சேஷித்வ மில்லாமையாலே, சேஷியான எம்பெருமானுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை வினாப்பது சேஷபூதனுனவனுக்குத் தன் ஸ்வரூப லாபமுமாய், அவனுடைய முகோக்ஷாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருப்பதுபற்றி ப்ராப்யமுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே இது நித்யமாக ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது. (179)

180. 'தம' 181. கைங்கர்யத்தின் கையறக்கிறது

தமபதமானது கைங்கர்ய விரோதையைக் கழிக்கிறதாயிருக்கும்.

180, 181. இனி தமபதத்திற்குப் பொருள் கூறப்படுகின்றது. தமச் சப்தமானது பொதுவாக அறங்காச மமகாஷங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்திரத்தில் நடுவினுள்ள தமச் சப்தம்போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாயவிரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருத்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாகவுள்ள தாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதையைக் கழிக்கிறது. (180, 181)

182 கைங்கரியத் தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

182. கைங்கரிய எடுக்கப்படுகிற கைங்கரிய விரோதியாவதென்னென்களில், தன்னுடைய கைங்கரியத்திற்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுக.

182. கைங்கரியத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகவே தவறு விரோதியாகும். அங்குனோ நினைத்துப் பண்ணலாகாது. "பகவத் தகவரஸ தேறுதுவாதையாலே இது நமக்கு ஆதரணியம்" என்கிற பிரதிபத்தியே உத்தம கடவது. இதில் தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷர்த்தமாகும். ... (182)

183 இத்தனை அசித்தப்பாக்களும் கழிபுன்னும்.

183. இத்தனை அசித்தப்பாக்களும் கழிபுன்னும். இத்தனை அசித்தப்பாக்களும் கழிபுன்னும். இத்தனை அசித்தப்பாக்களும் கழிபுன்னும். இத்தனை அசித்தப்பாக்களும் கழிபுன்னும்.

183. இன்னமும் இத்த கைங்கரிய பிராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இத்த நமஸ்ஸிலே தள்ளாண்டுபோம். அவையாவன—கர்மோத்பத்திக்குக் காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யை, அதன் காரியமான கர்மங்கள், அதடியாகவரும் பிரகிருதி ஸம்பந்தம் ஆகிய எல்லாம். ... (183)

184. உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்றும் படியேயாகவேணும்.

184. உனக்கே உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்றும் படியேயாகவேணும். உனக்கே உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்றும் படியேயாகவேணும். உனக்கே உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்றும் படியேயாகவேணும்.

184. ஆனாலும் நமஸ்ஸுக்குப் பிரதானமான அசித்தம் கைங்கரியத்தில் ஸம்பரயோஜத நிவ்ருத்தியாகையாலே அந்த அநுஸந்தானமே நெஞ்சில் அதிகமாகச் செல்லவேணும். கைங்கரியம் பண்ணுமளவில் [*உனக்கே நாமாட்செய்வோம்*] உனக்கு மெய்களுக்கே மாயிருக்குமிருப்பு தவிர்ந்து உனக்கே உகப்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேண்டும் என்கிறபடியே சேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணும். உனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே உன்னுடைய தம்மாழ்வாரும்ருளிச் செய்தார். (184)

185 கைங்கரியத்தாயும் : கீழ்ச்சேன்னகைங்கரியமும்படியே.

185. கைங்கரியத்தாயும் : கீழ்ச்சேன்னகைங்கரியமும்படியே. கைங்கரியத்தாயும் : கீழ்ச்சேன்னகைங்கரியமும்படியே. கைங்கரியத்தாயும் : கீழ்ச்சேன்னகைங்கரியமும்படியே.

185. இத்த கைங்கரியத்துக்கு விக்னங்களுண்டு. எம்பெருமானுடைய திருமேனி யழகம் சித்தபாறுநியாய கைசோரப் பண்ணுகையாலே கைங்கரியத்துக்கு இடைபூறுதும் இத்த நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியில் சொன்ன கைங்கரியமும் அநிமத விஷயத்தில் செய்யும் பணிவிடைபோலே தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே அவனுடைய முகமலத்தியையே புருஷர்த்தமாகக் கொள்ளக் கடனம்பட்ட விவந்துக்கு ஏதுவும் இடைபூறுதான். (185)

186. கைங்கர்ய ப்ராபத்திபோலே இப்பதத்திம் ப்ராபத்தியமென்றமுண்டு.

கைங்கர்யத்தை ப்ராபத்திப்பது திவ்யமாய்ச் செல்லுவது போலே தமஸ்ஸிலாகும் விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ராபத்தையும்கூட அதனையில் மாத்விமகந்திகே முக்தி தனையிலு முண்டு.

186. இப்படியாகையாலே இவ்விரோதி நிவ்ருத்தியின் பிரார்த்தனை இடை விடாமல் நடக்கும். அதாவது சதார்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய பிரார்த்தனையானது ஏதோ வொருகாலுண்டாமதல்லாமல் திவ்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே இந்த தமபதத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ராபத்தினையும் இங்கிருக்கும் காலத்தோடு பிராப்யபூநியில் போனகாலத்தோடு வாயிற எல்லாக் காலத்திலும் நடக்கக்கடவதா யிருக்குமென்கை. ... (186)

187. * மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு * என்று தின்றத்தே

திவ்யஸூக்தி புகள் பாகரமாக ஆழ்வாய்நூதற்கு காட்டிய பாகரத்தலே இந்த விரோதி நிவ்ருத்திப்ராபத்தையும்கூட தனையிலு முக்ததது

187. கந்தல் கழிந்தவிடமான திவ்யவிபூதியிலுங்கூட கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோகத்தூதவப் பிரதிபத்தியாகிற விரோதி விநியயமோ வென்னில்; *மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாய்கள் தெற்றும் பிரான்* என்று நம்மாழ்வார் ஆருளிச்செய்யுமது கண்டால் விஷய வைஷணிய மடியாக வரும் ஸ்வபோகத்துதவ புத்தி அங்கும் விநியயமொன்று தெரியாதின்றதே "நங்களோக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தே!" என்றனறே நிதி ஸூரகனும் சொல்லுப் பாகரம். "உன்னுடைய அதுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் அனந்தத்துக்கு ஸ்வபோகத்துதவ புத்தியை விநியயித்து ஸ்வரூபத்தை அநியாதபடி ஸாதமிப்படுக்கும் பேஷஜமான வனோ!" என்பது பாகரத்தின் பொருள். இதனால் பரமபதத்திலும் தமஸ்ஸின் அதுபவத்தானத்திற்குப் ப்ராஸக்தி யுண்டென்பது காட்டப்பட்டது. (187)

மாமுனிகள் திவ்யஸூக்தி ஸாரார்த்தமாலிகையில்

முழுசுடிப்படி த்வயபரகண்ணம முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

விழைவுப்படி—சரமச்சீலாகப் பரகரணம்

158 கனகசபை நாயக்கன் பிள்ளை. அவை துச்சகங்கென்றும் கங்குல விசேஷ
கனகசபை நாயக்கன் பிள்ளை. அவை துச்சகங்கென்றும் கங்குல விசேஷ
கனகசபை நாயக்கன் பிள்ளை. அவை துச்சகங்கென்றும் கங்குல விசேஷ

சரமச்லோகார்த்த ஸாரஸங்க்ரஹம்

[illegible]

188. இதற்கு சாமர்தோகமென்று எதனால் திருநாமமாயிற்றென்னிட : சரமமான உபாயத்தைப் ப்ரதிபாதகமான சரமர்தோகம் என்று விவகரிதம இத்த சரோகத்துக்குக் கீழே பல அத்யயங்கள்லே கருமடோகம் ஞானயோகம் முதலிய சில உபாய வசோஷ்டயம் மோஷ்டயதனமாக விவராய உடதேசித்தருளி னான் கண்ணகோன ; அதைக்கேட்ட அஜ்ஞாநன அவை அநுஷ்டிக்க எரியன வல்லவெனறும், பாதததாமான வவாநுபதத்து ஸ்வப்ரயத்த ருங்கனான திவவ ன்ரோதிகளென்றும் நனாதது உவந்ருலே எம்பெருமானப் பெறுவதென்று ன் னுண்டோ ; தினி இதந்தே போமித்தனை என்று சோகித்து நின்றான். அன்ன வகைக்குறித்து அவனுடைய அத்த சோகம் போகைக்காக, அநுஷ்டிக்கவெளிதாய் ஸ்வரூபாநுருபமான தீத்த சரமர்தோகம் அருளிச்செய்யப்பட்ட தாகையாலே, சரமோபாய ப்ரதிபாதகமான சரோகம் சரமர்தோகம் என்று கொண்டு வழங்க லாயிற்று. (காகயாதீத்யபதர போலே மத்யம க்ஷபி ஸமரஸமென்க.) ... (156)

188. இதில் பூர்வாத்தமாவிகை அந்நிலைக்குப்பத்தை அநுவிசேய்க்குக. உத்தரார்த்தத் தாலே உபாயக்குத்தத்தை அநுவிசேய்க்குக.

189. இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்க. இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. (189)

190. அந்நிலைக்கு கருத்யமானது உபாயபூதனான

190. அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்லீகரிப்பதேயாகும்; (அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் விதிபதிக்கப்படுகிறதென்க.) (90)

191. அத்தத தாங்கமாக விதிக்குக.

191. ஆனால் அந்த உபாய ஸ்லீகாரத்தை மாத்திரம் சொல்லாதே ஸர்வேச்வரன் பரித்யஜ்யம் என்று உபாயார்த்தரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில்; அங்கியான உபாய ஸ்லீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்படவேண்டுமையாலும் உபாயார்த்தர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடே கூட விதிக்கிறபடி. ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன கைகாலலம்புகை முதலானவற்றையொழிய அவை (ஆசமநாதிகள்) அனுட்டிக்கவொண்ணாதுதாப்போலே இங்கும் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயார்த்தர பரித்யாகத்தையொழிய சரணவரணம் ஆகாதென்பது தேற்றது. .. (91)

192. ராகப்ராப்தமான உபாயத்தானே வைதரானுக் கடுகப் பரிசுஷங்கைக்கு உடனாயிருக்கிறதே.

192. இந்த சரணவரணமானது அனுட்டிக்கவெளி தானபோதே ராகப்ராப்தமாய் வருமன்றோ; இதக்கு விதி வேண்டுமோவென்னில்; ராகப்ராப்தமானதுக்கு விதியும் ஏற்பட்டால் விசைத்து பற்றுக்கைக்கு உடனாக வன்றோ. (192)

193. இதில் பூர்வார்த்தம் உறு பதம்.

194. எவ்விதமாத். 195. எவ்விதமாய்க்கையம்.

196. தாபராவது பணைத்தமாயிருக்கும்து

197. இங்குச் சொல்லுகிற தாபராதம் துஷ்டமானதைத்தங்களைச் சொல்லுகை யன்றக்கே மோஷபணைத்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

198—197. இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தமானது ஆறு பதங்களைக் கொண்டது. அவற்றுள் முதற் பதமான 'வைதரிபதம்' என்பதற்கு 'எல்லா தர்மங்களையும்' என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்கும்து எதுவே அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோஷைப்பாயங்களை உபதேசித்துவருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்ம சப்தமானது—ஐறியிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயுமிருந்துள்ள த்ருஷ்டபலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றியே பகலத் ப்ராப்திருபமான மோஷபலத்துக்கு ஸாதனமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது.

(198—197)

203 பரித்யஜ்ய 204 த்யாகமாவது உக்தோபாயங்களை அதுவந்தித்து உக்திகையினை
 ஈதபுத்த பண்ணுவானோபோனேயும் விபரீததாக்கானம் பண்ணுவாரைப் போனேயும்
 அதுபாயங்களை உபாயபுத்த பண்ணினேனென்ற புத்தி விசேஷத்தோடே தயஜிக்கை.

203, 204 இனி பரித்யஜ்ய பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது.
 த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும் விடுகை
 யன்று. கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல் லாத
 தொகு சிப்பியிலே வெள்ளியென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப் போலேயும் ஒரு
 திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போலாரைப்போலே
 யும்—பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே
 உபாயபுத்தி பண்ணினேனோ! என்கிற அதுதாப புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை.

205. பரிவேனத்த உபயர்க்கத்தாலே பாக்காக்களைவிடுவோபோனே குறி வான்களினாலும்
 வஜ்ஜனோபேயகூட மரபுவிடத்தி டிட்டுவனுமென்கிறது.

205. பரி என்கிற வுபயர்க்கம் மிகுதிக்கு, வாசகமாய்க்கொண்டு இங்குத்
 தெரிவிப்பதென்னவென்றால், ப்ராப்தம்மலயத்தைய ஸாராராமம் முதலிய பாதகங்களை
 யுள் மற்றும் திஷித்தமானவற்றையுள் விடுவன போல, அப்பறில் மறுபடியும் அந்வயிப்
 பதற்குறுப்பான குசிலாஸகியைக் கூட இல்லாதது என்கிற விடுமாவோலே, உபா
 யாந்தரங்களை விடுமளவில் மிகவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேண்டு
 மென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. ... (205)

206. க்யப்பாஸே ஸந்தாபய புஞ்ஜிதே பண்ணுவோபோன உபாயந்தரங்களை
 விட்டே பற்றவேனுமென்கிறது.

206. த்யஜ்ய என்கிற க்யப்பாஸே எந்ததோ ஈயத்தைப் பரிசுரவர்க்கு
 மளவில் த்யஜ்யமான உபாயந்தரங்களைவிட்டே பரிசுரவர்க்கவேனுமென்கிற
 நியமம் காட்டப்படுகிறது. ... (206)

207. ஸாஸ சபகூ ஸமுமே ஸா: ஸகதபடியே இவை அதுபாயங்களை
 மாதாமன்றிக்கே காகட்டென்கிறது.

207. இப்படி விட்டே பற்றவேனுமென்கிற நியமம் என்னென்னில்; உபா
 யாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடத்தாலும் இவை பற்றுகது ஸாத்
 மாகாத மாத்திரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் பிரதபந்தகமாயும் நிற்கும் திறன்கொரு
 துஞ்ஜடாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்கனாலே மிகவும் தொந்து திகைகலங்கி
 எதிரம்பு கோக்க முடியாமே தின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும்
 விழுந்துகொண்டிருந்தன. தரும யுத்தஞ் செய்யுமுராமன், நாம் அம்புவிடாமலிருக்
 கவும் தான் அடபுகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சித்தித்தான்;
 தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகுஅந்த
 வில்லையும் பொகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரடோகத்தை நிறுத்தி
 அவனுக்கு விடைகொடுத்தனுபவினா என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்
 டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையில்லுத்தபோது
 எதிரியைவெல்வதற்கு ஸாத்மனாகமவிருத்தவளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள்

வாழ்கின்றவன் இவ்வாறு நினைத்து, «கர்சாதுஜாநாமி» (இராவணா! புறப்பட்டுப் போக வேண்டுகிறேன்) என்கிற திருவாக்து அப்போது அவதரிக்காமல் வில்லியம் போலஸ் அவதரித்தமையால் அந்த வில்லே இராவணனுக்குக் கால்கட்டா வாழ்கின்றவனாயிற்று அதுபோலவேயாம் உபாயாத்ரங்கனும், உபாயாத்ரம் உபாயாத்ரங்களில் கவதறுக்கிறவன் அவதரிக்கும் பெருதென்றவாறு. (207)

208. கர்வாத்தியைப்போலே இழக்கக்குறப்பு.

உபாயாத்ரங்களில் அந்நியம் இழங்கு உடலாம் என்பதை உபாயாத்ரத்தாத்தத்தாலும் அந்நியம், தசரத கர்வாத்தியானவன் ஆபாஸம் உபாயாத்ரம் தருமத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றே பெருமாளோடே கூடிவாழ வேண்டியபேற்றை இழந்தான். «பாதிமிக்ஷயத் திரா» என்கிற எந்தத்தரிமமான உபாயாத்ரம் ஆபாஸதரிமமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்க வேண்டியன்றே. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாது' என்று ஆபாஸமான ஸத்யதரிமத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றே பெருமாளோடு உபாயாத்ரம், அதுபோலே, ஆபாஸமான உபாயாத்ரங்களிலே அந்நியத்து நினைக்க உபாயாத்ரம் தரிமம் உபாயாத்ரம் என்று ஸதாத்ரத்தரிமமான பகவத வஷ்யத் தோடே கூடிவாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாயினும் (208)

209. கர்வாத்தியைப்போலே இழக்கக் குறப்பு. (அதர்மங்களைப் புகுருமென்றாகள்.)

210. அது உடலு; அதர்மங்களைச் செய்யென்ற சொல்வையாலே.

211. தன்னைப்போலே சொல்லித்தொடர்வென்னும்.

212. தன்னைப்போலே தர்மங்களைத் தரிமங்களைப் புகுருமென்றாகள்.

213. உபாயாத்ரம் அதர்மங்களைப்பற்றித் தரிமங்களைப் புகுருமென்றாகள்.

214. தன்னைப்போலே தன்னைப்போலே புகுருமென்றாகள் அதர்மங்களைப் புகுரு மென்றாகள்.

209—214. இங்கு சொன்ன ஸத்யதரிம பரித்யாகத்தின் கருத்தறியாதார் சிலர் சொல்லும் தூஷணமென்றுண்டு; (அதாவது—) 'இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே' என்று விதி நிஷேத விஷயமாகவன்றே தரிமங்களைப் புகுரு மென்றாகள்; இங்கு 'ஸத்யதரிமங்களைப்புகுரு' என்று சொல்லுகையாலே விவரிக்கக்கூடியவற்றின் அனுஷ்டானத்தை விடுவதுபோலவே நிஷித்த பரிஹாரத்தையும் விட வேண்டியவரு மாகையாலே, நிஷித்த பரிஹாரத்தை விடுவதாவது நிஷித்தங்களைச் செய்வதே யாதலால் அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரஸ்ருத்திகளை அனுமதித்ததாயிற்று என்று தூஷணம் சொல்லுவார்கள். இந்த தூஷணம் ஏற்று, ஸத்யதரிமங்களைப்புகுரு சொன்னவித்தால் அதர்மங்கள் புகுருமென்றவிது ஸம்பலிக்க மாட்டாது தர்மங் களை விடச் சொன்ன மாத்திரமேயொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே. அதேன்? அதர்ம நிலருத்தியைத் தர்மசப்தவாத்யமாகையாலே 'தர்மத்தை விடு' என்றால் அதர்ம நிலருத்தியைவிடு என்றதாவதோ? ஆகவே அதர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அதர்மத்தை வித்தமாகமாட்டாதோவென்னில்; மாட்டாது. தர்மங்களை விடச் சொன்னவித்தால் அதர்மங்களைச் செய்யென்னுமிடம் தன்ன

டைபே சொல்லிற்றாகது; தர்மசப்தமானது அதர்ம நிவ்ருத்தி முதலிய அங்கங்க ளோடு கூடினதாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டானத்தைக் காட்டும தொழிய, பொதுவிலே அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்திரத்தைக் காட்டாதாகையாலே, நது, அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மசப்ர வர்த்தயத்வம் முக்கியமாகவிருக்கையாலே இவ்ரு ஸர்வசப்தம் கூடியிருக்கையாலே தர்மசப்தமானது விசேஷண பூதமான அதர்ம நிவ்ருத்தியையும் காட்டாதோவென்னில், அப்படி காட்டிற்றிருக்கும் அது இவ்விடத்தில் விவசாதெமல்வாமைப்பால் அது தனித்த விஹிதாநுஷ்டாந ரூப தர்மங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லிற்ருமித்தான். எதைக்கொண்டு உப்படி பொதுக்கு கிறதெனினில், தன்னிப்பார்த்தாலும் சுர்வாணிப்பார்த்தாலும் பலனைப் பார்த்தாலும் அத்த அதர்மங்கள் புதர வழியில்லை அதர்மங்களைச் செய்வது எம்பெருமா னுக்கு அவிஷ்டமானாகையாலே அவனுக்கு அவிஷ்டம் செய்யக்கடவனல்லாத தன்னிப்பார்த்தாலும் அவை புதர வழியில்லை. இத்தனையில் எவ்வதன் நிவ்ருத்தி யைத் தனிப் ப்ரவ்ருத்தியாக ஒன்றையும் பொருத சுர்வாணிப் பார்த்தாலும் அத்த அதர்ம ப்ரவ்ருத்திகள் புதர வழியில்லை இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்குப் பலன் அவனுடைய பரிதியாகையாலே அதர்ப்பலனைப் பார்த்தாலும் அதற்கு இடைபுறான அதர்மப் ப்ரவ்ருத்தி புதர வழியில்லைவென்க. ஆகையால் தர்மசப்தம் அதர்மநிவ் ருத்தியைக் காட்டிற்றுமிலும் இது தன் னுண்டதாகக் கடவது (208—214)

215. மம். 216. அவாஷகஞ்சு உனக்குக் கையாளாய் உன்விவாகு பார்த்து உன் தோஷங்க ளு போக்காயாகக்கொண்டு உனக்குப் புகழைய, நீ கடுமையேனே போப்பாயே பீடுக்கும்போதும் விடமாட்டாதே அக்கீர்த்தனை.

217. இத்தாய் பாக்பூணங்கையும் தேவதாந்தியாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

215—217. இனி, மம் என்கிற மூன்றாவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக் கப்படுகிறது. எல்லாவரையும் சாஷிப்பதிலே தீசுடிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏனிக் காரியம் கொள்ளலாற்படி கையாளாய், சாஷ்யபூதானை உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங்களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக் கொண்டு உனக்குப்புகழாயி, * தாமதரயாளாகிலும் சிதஞ்சைக்குமேல் * என்கிற படியே புகுண்காரம் செய்யக்கடவ பிதாட்டியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விடமாட்டாதே * என்னடியார் அது செய்யார் * என்று மறுதலித்து ஒருதலை நின்று சாஷிக்கும்வனான என்னையென்றபடி, அவதரித்துக் காணுங்கிலக்காய் அணுகிநிற்கிற விபவரூபானை தன்னி மொன்று கூறிப்பிட்டு வரணியனாகச் சொல்லுகிறதாலே—தேசவிப்ரகரிஷத்தாலே காணவும் கிட்டல மொண்ணுதபடியிருக்கிற பரவ்யபூதரங்கனாயும், அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தமல் லாமல் உபாயாதர நிஷ்டர்க்கு உத்கேசயமாயிருக்கிற அகீர்த்தராதி தேவதாந் தியாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற்காட்டிதுமுண்டான வாதையைக் காட்டுகிறதென்றபடி. (215—217)

218. தர்மஸூக்தாபாஸம் பன்னப்பிரத்தவந்தானே அர்வதாய்விவாயும் கிட்டு

செனப்பநதேனகையாசம் அஷாத்தயா தானே போகிறது.

219. * தர்மஸூக்தாபாஸத்தாய அஸபவாயி * என்று தர்மங்களை ஸ்தாபிப்ப தற்காக வந்து பிறக்கிறேனென்று சொல்லி பிறத்தவன் தானே இவ்ரு

சொல்லாதவர்களை சாஸ்திரஸ்திதங்களான எல்லாத் தருமங்களையும்விட்டுத் தவிர்த்துச் சொல்லுகையாலே ஒரு அத்திதவிசேஷம் பலிக்கின்றது. அதாவது—
...
... (218)

2.1. இத்தாம். விட்ட ஸாதனங்களைநீறம் சொல்லுகிறது.

2.2. அதாவது—ஸ்திரமாய் பரமசேதனமாய் ஸாதனத்தையாய் நிரபாயமாய்
பரபாயமாய் ஸாறாயாத்நிரபேஷமாயிருக்கும்.

2.3. மற்றையபாயங்கள் ஸாதனங்களாகையாகே ஸாதனத்திலே சேதனை
யிடுகத்திருக்கும். அசேதனங்களையாய் அசத்தங்களையிருக்கையாகே
சாதனத்திலே சேதனை யிடுகத்திருக்கும். இந்த பாயமாய் அசத்தக்
கேதித்தட்டியிருக்கையாகே இந்நிரபேஷமாயிருக்கும்.

218—221. இப்படிச் சொன்னவிததால், கீழேவிடப்பட்ட ஸாதனங்களிற்
கூடும் இந்த ஸாதனத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. அதாவது என்
னெனவியும்; அத்த தர்மங்களானவை சேதநபரவருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவை
யாகையாலே நம் ஸ்வரூபம் சேதநனாலே எரித்திக்கவேண்டுமடி. யிருக்கும்; இது
ஸாதந தர்மமாகையாலே எரித்தமாயிருக்கும். அவை அந்நம் ஆற்றலுமற்றிருக்
கும். இது ஸாதநவருவிஷயமாகையாலே பரம சேதநமாய் ஸாதனத்தையாயிருக்கும்.
அவை சேதநஸாதநமாய் நடுவே அபாயங்கள்புகுதகக்கு அவகாசம்பெற்றிருக்கும்;
இது எரித்தவஸ்துவாகையாலே நிரபாயமாயிருக்கும். அவை பரதந்தான இச்
சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அபரபதமாயிருக்கும். இது நிரபதமாயிருக்கும்.
அவை அசேதநத்வாதிகளாலே ஸாறாயாத்நிரபேஷமாயிருக்கும்; இது பரம
சேதநத்வாதிகளாலே ஸாறாயாத்நிரபேஷமாயிருக்கும். ... (218—221)

2.2. இத்தாம் ஸாதனம் ஸாதனம் ஸாதனம் ஸாதனம் ஸாதனம்
சுருத்தியாகக் கொடுக்கிறது.

222. இத்தாம் எவ்வாறு பதத்திலே ஆசிரயண ஸௌகரியபாதங்கள்
ளான குணவிசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும் அவையாவன; வாத்தஸல்யமும்
ஸ்வாமிதவமும் ஸௌகரியமும் ஸௌலப்யமும். அதாம் புத்தியாலே தர்மத்தில்
நின்றும் நிவருத்தனான அஜ்ஞாநனுக்கு குற்றம் பாராதே! அத்தங்களையெல்லாம்
அநுவிசேயங்களாலே வாத்தஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது. தன்னுடைய பரதவத்தைப்
புகாசுமருவிசேயத்த மாத்நரமனத்தே அஜ்ஞாந நேரே காணும்படி பண்ணு
வதாலே ஸ்வாமிதவம் பிரகாசிக்கிறது. * நேரே கருஷண நேரே யாதவி * என்று
அஜ்ஞாந தானே சொல்லும்படி இவனுடே கலந்து பரிமாறுகையாலே
ஸௌகரியம் பிரகாசிக்கிறது. அபரபதமான திருவிசையக் கண்ணுக்கிலக்
காமம் ஸாறாயாத்நிரபேஷமாய் பிரகாசிக்கிறது. (222)

2.3. அபரபதமாகவும் பிடித்த கிறவைய்க்கிறப் நேரே தான் துணிதமாய்
தருத்தமும் தருத்தக் கீழ் நின்ற தருத்தங்களையாய் தந்த ஸாதநம்
கேதித்த மாமென்று காட்டுகிறது.

223. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேஷிதம் ஸௌஸ்யமாகையாலே அவதாரப்ரபுத்தமான ஸௌஸ்யமேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிந்திற ஸௌஸ்யாதீசயம் மாமென்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகளாலும் சிறுவாய்க் கயிறும், திருமுடியில் ஒன்றும் அணியாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதி படைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறு சேதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்க விட்ட திருவடி களைய நிந்திற ஸாரதிவேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறுனென்க.

224. ஏகம். 225. இந்த ஏகப்பதம் ஸ்தானப்ரமாணத்தான அபதானுத்தத்தைக் காட்டுகிறது. 226. *மாமேவ யே ப்ரபத்யத்தே* தமேவ சாத்யம் *
தமேவோபாய பூதா மே பவ ஆறெனக்கு தீன்பாதம் எனுகத் தத்தொழிந்தாய் என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

227. இத்தாம் 'வாஜ' என்கிற ஸ்வேசரத்தல் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

224—227. இனி ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களில் பலவிடங் களிலும் *மாமேவ யே ப்ரபத்யத்தே* என்பது முதலானவிடங்களில் அவதாரண ப்ரயோகமுண்டாகையாலே உகாரம்போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தானப்ரமாணத் தாலே அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தில் எது வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறதென்னில்; உபாயத்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னில் புறருத்தி ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தாங்களை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னில் மாம் என்று அஸாதாரணகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அந்த வ்யாஸ் குத்தி கீழே எடுத்தமாகையாலும் இந்த அவதாரணத்தால் வாஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. இந்த ஸ்லீகார முண்டானால் யோ; இல்லையாகில் இழவு-என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வ புத்தி நடைபாட ப்ரஸக்தியுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கப்படவேண்டுமென்றே. (224—227)

228. ஸ்வேசரத்தானும் அனனுதே வத்தது.

228 அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்று கிற ஸ்லீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனெயென்னில்; ஸ்லீகாரமான பிறகு இவனுக்கு அநிஷ்ட தீவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் பண்ணுகை அவனாலேயானுப்போலே, அதற்குமுன்னம் தேருக்கின்ற ஸ்லீகாரத் தானும் அவனாலேயுண்டாமது என்பதே ப்ரமாந்தம். ஆகவே ஸ்லீகாரம் உபாய காரியமேயொழிய உபாயமன்றென்க. (228)

229. க்ருஷ்டயவதாராத் முகத்தானே பண்ணின க்ருஷ்பவம்.

229. ஸ்லீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணங்களேபரங் களொன்று மீன்றிக்கே அசீததுப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணங்களேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிபண்ணி *எதிர் குழல்புக்கு* என்கிறபடியே இவனை அங்கீ கரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்தவிடங்களிலே

அவ்வாறில் குவிவிலாஸங்களை விளைப்பதான தன் குணசேஷிதம் முதலிய உறுப்புகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின கருவியாலே பவித்த கருவியைத் தீர்த்த ஸ்விகாரம். ஆகையாலே இது அவனுலே வந்ததென்னத் தருவோ? ... (228)

230. *அதுவு மவனத்தினருளே*.

230. இவ்வாறத்தத்தில் ப்ரமான முண்டோவென்னில்; *அதுவுமவனத்தின் உருளே* என்கிற அருள்செயலே ப்ரமானம். உணர்விலும்பொருவனை அவன தருவாழ்வுப் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்* என்று அந்நவா தம்முடைய ஸ்விகாரத்தைய நுளிக்கெய்தவுடனே *அதுவுமவன தின்னருளே* என்று அந்த ஸ்விகாரத்தானும் அவனுடைய நினைவுக கருவியினாலேயுண்டான தென்று அருளிக்கெய்தவாலே ஸ்விகாரமும் அவனுடைய கருவியிலுமென்றே கொள்ளவேணுமென்க ... (230)

231. இத்தகையதையும் தானே காரியம் செய்யுமென்ற நினைக்கக் கடவன்.

232. அத்தகைய உபாயத்தாபேஷ்யம் ஜீவியாது.

233. இது அத்தகைய ப்ரஸங்க பரிஹாரத்தம்; புத்தி ஸமாதாத்தம்; சைதன்ய காரியம்; ஸ்வரூபத்தம்; அபிரதிஷ்டத்தியாதகம்.

23.—233. இத்த ஸ்விகாரத்தக்கும் தானே கருவியினாலாவனெருவ னாகையாலே அவன் தக்ககாவன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது இது இவ்வா மற்போனாலும் இவ்வ தாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையனான தானே நம்மு டைய திஷ்ட பாபத் தத்திஷ்ட பரிஹாரரூபமான காரியத்தைச் செய்வனென்று நினைக்கவேண்டி. இவ்வ நினைக்காவிலில் [அதாவது—நம் ஸ்விகாரமில்லை யானாலும் காரியம் செய்வனென்று நினைவாதே அவன் காரியம் செய்கைக்கு இதுவும் வேணுமென்று நினைக்கவேண்டி] ஸித்ததோபாயமானது ஒரு ஸதவாயத்தையும் எதிர்பாராதென்கிற சைதன்ய குணத்தாகும். ஆனால் இத்த ஸ்விகாரத்தான் ஏதாவதென்னில்; [இது அது புத்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரத்தம்] இத்தகையதில் ஒன்றுமேயில்லாமல் சைதன்ய தானே காரியம் செய்யுமளவில் பின்னையெல்லோரும் முத்தராகவேண்டாவோவென்கிற ஸ்வரூபத்தி ப்ரஸங்கத்தின் பரிஹாரத்துக்கு உறுப்பு. [புத்தி ஸமாதாத்தம்] 'நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிப்பனென்று நாம் ஸந்திக்கொண்டு விசுவஸித்திருப்பது' என்று இவன் தனும்பாமல் புத்தி ஸமாதானம் பிறத்திருக்கைக்கு உறுப்பு. [சைதன்ய காரியம்] இவன்தான் அசைதன்யமல்லாமல் சைதன்யமாகையாலே அவனே உபாயமென்கிற இத்த அக்யவஸாயம் இவனது சைதன்ய காரியமாக வந்ததத்தனை. [பரிஹாரத்தம், ஸ்வரூப திஷ்டம்] வித்யயுத்தமாகவல்லாமல் இதில் ரஸமறிந்த இவனுடைய ராகத் தாலே விளைத்தவிது ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதன்றிக்கே ததேகரக்ஷயத்தி னரூபமான ஒரு ரக்திலே நிற்குமது [அபிரதிஷ்டத்தியாதகம்] நெடுங்காலமாக இவன் ஸ்வரூப ரக்தினாலே, அவன் செய்யும் ரக்ஷணத்தை விடக்கப் போத்தவனான யாலே இன்று அது தனித்தமைக்கு பிரகாசகம் இது. இவ்வளவேயொழிய உபாய மன்று என்கை ... (233)

284. கீழ் தானும் பிறகுமே நிறையக் குலைத்தான். இவ்ருத் தானும்வனுமான நிலையக் குலைக்கிறான்.

284. கீழே ஸர்வதர்மாத் பரீத்யஜ்ய மாமஃ என்கையாலே—தானும் உபாயாத் தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான். மாம் ஐகம் என்கிறவிதனால்—தானும் தன் ஸ்விகாரத்தில் உபாயபுத்திபண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான். ஸாததாத் தரங்களும்க் உபாயமன்று, எரித்தோபாயஸ்விகாரமும் உபாயமன்று என்று கூட்டினபடி சொல்லிறருயிற்று [உன்னுடையல்லால் யாவாவும் என்கிற அருளிச்செயல் ஸமாதியாலே (இங்கு மூலத்தில்) உபாயாத் தரங்களைப் பிறர் என்றது] ... (284)

285. அவனை இவன் பற்றிப்பற்ற அறங்கா கப்பம், அவத்யகம்.

286. அவனுடைய ஸ்விகாரமே ரக்ஷகம்.

285, 286. ஸாதனமென்கிற நிலைவோடே இவன் பண்ணும் ஸ்விகாரம் துஷ்டமென்று காட்டப்படுகிறது. திருபாதிகரணங்களுள் அவனை அவன் கையையே பார்த்திருக்குமில்லன் தன் ரக்ஷணத்திற்காக ஸ்விகரிக்கிற ஸ்விகாரமானது 'நாம் செய்வது' என்கிற அறங்காரத்தோடு கூடியதாய், பிதாவுக்குப் புதான் எழுத்து வாய்குமாபோலே அவத்யகர மமாயிருக்கும். ஆனால் ரக்ஷகமாவததான் ஏதென்னில்; இவ்வாத்மாவின்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன் இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக் கடவோம்' என்று அபிமானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்விகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாம். ... (285 286)

287. மந்தையுபாயங்களுக்கு நீங்குத்தீ தோஷம்; இதுக்கு பாவதுத்தீ தோஷம்

287. இந்த எரித்தோபாயமானது சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் ஸந்தியாதென்பதைத் தெளிவிக்கக்கூடாக உபாயாத் தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத் துக்கும் உண்டான வாகி காட்டப்படுகிறது. எரித்தோபாயமான இது தனித்த மந்த உபாயங்களுக்கு சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸங்குப எரித்தியாக வேண்டுமென்கையாலே இவனுடைய முயற்சி குலைத்தால் குற்றமாகும். இந்த உபாயத்துக்கு வேறொரு துணையின் சேர்க்கை அஸந்த்யமாகையாலே இச் சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தியென்ப தொன்றே குற்றமாகும். ... (287)

288. "சிற்றவேண்டி".

288 சேதநப்ரவ்ருத்தியொன்றும் வேண்டாவென்பதற்குப் ப்ரமாண முண்டோவென்னில்; சிற்றவேண்டி என்கிற திருவாய்மொழிப் பாகரமே ப்ரமாணமென்க. எரித்தோபாய ஸ்விகாரம் சொல்லுகிற உற்றொன்றிலே சுருங்கச் சொன்னோம்க் என்கிற பாட்டிலே சிற்றவேண்டி என்கிறது. சிற்றுதல்—சிற்றுதலாய், விஸ்தாரமாகவொரு விதப்பாரம் பண்ணவேண்டாவென்கையாலே இவ்வுபாயத்திலிழியுமவனுக்கு ஒரு விதப்பாரமும் பண்ணவேண்டாவென்னும்தம் சொல்லிற்று என்கை. ... (288)

289. நீங்குத்தீ கீழ் சொல்லிற்று.

289. நீங்குத்தியைப்பற்றி வேறொரு ப்ரமாணம் தேடவேண்டிய அவசிய முமில்லை. இந்த சரமச்சலோகத்திலேயே கீழே ஸர்வதர்மாத் பரீத்யஜ்யஃ என்று ஸகல

பாடநூல்களிலுள்ளவை நவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுமென்னுமிடம் சொல்லு. ... (239)

239. உபகாரஸம்ருதிதான் வேணுமே, அது உபாயத்தில் முதலில் சொல்லவேண்டியது. *என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்* *மருவித்தொழும்*

240. உபகாரஸம்ருதிதான் வேணுமே, அது உபாயத்தில் முதலில் சொல்லவேண்டியது. *என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்* *மருவித்தொழும்* *உபாயத்தால் இவ்வுபாய விஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரத்தைப் பற்றிய சைதத்யபரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை.* *இது உண்டா உபகாரம்* *உபகாரமான காரியம் செய்தது* என்று உபாயத்தில் உட்புகாது. ஆகவே உபகாரம் உபகாரத்தம் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்று. ... (240)

242. உபாயமாக.

243. தயாபதம் பரிதாவையும் கருணத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கூடியதும் இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது : கீழோடே சேர வேண்டுகையாலே.

244. இனி சரணம் என்பதற்குப் பொருள் 'உபாயமாக' என்கை. *உபாயத்தால் தயாபதம் பரிதாவையும் கருணத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கூடவதேயாகிலும் தயாபதத்தாலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தயாபதம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுமென்றே.

245. புத்திபண்ணு.

246. தயாபதமானது புத்தியாபதம் அந்யவஸாயேவபடி.

247. இனி, ஸ்ரஜ என்பதற்கு 'புத்தி பண்ணு' என்று அர்த்தம்.

ஸ்ரஜ-கதேவ என்று தாதுபாடமாகையாலே ஸ்ரஜதாதுவுக்கு கதி அர்த்தமாகி, (தயாபதம் புத்தியாபதம்) என்கிற நியாயத்தாலே அந்யவஸாயம்செய் என்றபடி. *ஸ்ரஜ-கதேவ* என்கிறதே உபாயமாக தெஞ்சித்தொள்க என்றதாயிற்று.

247. வாகீகாயிகங்களும் இதுகூட அபேக்ஷிதமாக யத்க்கசேவ்யதையும் *ஜகுநாத் மோக்ஷமாகையாலே மாத்திரமான அநுபாஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

247. *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்* என்கிறபடியே

மனமொழிமெய்கள் மூன்றினூழ்நடன ஸ்லீகாரம் அதிகார பூரித்திக்கு உடலாகையாலே வாசகமும் காயகமும் இந்த ஸ்லீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், *ஜகுநாத் மோக்ஷ மெய்கையாலே அவையிரண்டையுமொழிய மாநஸமான அநுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ... (247)

248. ஆக, தயாபதத்தாலே, தயாபதத்தாலே, தயாபதத்தாலே, பற்றப் படுபுபாயத் தை சொல்லி, உபாயத்தையேவமசொல்லி, உபாயத்தையேவமசொல்லி, உபாய விசேசம் சொல்லுகிறது.

249. ஆக பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில் : ஸர்வதர்மத் என்று தயாபதத்தைச் சொல்லி, பரிதாவஜய என்று தயாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி

மாம் என்று பற்றப்படுமபாயத்தைச் சொல்லி, சேகம் என்று அந்த உபாயம் இதர திரபேஷை மென்பதைச் சொல்லி, ஏனாம் என்று உபாயத்வம் சொல்லி, வரஜ என்று உபாய ஸ்லோகாரம் சொல்லித் துதித்து. (248)

249. அஹம். 250. க்ஷக்ஞத்யத்தை அருளிச்செய்தான்.

251. விவரஜஞ்சுய் விவரத்தியாய ப்ராப்தஞன் தான்.

249—251. இனி உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி கருதாமன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதஞன் தன்னுடைய கருதமம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம்—எல்லாமறித்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற தான் என்கை. ... (249-251)

252. இவன் கீழ் தீய நிகையுமே மேல்பாக்கடியுமறிக்கவும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகக்கூடும் சகாத்தமான் குணவிசேஷங்களையும், தங்கப்பருகச்செய்து தலைக்கட்டுகக்கூடான பந்த விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

252. அல்லாத குணங்களெல்லாம் கிடக்க இந்த குண விசேஷங்களை இந்த அஹம் சப்தம் காட்டுகிறதென்பானேன்? என்னில்; இந்த சேதநனுக்கு அதிஷ்ட திங்குத்தியையும் இஷ்ட ப்ராப்தியையும் பண்ணாமளவில், இவன் இதற்கு முன்னே தீய நிகையையும் மேல் போகத்தக்க வழியையும் அறிவதற்கும், அறிந்த படியேசெய்து தலைக்கட்டுவதற்கும் தக்கவையாயிருப்பவை ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வ சக்தித்வங்கள். காரியம் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காகவன்றிக்கே தன் பேருகச் செய்து தலைக்கட்டுகக்கூடானது சேஷித்வம். ஆகவே இம்முன்று குண விசேஷங்களையும் இது ப்ரகாசிப்பிக்கிறதென்பது பொருத்தம். (252)

253. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்தியங்களுக்கை அடையிட்டுப் பாராதி தன்னையிட்டுப் பார்த்து அஞ்சின அரம் தி. தானு தன்னையைய அஹமென்ற காட்டுகிறது.

253. கீழ் மாம் என்றதில் ஸாரதியாய் தீய பாரதத்தியம் காட்டப்பட்டதே; அதற்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதத்தியம் இந்த அஹம் பதத்தில் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறதென்றும் கொள்க மாம் என்று ஸாரதிவேஷத்தோடே திற்கிற தன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது, அஹம் தன் தன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரதிவேஷத்தை "ஸர்வாதிகுணவன் இயவனே தாமதீயனது தன் குணத்தாலேயன்றோ" என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, 'தமக்கு இழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் திற்கிறவனன்றோ' என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்து, இவன் ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகிறானே! இது என்னாருமே! என்று அஞ்சின அச்சம்தீர, ஸர்வேச்வரனாய்க்கொண்டு தீயஞ்ச ஸ்வதத்தானாயிருக்கிற தனது உண்மையுருவத்தை அஹமென்று காட்டுகிறானென்க. .. (253)

254. கீழ் பாரதத்தியமும் இந்த ஸாரத்தியத்தினுடைய சகைநினைப்பி.

254. இப்படி ஸர்வேச்வரனாய்க்கொண்டு தீயஞ்ச ஸ்வதத்தானாயிருக்கிறவன் ஸாரதியாய் தீய பாரதத்தினானும் தனக்கு ஸ்வரூபாய்ச் செய்ததனும்; தினைத்தது செய்யுமளவில் தன்னைத் தடுப்பாரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதத்தியத்தினுடானதைத்தனை. (254)

255. தவ. 256. அஞ்சுவுப் அத்தவுப் அப்பாத்தவுப்
என்னையே உபாயமாகப் பத்திபுத்திர வுன்ன.

255, 256. இனி, தவ என்பதற்கு அத்தம்—உன் காரியங்களை அறிக்கை
குத் தக்க ஞானமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளு
கைக்கு சக்தி யில்லாதவனாய் சக்தியுண்டானாலும் ஸ்வரகூடணை ப்ராப்தியற்ற
வனாய், இப்படி யிருக்கையாலே ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாய
மாகப் பரிசுரவரித்திருக்கிறவுன்னை என்றபடி. (255-256)

257. ஸர்வபாபேப்ய: 258. மத்ப்ராப்தி ப்ராப்தபந்தகங்களைன்ற வாதை சீவ
பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுவிதய், அவ்வா பாபங்களைவிடவந்தித்தின்றம்.

259. * போய்த்தின்றஞானமும் பேசினவையுக்கு மறுக்குடம்பும் * வந்திரபடியே
அத்தியா கர்மவாசநாசுரி ப்ரக்குதி ஸம்பத்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

260. தருணச்சேத கண்ணியநாதிக்கணப்பாபே ப்ரக்குதி வான்களையே அழுவத்திக்கு
மனையென்ன, கோகாபவாத பித்யாநாந் கருணையாலும் கைக்கத்தாலும் செய்யு
மனையென்ன, இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

257, 260. இனி ஸர்வபாபேப்ய என்பதற்கு அத்தம்—இஷ்ட விரோதி
யாய் அதிஷ்ட நேஷுவாயிருக்குமது பாபம்; கோகாப்ரகாசமானவையாலே எம்
பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் வாலையோ அல்லவோ இஷ்ட விரோதிகள்.
ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எத்தெத்த பாபங்களிட நின்று
பயப்படுகிறியோ அத்தத்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றுமென்றவாறு. பாபேப்ய
என்கிற பறமுவசனம்—அனீத்யை கருமம் வாஸனா குரி ப்ரக்குதிஸம்பத்தம் ஆகிற
இவற்றைச் சொல்லுகிறது. [அனீத்யையாவது அஜ்ஞானம். கர்மமாவது புண்ய
பாபம் வாஸநையாவது அஜ்ஞான வாஸநையும் கர்ம வாஸநையும் ப்ரக்குதி
ஸம்பத்த வாஸநையும்] இனி ஸர்வ சபதத்தாலே விவாசனமேதென்னில்,
துரும்பு நறுக்குகை தினவு சொசகை முதலானவைபோலே அபுத்தி பூர்வகமாக
ப்ரக்குதி வாஸநையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்களைன்ன, 'நாம் இவற்றைத்
செய்யாவிடில் லோகம் நம்மை அபவாதம் சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும்,
'நம்மைக் கண்டு லௌகிகர்கள் இவற்றைத் தவிரவர்களாகில் அவர்களுக்கு
விநாசமாயே! னுயோ!' என்கிற கருபையாலும் செய்கிற தீத்திய கைகித்திக
கருமங்களென்ன, ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி முன்னம்விட்ட
உபாயங்களிலே மீண்டும் அத்வயித்தலென்ன ஆக இவை யெல்லாவற்றையும்
நினைக்கிறது. (267-268)

261. உத்தத்தப்ராபுத்திக்கு க்ராமப்ராபத் பாபே த்ரபுத்தி உபாயங்களினை
இவை அத்தங்களையோடுகிற நினைக்கவண்டி.

261. (ஸாததமென்கிற புத்தியோடே செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா
ஸாதத கோடியிலே அந்லயிக்குமென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது) சித்தப்ரமமுடையவ
னெருவன் இன்னவருக்குப் போகிறோமென்கிற நினைவின்றிக்கே ஒரு வழியே
போக நின்று அல்லவழிக்கு ஏதேனுமோர் ஊரோடே ஸம்பத்தமுண்டாயிருக்கை
யாலே அல்லவிலே சென்று சேருமாபோலே ஸாததமென்கிற எண்ணமில்லாமே

லோகாபவாத பீதி முதலியவற்றாலே செய்யப்படுகிற இவை, விட்ட வபாயங்களிலே அந்லயித்ததாகுமோ வென்று சங்கிக்வேண்டா; அந்லயித்ததாகியே தீரும் ஆகவே அவையும் பாபசப்த வாச்யங்களே. (281)

282. கலங்கி உபாயபுத்தயா பன்னும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடோக்கும்.

282. (புறப்ப்ரபத்தியும் பாபசப்த வாச்யமென்கிறது.) ஒருகால் அனுஷ்டானமொழிய மீண்டு மனுஷ்டானத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தியின் ஸ்வபாவத்தை யநியாதே கலங்கி அநுஷ்ட திவ்ருத்திக்காகவோ இஷ்ட ப்ராப்திக்காகவோ உபாய மென்கிற நினைவோடே மீண்டு பன்னும் ப்ரபத்தியும் உபாயாத்நரம்போலே பாதகஸமம். (282)

283. மோக்ஷயிஷ்யாமி. 284. ருத்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்.

285. ஸிச்சாலே—நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப் போங்கானென்கிறேன்.

283, 285. இனி மோக்ஷயிஷ்யாமி என்பதற்கு அர்த்தம்—இவற்றில் தின்றும் விடுட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்பதாம். நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்யவேண்டா; நீயும் இதுக்கு ரோக்த்திக்கவேண்டா; நீ என்னைப் பணிந்த பெருமையாலே உன்னைக்கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாத படி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை—என்பது ஸிச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். "அனம் தே ஸிவபாபாதி திஷ்டிஷ்யாமி!" என்று சொல்லாமல் "நீவா ஸிவபாபேப்ப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஸிஜுத்த ப்ரயோகம் பண்ணினவிதனால்தேறின் அர்த்தமிது.

286. என்னுடைய நிக்ரஹமாய் வந்தவை நானிங்கிலும் கிடக்குமோவென்கை.

287. அநாதிகாயம் பரபங்கைக்கண்டு நீ பட்டபட்டை அவைதம் படும்படி பன்னுகிறேன்.

286, 287. 'அவை தன்னடையே விட்டுப் போம்' என்றதின் கருத்து யாதெனில்; பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப் போலே யெழுந்து பாய்ப்போலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் ஒரு தொடிப்பொழுதில் நசித்துப்போம்; கர்த்தாவான இவன் அஞ்ஞானையாலே மறந்து போவன்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றெழியாமல் தினைத் திஞ்ந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாறுபவம் பண்ணுவிக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அநுபயிப்புகிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்குப் ப்ரதிக்கோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோவென்கை. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல்கரித்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் என்றவாறு. (286-287)

288. இனி உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தானே; என்னுடம்பிலெழுகை நானே போக்கிக் கொள்வேனே.

288. இத்தனை காலமும் நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடலோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்துகொள்ளுகிறுனென்றிருத்தேனத்தனை. எனக்கு

நீ சரீரதயா சேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு 'உன்னுடையபாபம் போகக்கு யதனம் நீ பண்ணிக்கொள்' என்று உன் கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடைய வன்னுடைய அவித்யை யாகிற அழுக்கை சரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளமாட்டேனா? ... (268)

269. மாகா: 270. நீ உன் காரியத்திலே அதிகரியமையாலும், நான் உன் காரியத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போகுகையாலும் உனக்கு சோகநிமித்தமில்லை காணென்ற அன்னுடைய சோகநிக்குத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

269, 270. இனி மாகா: என்றது சோகப்படாதேகொள் என்றபடி. நீ உன் காரியத்தில் கைவைத்து நின்றாயாகில் 'நம் காரியத்துக்கு என் செய்யலாம்' என்று நீ கரைத்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனாகில் 'நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸீதனாயிருக்கிறானே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்' என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படி யல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷண காரியத்திலே கைவைக்காமையாலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண காரியத்திலே ஊன்றிப் போகுகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லை காணென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுக்கு சோக நிவருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறானாயிற்று. ... (269-270)

271. நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடா

தென்ற சொல்லி உனக்கு சோகநிமித்த மில்லைகாணென்கிறான்.

271. அஹம் என்று ஸர்வஜ்ஞத்தவாதி குண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, தனா ஸ்வபாடிப்பயோ மேஷயிஷ்யமீ என்று நிவர்த்தநீயங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி யோடிப்போமதொழிய உன்னைவந்து மேலிடாதென்னுமிடம் சொல்லி, மாகா: என்று—இப்படியான பின்பு உனக்கு சோகிக்க நிமித்தமில்லை யென்ற தாயிற்று. ... (271)

272. எதத்தினுமிடக்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமேவென்கிறான்.

272. திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து 'ஸர்வேச் வரன் நமது விரோதியைப் போக்கி அடிமைகொள்வதாக வந்து புகுந்திருக்க இனி நீ ஏதுக்காக துக்க ஸாகரத்திலே அழுத்துகிறாய்?' என்று. —எதத்தினுமிடக்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே என்ற பாசரத்தினால், அப்படியே கண்ணபிரானும் அஜாதனை நோக்கி அருளிச்செய்தபடி. ... (272)

273. பாபங்கள் நான் போறத்துப் புனயமென்ற நினைப்பிடாந்தக, நீ சோகிக்கக் கடவையோ?

273. நீ செய்த பாபங்களை நான் முத்துற என்னுடைய கைமைக்கு விஷயமாக்கி, பிள்ளை உன் பக்கல் எனக்குண்டான வாத்தஸல்யத்தாலே அவற்றைப் பாபமாக நினைவாதே புனயமென்றே நினைப்பிடா நிற்க இனி நீ சோகிக்கலாமோ வென்றும் தெரிவிக்கிறபடி. ... (273)

274. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவரானவர்களை வர்த்தையை கையிப்பது.

274. [இதில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறக்கையிலுள்ள அருமையைக் காட்டுவதற்காக ஒரு ஐதரியம் காட்டப்படுகிறது] எம்பெருமானார் காலத்திலேயிருந்த உய்யக்கொண்டார் ரென்னுமொருவர் பக்திநிஷ்டராயிருந்தார்; அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராய்ப்படி பண்ணவேணுமென்று கருதிய உடையவர் அவருக்கு இந்த சலோகத்தின்பொருளை யருளிச்செய்தார். அவர் கேட்டு 'அத்தம் அழகியதே; ஆகிலும் அதைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கில்லை' என்று. அதற்கு உடை

யவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை, "வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைத்தாய் பகவத் பிரஸாதமில்லாமையாலே ருசி யுண்டாகப்பெற்றில" என்று அந்த வார்த்தை இங்கே ஸ்மரிக்கத்தக்கது. (274)

275. இதுக்கு சர்வக்ஷாபத்தியத்தினே நோக்கு

275. சாஸ்தரங்களெல்லாமொரு தலையும் தானொரு தலையுமாக இந்த ச்லோகம் இராநின்றதே; இதற்கு எதில் நோக்கு என்னில்; சர்வரஸ்வாதத்தியத் திலே நோக்கு. சாஸ்தரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஸகல தர்மங்களையும் ஸவாஸத மாக விடுவித்து இச்சேதநனுக்குத் தானே நிபேஷஸாதமாய்ப் ப்ராப்திக்கு இடை யூறான ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப் போகட்டு ஸ்வ ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கும்படியான சர்வர ஸ்வாதத்தியம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாகுமென்க.

276. இதுதான் அநுபாதகோடியினேயென்ற வந்திப்புத்து நம்பி வார்த்தை.

277. அஜ்ஞன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆணத்தொழிக்கவானும், லீஷன் வாய்ப் பகவதும் க்ருஷ்ணன் தன் காரியத்தினே அதிகேத்துக்கொண்டு போருகையானும் இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்ற துணித்த பின்பு தன்னைப்பற்றிச் சொல்லுகையானே

276, 277. அஜ்ஞன் இளமை தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அதிமானுஷ சேஷிதங்களாலும், அவனுடைய பெருமையைப் பேசின மஹாஸிகளின் வாக்கி யங்களினாலும், எப்போதுமே க்ருஷ்ணன் தன் காரியத்துக்குக் கடவானாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையானும் 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்களெல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று அவனாலே விச்வஸித்த பின்பு 'ஆனால் என்னைப் பற்று' என்று சொல்லுகையாலே இந்த ச்லோகம் அநுபாதகரூபம் என்று ஆபத்தமரான வங்கிப்புத்து நம்பி அருளிச்செய்வராம். ... (276-277)

278. புறம்பு பிறத்ததெல்லாம் இவன்னெஞ்சை சோதிக்கக்கூட.

278. இதனை முந்தற முன்னம் உபதேசியாதே உபாயாத்ரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசித்ததெல்லாம் "அவ்வளவிலே நின்று விடுகிறானோ? அல்லது இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாகிறானோ?" என்று இவனுடைய ஹ்ருத யத்தை சோதிக்கக்கூட. (278)

279. வேதபுருஷன் உபாயாத்ரங்களை விதித்தது கொண்டிப்பகவுக்குத் தடிக்கடி விடுவாரைப் போலே அணங்கர மமகாரங்களை எந்த களிப்பற்று வெருபற் றுநம் பிறக்கக்கூட.

279. கண்ணன் உபாயாத்ரங்களை உபதேசித்தது அஜ்ஞனுடைய ஹ்ருதய சோதநார்த்தமாகவானாலாகு; வேத புருஷனும் உபாயாத்ரங்களை மோஷஸாதன மாக விதித்திருக்கிறானே, அது ஏன்? என்னில்; பட்டி நின்று திரிகிற பசுவை வசப் படுத்துகக்கூட அதன் கழுத்திலே தடியைக் கட்டி விடுவாரைப்போலே அறங் காரமமகாரவச்சயனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு அவற்றால்வந்த களிப்புப்போய் பகவத் பாரதத்தியமாகிற ஸ்வரூபத்தின் உணர்ச்சி உண்டாகக்கூட (279)

280. ஸந்த்யானி ஸுர்புன்ஷந்தை விடுமாயோலே இவ்வடி பிறத்தவன் இவற்றை விட்டால் குற்றம் வராது.

280. ஆனால் இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு வேறுவான இவற்றை விட்டால் குற்றமாகாதோவென்னில்; சாமாச்சரமத்திலே அந்வயித்தவன் முந்தின ஆச்சரம தர்மங்களை விடுகிறுப்போலே, உபாயாத்ரங்களின் ஸ்வரூப விரோதித்வம் முதலியவற்றுலே எதிர்கோபாயத்திலே யிழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞான பரி பாகம் பிறத்தவன் இவ்வுபாயாத்ரங்களைவிட்டால் குற்றம் வராது. ... (280)

281. இவன்தான் இவைதன்னை நோக விட்டான்.

282. கிழம் கைங்கியத்திலே புகும். க்ஞாதம் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும்; பக்திப் பரம்ப ருயிலே புகும்; பரபத்தி ஸ்வரூபயாதாத்திய க்ஞாதத்திலே புகும்.

281, 282. உபாயாததரங்களைவிட்டு எத்ததோபாயத்தைப் பரிசுரணித்த இவ்வதிகாசி இவற்றை அடியோடு விட்டவனாக ஆகிறானுமல்லன். எங்ஙனே யென்னில்; தன் லானத்துக்கும் தன் ஆர்மத்துக்கும் தகுதியாக இவன் அனுஷ்டிக்கிற நித்ய நைமித்திக கருமம் ஸாதன புத்தியினுலன்றிக்கே கருணையாலே பரார்த்தமாக அனுஷ்டிக்கையாலே எம்பெருமானுக்கு மிகவுழுப்பாகையாலே அவனுடைய பீர்த்திக்கு உடலாகப்பண்ணும் கைங்கியத்திலே சேர்த்ததாகும். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞான பூர்வகமாக பரஸ்வரூபத்தை ஸாஷாதக்கரிக்கைக்குறுப்பான ஷுன்னநிடி என்கிற ஸுலக்ஷமஜ்ஞானம் ஸாதனமென்கிற புத்தியில்லாதவளவில் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே சேர்த்ததாகும். பகவத் பிராப்திக்கு ஸாதனமான பக்தி அந்த ஸாதனபுத்தியோனவாதே, உணவுக்குப் பரிபோலே பிராயமான கைங்கியத்துக்கு முன் ஷுணாதத்திலே அறுவாத்திக்கக் கடவதான ருசியிலே சேர்த்ததாகும். எத்ததோபாய வரணமாகிற ப்ரபத்தி ஏகபதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸாததத்வபுத்தி கழித்தவாதே அத்யந்த பரதத்தரமாய் அநந்ய சரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தி னுடைய உண்மையுணர்விலே சேர்த்ததாகும். ஆகவே இவன்தான் இவைதன்னை நோக விட்டான் என்னக் குறையில்லை. ... (281-282)

283. ஒரு பவத்துக்கு அரிய வழியையும் சலிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே இவை பிரண்டுமொழிய பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.

283. பக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டையும் கழித்தால் இவனுக்குப் பலஸாதன மாவது ஏதென்னில்; பகவத் ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது. பகவத் ப்ரபத்தி யாகிற ஒரு பலனுக்கு அரிதாயிருந்துள்ள பக்திமார்க்கத்தையும், ஸகல ப்ரஸுருத்தி திவ்ருத்தியுடன் ஒருகால் அனுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்தி மார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதனத்தினுடைய அருமை யெளிமை களிலே தாற்பரியமின்றிக்கே அதை வியாஜமாகக்கொண்டு பலனளிக்கும் எம்பெரு மானுடைய ப்ரஸாதமே முக்கியமாதலால் பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற இவையிரண்டு மொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவதென்கை. ... (283)

284. பேற்றுக்கு வேண்டுமது வினக்காமையும் இரப்பும்.

284. ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவன் பக்கனிலும் ஏதேனுமுண்டாக வேண்டா லோ வென்னில்; அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை ஸ்வயத்தத்தாலே விலக்காதொழி கையும், அந்த ரக்ஷணம் புகுஷார்த்தமாகைக்குறுப்பான இரப்பும் வேண்டுமது.

285. சகாவர்த்த த்துமகள் பாபத்தோடே விடும் அமையுமென்று;

இவன் புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேனுமென்று

285. இப்படியல்லாமல் இவன் பக்கனிலும் சில ஸுக்குத முண்டானால் ஆகாதோவென்னில்; அது உபாயபூதனுக்கு அதிஷ்டமாகும். இது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில், இராமபிரான் ஸுக்ரீவ மஹாராஜரையிட்டு விபேஷணுழ்வானை யழைப்பிக்கிற காலத்திலே «பத் வ ரவணா ஸ்வயம்» என்று பாபிஷ்டனான ராவணன் தானே வத்திருந்தானாகிலும் அவனையும் விடாதே அழைத்து வருக என்று சொல்லு கையாலே, பாபம் பேற்றுக்கு தோஷவாக நினைக்கைக்கு உடலல்லாமையாலே பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றதாகத் தெரிற்று. இக்கண்ணபிரான் «ஸிவ தர்மாத் பரீத்யஜ்ய» என்கையாலே பேற்றுக்கு தோஷவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைக் கழித்துவிட்டு வரவேண்டுமென்றான். ஆகையால் ஸஹாயத்தர

ஸம்ஸர்க்கத்தைப் பொருதவனான உபாயமுதனுக்கு இவன் பக்கல் ஸுக்குதம் அநிஷ்டமாயிருக்குமென்று கொள்க. ... (285)

286. ஆந்திகனாய் இவ்வீர்த்தத் குவிவ்வாணங்கையுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தம், தாந்திகனாய் நித்தமொழிய நடுவிக் திவ்யிலிபெயன்று பட்டருக்கு எம்பரருளிச்செய்த வர்த்தை.

286. பகவத் ப்ரபாவத்தைநோக்கி இந்த சலோகார்த்தத்தைப் பூர்த்தியாக நம்பி உஜ்ஜீவித்துப்போவதோ; அல்லது சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதட்டும் இது மொகு தட்டுமாய் இப்படியிருப்பதென்றுண்டோ? என்று அதாதரித்து நசித்துப் போவதோ ஆக இவ்விரண்டிலொன்று தவிர நடுவேயொரு திவ்யிலிபெயன்று பட்டருக்கு எம்பரருளிச் செய்தபடி. ... (286)

287. வ்யவஸாயரிக்நாதவனுக்கு இக்க அந்வயம் சூமத்திக் போஜனம்போலே.

287. இந்த சலோகத்திற் சொல்லுமிற் ஸர்வதர்மத்யாகத்துக்கும் ஸித்ததோ பாய ஸ்விசாரத்துக்கும் தகுதியான அத்வவஸாயமில்லாதவன் இதில் அந்வயப்பது அஜீர்ணதசையில் பண்ணினபோஜனம்போலே விதாச நேறுவாய்த் தலைக்கட்டும்.

288. * விட்டுத்தி கேட்டிருப்பர் * வந்திற்படியே அக்காரிகன் நியதி.

288. * செம்மையுடைய திருவரங்காதாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெரு வார்த்தை விட்டு சித்தர் கேட்டு இருப்பர் * என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியே இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்களே இவ்வார்த்தத்துக்கு அதி காரிகன். [மேலே குறித்த பாகரத்தின் பொருளாவது - திருவரங்காதாம் திருத் தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த * மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ * என்கிற வார்த் தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு அதன்படியே நியதராயிருப்பர் என்கை.] ... (288)

289. * வார்த்தையறிபவர் * வந்திற்பாட்டும் * அத்தனாக் * வந்திற பாட்டும் இதுக்கார்த்தமாக அனுபத்தேயம்.

289. இவ்வார்த்த நிஷ்டரான ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களில் இதுக் குச் சார்பாக அநுஸந்திக்கவுரிய பாகரங்கள் இரண்டு: * வார்த்தை யறிபவர் மாயவற்காளன்றி யாவரோ? போர்த்த நிறப்பொடு தோயொடு ழுப்பொடு இறப்பவை போர்த்து, பெருந்நுன்பம் வேற நீக்கித் தந்தாளின் கீழ்ச்சேர்த்து, அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்ணித் தெளிவுந்றே * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாகரமும் * அத்தனாகி யன்னையாகி யானுமெம்பிரானுமாய், ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான், முத்தனா முத்தனா புத்தது நம்முள் மேவினா, எத்தின விடர்க்கடல் கிடத்தி யேனை நெஞ்சமே * என்கிற திருச்சத்தவிருத்தப் பாகரமும், இப்பாகரங்களின் அரும்பெரும் பொருளைக் குறு முகமாகக் கேட்டு, நிறகு நம்முடைய திவ்யார்த்ததீபனை யுரையைக்கொண்டு மனனம் செய்வது. (289)

பின்னை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ கார்த்தி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அன்னங்காராசாரியர் தொடுத்த

மாமுனிவன் திவ்யஸூக்தி ஸாராத்தமாவிகையே

முமுக்ஷுப்படி தாத்பர்யஸாரம்

முற்றப்பெற்ற,